Maria Rovan

CÎND PĂTRATUL ARE TREI LATURI

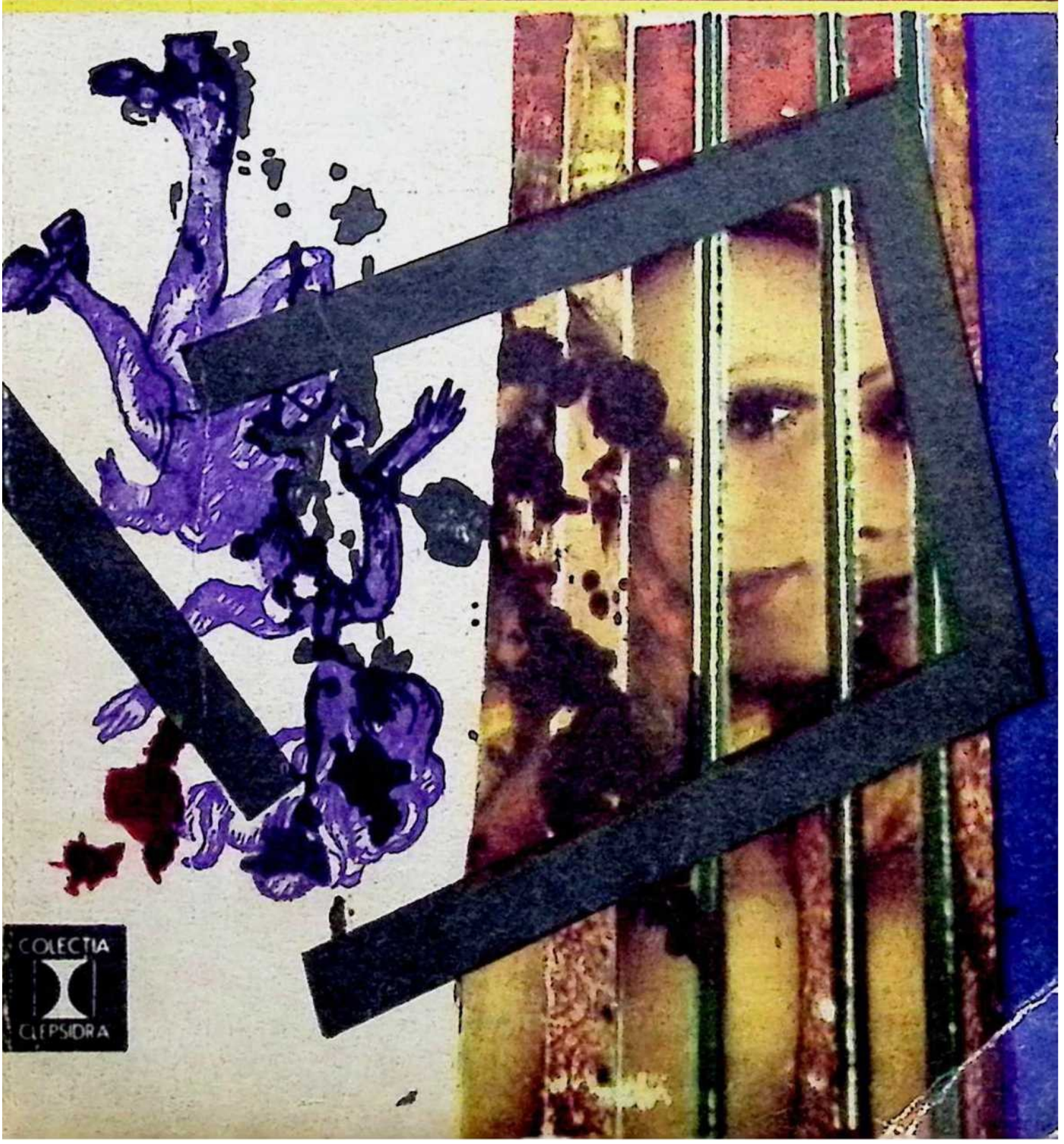

COLECȚIA CLEPSIDRA

COLECŢIA

CLEPSIDRA

b

Coperta colecţiei de
ANDREI OLSUFIEV

Ilustraţia de
MARIA DIMULESCU

Bucureşti, 1971

Maria Rovan

CÎND PĂTRATUL ARE TREI LATURI

Editura Eminescu

— Aşa de lînără ! Păcat de ca !
— Şi-aşa de repede ! Sa nu fi zăcut, măcar ?
— Cînd e să mori, apoi nimic nu mai contează...
— Că bine spui...

Şoaptele treceau din gard în gard provocînd o agitaţie neobişnuită la acea oră. Către amiază vara foarte caldă lăsa strada pustie. Liniştită şi tăcută, cu vilele modeste cu numai un etaj, cufundate în verdeaţa grădinilor, părea un colţ de provincie miraculos transportat în Capitală.

Cîtc-o pisică, vărgată sau roşcată, trecea lenevos pe marginea trotuarelor înguste. La toate ferestrele, storurile cu grijă trase, se ridicaseră pe-un sfert, mcnajînd totodată prospeţimea camerei şi curiozitatea locatarilor. Dăinuia un zvon, o mişcare nevăzută îndărătul perdelelor... O încordare neobişnuită ca o ameninţare primejduia tăcerea şi amorţeala de pînă atunci.

în stare de alarmă strada se afla în aşteptarea unui eveniment. Cîte-o vecină, în

capot viu colorat, se ivea timp dc-o clipă în uşă ori îşi făcea de lucru prin grădină pînă cînd, gonită de căldură, bătea în retragere, dispărea din nou în casă. în întunericul cu grijă

atenuat ca să păstreze cit mai mult răcoarea şi să ferească mobila de uzură.

Soarele nici nu se mai vedea în alba strălucire a zilei. Pulverizate, explodate, contururile dureros de strălucitoare piereau, se ştergeau. Cerul era de-un albastru pal cu reverberaţii de cuptor încins pînă la incandescenţă ; amiaza aducea cu ea pustiul şi gonea vietăţile în adăposturi, dincolo de suliţa arşiţei...

La ora aceasta, strada ar fi trebuit să fie toropită. Nu era. Strada ar fi trebuit să doarmă. Nu dormea. Pe stradă ar fi trebuit să se imprime moale urmele trecătorilor. Nu se imprimau, nici nu se ştergeau.

Un copil din cei ce încă nu mergeau la şcoală deschise cu mari precauţii poarta unei case scunde. Ca la un semnal nevăzut se mai deschise o poartă. Şi încă una. Ştrengarii se regăsiră ca prin minune la capătul dinspre maidan. Penultima casă tăcea, cufundata m umbra ei interioară.

Copiii se înţeleseră dintr-o ochire. Unul se postă santinelă la marginea trotuarului, ceilalţi doi înaintară pieziş, fiecare acoperind eventuala retragere a celuilalt.

Casa, ca mai toate de pe stradă, avea la parter un mic vestibul dînd într-o odaie destul de spaţioasă. O scăriţă îngustă de lemn urca spre cele două încăperi pe un vestibul la fel de mediocru, aflate la etaj. înspre grădina din spate, ferestrele erau ceva mai mici, iar una

avea, providenţial, perdeaua pe jumătate ridicată.

Cel mai mărunt dintre băieţi se caţără ca o pisică şi aruncă o privire lacomă în odaie.

— Ei?

— E acolo. Parcă doarme.

Sări jos şi-o luă la fugă, cu mai puţine precauţii de astă dată.

„Santinela” se uita plictisit înspre partea de unde nu se ivea nici un duşman.

— Ei ?

— Este. Pe divan, în camera de jos. Nici n-ai zice că-i moartă.

Chiar atunci, văzură o camionetă neagră venind repede, bolid întunecat în lumina pulverizată a amiezii.

Ca prin minune, în pofida spaimei de căldură şi de muşte, casele îşi ridicară storurile. Femei cu capotul tras repede peste cămaşă, bărbaţi mai în vîrstă cu pantalonii nu prea bine strînşi în curele, copii, fetiţe şi băieţi identici în chiloţii lor de baie apărură la lumină. Strada învia, cuprinsă de o viaţă precară, măsurată în broboane de sudoare. Ochii atenţi urmăriră camioneta, oprirea ci la poarta penultimei case, cobo- rîrea celor doi oameni plictisiţi şi zoriţi; apoi grabnica lor revenire, purtînd pe umeri, cutia prelungă de lemn, mai mult aruncată decît urcata în camioneta sumbră. Două femei, una masivă şi majes- tuoasă, cealaltă uscăţivă şi cu faţa prelungă, rămaseră pironite în pragul înalt de trei trepte, cu batistele frămîntate în mină.

Nici una nu se apropie de maşină.

— Biata fata, parcă s-ar muta, după ce-ar fi dat-o afară – comentă, scîrbită, o vecină...

Şoferul apăsă cu putere ; motorul, în sfîrşit, dădu semne de viaţă şi porni, dintr-o

smucitură. Privitorii abia apucară să zărească sicriul tresărind, săltînd la cotitură. întinseră instinctiv gîtul, doar, doar să-l vadă deschizîndu-se şi astfel, s-apuce s-o mai zărcască. Capacul, probabil nu destul de bine înşurubat în graba cu care se petrecuseră lucrurile, nu le înşela aşteptarea. Se desprinse. Şoferul opri, înjurînd. Parul auriu sclipi pentru ultima oară încadrînd o fată ca de porţelan deja străină, nepăsătoare, închisă, tainicei .şi depărtată.

— Circulaţi, vă rog, circulaţi.

De astă dată capacul nu se mai desfăcu.

Camioneta mări viteza şi trecu, umbră compactă pe pavajul inegal.

— Vai de ca, sărmana. Tînără şi fără de noroc...

— N-avea pe nimeni ?

—• Era din provincie... orfană...

Comentariile se încrucişau, leneşe, benzi sonore încetinite de căldură.

— „Alea", mîneca înfloritâ a capotului arăta spre penultima casă unde se încinseseră din nou gazdele invizibile şi neînsoţitoare – de ce s-or fi dczinterc- sînd în halul ăsta ? Că doar le plătea destul de gras pentru odaia lor nenorocită.

— Ce vrei ! Viii cu viii, morţii cu mor ţii. Cînd mai şi mori „subit"...

Un bărbat slab şi neras, dădu din umeri, plictisit.

— Mai tăceţi dracului. A fost o fată frumoasă, cum rar mai întîlncşti astăzi.

— Te pomeneşti că-ţi plăcea ?
— La mulţi le plăcea ea... '
Bărbatul se îngreţoşă, sincer.
— Nici moartă n-o iertaţi... scuipă şi intră în casă.
— Mic, făcu vecina în capot înflorat căreia indignarea îi da forţe noi, nu mi se pare lucru curat. Inimii ca inima, dar la 20 de ani nu se moare ca un pui de găină cu gîtul sucit, fără ca măcar să fi bolit înainte.
— Or fii ştiind „alea" mai mult docil se prefac c-ar şti!
„Alea", coana Calliopi, adică, şi domnişoara Aglaia, se aflau de mult îndărătul perdelelor, cu ochiul şi urechea La pîndă. Nu le scăpa nimic din freamătul străzii răscolite do trecerea camionetei şi-a sicriului ce s-a deschis.
—• Au ce vorbi o săptămînă încheiată – comentă Aglaia.
Coana Calliopi socoti :
— Dacă anunţul ar apare pe 17, tocmai bine va fi. Pînă atunci au timp să se potolească.
— Crezi ?
Coana Calliopi zîmbi subţire.
— Viaţa de aia-i făcută, ca să treacă.
Se aşează în fotoliul ei cam desfundat şi-ncepu să-şi facă vînt cu o *Românie liberă.*
— Atîta vreme cît oamenii trebuie să locuiască undeva, nu-i puţin lucru un „spaţiu" ca al nostru ; curat, cartier liniştit, nici prea aproape nici prea departe de centru...
Din nou îşi făcu vînt cu ziarul. Cuta de preocupare nu i se ştergea de pe frunte...

— Curios, făcu duduia Aglaia.

Aşa avea să rămînă toată viaţa, duduia Aglaia, nemăritată, nerostuită. Toate cele îi păreau „curioase”, doar să pună cît de cît un interes în viaţa ei searbădă... „Nici măcar un iubit... Nu-i în stare... şi mai face pe deşteaptă !...”

Doi băieţi în slip, cu trupurile bronzate, se opriseră în faţa ferestrei şi priveau concentraţi, ca la panoramă. Aglaia fu cît pc-aci să iasă pe „peron” ca să-i alunge. Se abţinu. Era mai bine să lase curiozi
tatea străzii, unde cu anii nu se petrecea nimic, să se potolească de la sine... Pe unul din puşti îl cunoştea, de altfel. Era băiatul lui Săgescu, avocatul pe care-l bănuia de mult că îşi spune avocat şi c-o fi doar conţopist pe la vreun tribunal de cartier depărtat, unde nu-i mai ştia nimeni de urmă.

Un om antipatic, veşnic pus pe observaţii. Onorabil şi respectabil dacă era nu-şi lăsa el odrasla să umble ca şi goală pe stradă, oricît ar fi fost de cald. Şi ea fusese odată copil. Şi nu umblase despuiată, nu se oprise în faţa caselor străine ca să se hlizească fără de rost. Să fi fost al ei... Ca mai toate femeile fără copii profesa o încredere exagerată în „morala” ce-o fac părinţii şi în eventualele corecţiuni şi argumente contondente.

Amurgul nu avea să mai întîrzic. Şi cu el o dată răcoarea...

— Cînd va apare anunţul...

Soneria, de obicei stridentă, sună fără de

veste scurt, neapăsat.

Femeile se priviră :

-— Cine să fie ?

— Du-te şi vezi...

Aglaia dispăru. Coana Calliopi, suflînd ca o locomotivă, îşi închise copca de la piept a halatului. Numai de vizite n-avea ca chef. „Că doar nu ne era rudă ca să primim condoleanţe”.

în uşă, Aglaia se dădu la o parte, şi o tînără, cu pălărie de pai şi rochie înfloratăa cărei lungime pînă-n genunchi o impresiona plăcut, răsări în prag, iluminînd de tinereţe încăperea.

— îmi pare atît de rău că n-am putut sosi la vreme !

— Dumneaei e profesoara Lucia Suciu, prietena bietei noastre locatare, interveni Aglaia, aferată.

— Cum, a şi aflat ? Că noi...

Aglaia strînse buzele cu o expresie iniţiată.

— Telepatia. Un fenomen indiscutabil care...

Calliopi zîmbi exasperată, cu un zîmbet ce şi? *roia indulgent.

— Dacă am lăsa-o pe duduia să ne explice ?

Lucia Suciu se uita fără insistenţă împrejur.

— Explicaţia e simplă... Am primit o scrisoare de la Flora...

—> De mult aţi primit-o ? se repezi Aglaia.

— Nu tocmai.. Acum., da, acum două zile... datată din şapte...

— Deci, a scris-o... a scris-o în... ajun ?...

— Aşa s-ar părea.

•— Premoniţiune ! Presimţire 1 Vezi tanti ? Şi dumneata care nu vrei să crezi în aceste lucruri, dovedite ştiinţific...

Coana Calliopi o bombarda cu priviri nimicitoare.

— N-ar fi mai bine ca mai întîi să ne spună domnişoara ce i-a scris Flora ?

Chipul frumos al Luciei se închise într-o expresie de voinţă şi de îndărătnicie, destul de neaşteptate în puritatea senină a trăsăturilor ei, şi se maturiza deîndată.

— Este o scrisoare *strict* personală. Totuşi, m-a îngrijorat... Şi deoarece mă aflam în vacanţă, am ho- tărît să vin s-o văd... pe neaşteptate... şă-mi dau seama ce se petrece cu ea...

Aglaia asculta cu aviditate. îi sorbea vorbele cu toată fiinţa ei.

— Urmăreaţi, adică, s-o surprindeţi ?

— *Să-z fac o surpriză,* da.

între timp, coana Calliopi o examinase fără insistenţă de prost gust. Şi îşi făcuse o părere. Persoană liniştită, distinsă.

— în viaţă, surprizele nu se pot prevede, rosti ea, doctoral. Sărăcuţa i Moartea ei ne-a surprins pe noi ca şi pe dumneata.

— Nu chiar atît pe cît credeţi!

— Cum ?

— Aglaia! făcu mătuşa, cu ton mustrător. Duduia vrea desigur să ne spună că, prietenă intimă, ea ştia de mult de boala bietei Flora.

— Flora nu era şi nici nu fusese vreodată bolnavă, în faţa încremenirii celor două femei zîmbi pentru prima dată, cu im zîmbet fără veselie.

— Aş putea să-i văd... măcar camera ?

— Camera mortuară ?

— Aglaia ! O ezitare trecu şi se stinse pe chipul lustruit de transpiraţie al Calliopei. De ce nu ? Anunţul apare abia mîine. Nici un ac nu s-a clintit; nu ne-am atins de nimic. Aşteptam să vină cineva... Am primit mandatul mătuşii sau cine-o fi...

Şi ridieîndu-şi cu greu masa de carne, începu să urce. Treptele scîrţîiră, îndelung.

Intr-adevăr, nimic nu se schimbase. Doar patul-di- van era gol, cu pătura bine trasă. Micul birou, măsuţa eu oglindă, covorul cu rosăturilc lui vizibile, perdelele scrobite şi albe

deasupra unor jaluzele întunecate, parcă mai opace decît cele obişnuite.

Aglaia îi urmări privirea.

— O manie a Florei. De altfel chiar ea şi le-a comandat. Cît mai puţin transparente cu putinţă.

— Nu iubea soarele ?

Aglaia chicoti.

— Soarele, nu ştiu. Poate. Luna. însă, n-o-suferea de loc. O îmbolnăvea do nervi.

Mătuşa dădea semne de exasperare.

— Vorbeşti ca să nu taci. Nimănui nu-i plac vecinii prea curioşi.

Lucia ridicase un colţ al jaluzelei şi privea către balconul, destul do apropiat, al casei de peste drum.

— înţelegeţi situaţia ? Flora avea prieteni... *Foarte buni* prieteni. Pe noi, în calitate de gazde, nu ne interesau. Dar nu toată lumea înţelege discreţia... şi...

— Da...

Lăsă colţul jaluzelei să recadă.

— Nu vă supăraţi dacă vă fac o... o propunere ? şi luînd tăcerea lor drept acceptare, continuă : Aş închiria timp de o lună camera Florei. Tot sînt în vacanţă.

— Ţi-ai petrece-o adică la Bucureşti ? în căldura de aici ?

—• Da... şi le privi grav. De cînd am intrat... simt ceva ciudat... o prezenţă...

— Nu-i aşa ? Aglaia ii sorbea cuvintele. Şi eu, la fel.

Calliopi se gîndea eu rapiditate. După anunţ, aveau să vină, probabil, amatori. Miulţi amatori. Dar cînd vor auzi că-i vorba de-o cameră „mortuară” după cum se exprima proasta de Aglaia, unii vor ezita... mai uşor îi va veni s-o închirieze după ce fata asta va fi preluat asupra ei primele impresii proaste. Oamenii sînt superstiţioşi.

— Am fost toată viaţa o sentimentală, rosti ea, în sfîrşit. în principiu, accept. Dar cum n-o închinaţi dccît pentru o lună şi îmi aduceţi prejudiciul de-a refuza. eventual, un chiriaş stabil...

— înţeleg perfect. Preţul dumneavoastră va fi şi al meu. •

Mai surise o dată, intr-un fel ce-i aparţinea, un su- rîs al buzelor ce nu urca pînă la ochi.

„Zîmbet umbrit", gîndi Aglaia, iar ca şi cum s-ar fi trădat se învineţi uşor, – felul ei de-a roşi.

— Atunci, – un gest larg deschise mînecile chimo- noului .Calliopei ca nişte burlane uriaşe – te poţi muta oricînd vrei. Şi cu un ton de confidenţă adăugă : Prefer chiar să am în casă o persoană feminină... serioasă.

Aglaia plecase ochii cu modestie.

— Mi-am lăsat bagajul la gară. Mă duc şi mă întorc. Apoi, glasul i se voală, voi trece pe la capelă.

— Te însoţesc, se repezi Aglaia. îmi dai voie, tanti ?

Tanti îşi făcea, vînt. Toată povestea începea s-o plictisească şi dorea ş-o vadă cît mai grabnic terminată. Mai mult decît de orice altceva îi părea rău de banii daţi pe anunţul ce acum se dovedea inutil... Şi dacă totuşi, vreunui chiriaş eventual i-ar fi plăcut camera? Peste o lună, ar fi putut reveni şi poate, n-ar mai fi fost necesar să repete anunţul. „Oricum, i-l pun la socoteală" îşi încheie ea cogitaţiunile.

Aglaia îşi schimbase rochia într-un timp

record. Calliopi le privi plecînd împreună.

— Dacă asta urmăreşte ceva...

Reflectă puţin şi' ridică din umerii masivi, cu indulgenţă.

... află ea, Aglaia – în astfel de chestiuni merită • să-i acorzi toată încrederea...

CAPITOLUL I

— Iarăşi ?

Aglaia se grăbi sa închidă cartea cu scoarţe gal-
* bene.

— Romanele captivante îţi vor fi fatale, ietiţo. La anii tăi, eu citeam romane de dragoste special concepute pentru fetele tinere şi nemăritate. Ele m-au ajutat să rămîn toată viaţa romanţioasă şi delicată. Pe cînd tu, ai s-ajungi să te sperii pînă şi de umbra ta ; să vezi numai bandiţi, spioni şi asasini în fiecare • . om de treabă.

Şi doamna Calliopi, obosită de tiradă, începu, sa . se joace cu *România liberă,* îndoită în dreptul anunţului, în sfîrşit, apărut.

Aglaia făcu să dispară prompt cartea încriminată în buzunarul adînc al capotului.

— Romanele mele nu-mi fac nici un rău ; dimpo-' trivă, mă învaţă să observ, îmi deschid perspective nebănuite.

— Fiindcă veni vorba... cum s-a comportat „locatara”, la capelă ?

— Foarte interesant – glasul ei coborî cu o octavă; , s-a apropiat de... de cadavru. A privit lung... suspect

de lung. Apoi, fără să scoată o lacrimă, şi-a trecut batista peste buzele moartei... şi... făcu o pauză plină de efect, sînt sigură că i-a şoptit, că i-a promis ceva, atunci cînd s-a aplecat asupra ci.

— De mult am discernât eu ceva morbid la tine, fetiţo... Ţi-am mai spus şi-ţi repet : morţii cu morţii, viii cu viii. Şi acum, trebuie să te aranjezi puţin, ,că îndată vor începe să ne vină vizitatorii. După anunţ...

— De vreme ce am şi închiriat...

. – Ta, ta, ta ! Nu se ştie niciodată. Asta, profesoara, pleacă o dată cu venirea toamnei. Ne-ar strica să avem pregătit din vreme vreun amator serios ? Camera, cu nota ci de intimitate, poate cuceri un intelectual în adevăratul sens al cuvântului. Este cu totul altceva dccît promiscuitatea şi impersonalitatea apartamentelor de bloc...

Aglaia, dacă ar fi îndrăznit, ar fi pomenit despre încălzirea centrală şi confortul impersonalelor apartamente de bloc. Dar nu îndrăzni. Mătuşa, făcuse experienţa, s-ar fi transformat instantaneu într-o cataractă spumegătoare de vorbe şi de invective. în- tr-un astfel de moment, nepoata se visa înarmată cu un pistol *special police* calibru 38 pe care l-ar fi îndreptat asupra mătuşii şi-ar fi silit-o să-i asculte argumentele pînă la capăt.

— La ce te gîndeşti ?

— La biata Flora, na ! Măcar de-ar fi murit

de moarte perfect naturală...

Mătuşa se revoltă :

— Ce vrei să spui ? Un anevrism este o moarte perfect naturală.

— Cînd ai o boalii de inimă, şi mai ales ştii că o ai, nu aduni cete de prieteni, nu iaci planuri de viitor...

— Ţi-a încredinţat ca tZe, planurile ei de viitor ?

— Eram... mai apropiată ea generaţie, zîmbi subţire Agi aia.

— Poftim! coana Calliopi îşi comprima pieptul generos tresăltind de indignare : Mai poartă-te ca o mamă cu o persoană fără familie, ca să-şi ducă apoi confidenţele într-altă parte !

— Chestie de vîrstă ; eu...

— Nu s-ar zice... Fetiţe, tu eşti o persoană fără vîrstă.

Nepoata înghiţi cu dificultate, rumegîndu-şi năduful. Mătuşa o trata, ba ca pc-o copilă fără minte, ba ca pe-o fată bătrînă şi scrîntită. încă nu-şi lua lumea în cap aşteptînd s-o moştenească. Odată şi odată va închiria camera numai la bărbaţi, unul şi unul. Manieraţi, virili... şi recunoscători.

Mătuşa o observa cu ironie.

— Decît să-ţi stea gîndul la prostii, mai bine ai schimba din loc *Marina înfuriată.*

— Şi cu pata de igrasie ce facem atunci ?

Doamna Calliopi deveni dintr-o dată o solemnă’ văduvă de magistrat pentru cine nu ştia că răposatul fusese grefier.

— Dacă tu, sînge din sîngele meu deprcciczi odaia...

— Bine, tanti, îşi ridică ea ochii la cer ca o martiră. Să zicem, aşadar, că nu se află nici o pată sub tablou.

— Insinuezi că sînt sclerozată ? E vina noastră că ţeava de apă s-a spart tocmai în peretele meu ? Nici tu nici eu nu sîntem arhiteeţi. O cameră, ca şi o femeie, trebuie neapărat să se bucure de-o bună reputaţie...

— Oricum, după moartea Florei, reputaţia camerei a cam avut de suferit...

— Sîntem noi de vină că s-a prăpădit pe negîndite şi încă subit ?

— Curios ! Aşa de tînără şi de veselă...

— Ei şi ? Tu nu eşti tînără ? Nopţile însă nu ţi le pierzi, slavă Domnului, şi nici inima nu ţi-o oboseşti cu mii de pasiuni.

— Să nu ne fi spus ea niciodată că suferă de inimă ?...

— N-o fi vrut să ne sperie. Contagiunea...

— Bolile cardiace nu se iau.

— Ce ştii tu ? Nu sîntem doctori. Fereşte-te de concluzii pripite.

Aglaia trecu degetul pe suprafaţa lipsită de orice urmă de praf a micului birou.

— Curios ! De obicei, fiecare este încîntat să vorbească despre bolile lui, reale sau imaginare.

Mătuşa găsi că-i cazul să dea dovadă de autoritate.

— Observ că eşti decisă să găseşti totul „curios”. Ce roman poliţist citeşti în momentul de faţă ?

Nepoata se învineţi din nou la obraz.

— Unii nu găsesc nimic „curios” ; totuşi... chiar adineaori, madam Iepure m-a oprit, ca să mă întrebe de ce n-am făcut nimic, ca s-o salvăm ?

— Vipera ! Cine s-ar fi gîndit că biata Flora o să ne provoace atîtea dificultăţi şi neplăceri ! Altădată, dacă te mai descoase, să protestezi, auzi ? Cu tărie. Am să fac un

tur pe stradă diseară şi-am să pun lucrurile la punct. Cu energie, nu aşa ca tine. Zvonul public, fetiţo, trebuie preîntîmpinat. Altfel, dacă-l laşi, pasivă, să se formeze, de el nu mai scapi. Ca de

rîic. Iar camera noastră, ce devine în toată povestea ta sensaţională ?

— Te asigur, tanti, odaia n-are nimic sinistru.

— Iar !

Aglaia tăcu. Se auzea tictacul ceasului în cutia lui din imitaţie de piele şi-un bizîit stingher de muscă. Soarele spre scăpătat se strecura auriu printre dungile storurilor trase.

— Cam întîrzie „locatara”, nu găseşti ?

— O fi avînd treburi – mută cam fără rost nişte bibelouri. Mă şi întreb, de ce-o fi ţinut atîta la camera asta mortuară ?

Coana Calliopi găsi cu cale să se arate „fin psiholog”.

— E o sentimentală. Am mirosit-o eu. A venit la noi ca... da, ca la rude. îşi iubea prietena şi caută în noi ceva din ea.

Aglaia, agasată, mută din nou o vază cu flori, dar preocupată probabil, lăsă puţină apă să cadă pe noptieră.

— Vezi, ce faci ?

Vinovata încerca să limiteze dezastrul, tamponînd cu propria-i batistă.

— Nu s-a scurs cumva şi în sertar ?

Nervoasă, îl trase. Întîlni o rezistenţă neaşteptată.

— Ce-o fi avînd ?

Extrăgîndu-se dintre braţele fotoliului, coana Calliopi înaintă, intrigată.

— în fine !

Aglaia îşi strecură în buzunar, la vreme, hîrtia împăturită aflată la intersecţia dintre

sertar şi placa interioară. Prea tîrziu, o învălui o privire scrutătoare.

— Cc-ai rămas cu sertarul în mînă ?

— Se înţepenise.

Soneria se făcu auzită scurt, puternic.

— Asta trebuie să fie un bărbat!

Pe cînd Aglaia se precipita la uşă, cu mina ei gră- suţă îşi atinse buclele cercctîndu-lc simetria, şi se în- stală din nou în fotoliu, în stil de regină aşteptin- du-.şi supuşii.

Un tînăr svelt, cu ochelari ce păreau anume aleşi ca să-l maturizeze, îşi făcu intrarea.

Ţ- Radu Vighian, viitor doctor, se prezentă el, degajat. Am citit un anunţ...

Coana Calliopi îl examina cu bunăvoinţă.

„Ce păcat, gîndea ea. E ca şi doctor. La junghi urile mele”... De spus, spuso însă cu totul altceva.

Odaia va fi din nou liberă peste o lună.., Pentru moment... un gest de regret al braţelor completă fraza.

Tînărul privea împrejur.

— Simpatică atmosferă. Sînt... da, sînt dornic de... de intimitate. Cînd îţi faci internatul în atmosferă u-j spital, apreciezi dublu o cameră ca asta... Să înţeleg, că mi-a luat-o înainte un alt chiriaş ?

Oarecum. O... o prietenă a... a Florei Stănescu, fosta noastră locatară. Peste o lună însă...

„7 Pª— Flora Stănescu aţi spus ? în ultimul an la Filologie ?

„ Da... aţj cunoscut-o cumva ?

XO fată frumoasă. Presupun că s-a mulat ?

— Pª> da...

Tînărul nu insistă. Nu ceru adresa.

1 [U]A[1]OSti gîndi Aglaia.

oda’ [m] Shîniom. O dată cînd îmi place şi mie ?. t-.[1]?”* Şi gazdele, adaugă el şi zîmbi juvenil cu chnţn foarte albi, înduioşînd-o pe Calliopi'.

— Ne parc sincer rău, rosti Aglaia spre mirai ea mătuşii.

Radu Vighian se întoarse către ea şi cuprins dc-o inspiraţie subită, exclamă :

— Sînteţi cam palidă, doamnă. Nu cumva... Dar vă rog să mă iertaţi. Deformaţie profesională. La fiecare om interesant văd o posibilitate de diagnostic.

— Ce am, doctore ?

Aglaia, sincer îngrijorată, îşi uita timiditatea.

Radu se apropie şi-i luă pulsul.

— Uşoară anemie. Şi latente tulburări nervoase.

— Exact.

— Ia nu mai face pe interesanta ! La anii tăi ? Cea cu adevărat bolnavă, doctore, sînt cu. Am un junghi... un junghi care mă taie atunci cînd mă aştept mai puţin. în momentele de emoţie mai ales. Cînd ani nevoie de sînge rece... Uite, evenimentele m-au scos din luptă... m-au... m-au...

— Handicapat, îi suflă Aglaia jenată.

— Chiar aşa. îmi scăpa cuvîntul just. M-au „han- digabat”.

Radu Vighian deveni atent.

— Evenimente ?

— Da... un deces.

— în familie ?

— Oarecum, în familie.

Bine crescut, tînărul nu insista.

— Poate, dacă nu v-ar deranja aş mai trece pe la dumneavoastră ? Aţi fi primele mele paciente.

Aglaia se uită rugător la mătuşă-sa. Numai că nu împreuna mîinile. Ar fi fost inutil, de altfel. Doamna Calliopi era gata cucerită.

— Cum să nu, domnule dcctor ; oricînd vei fi dine venit la noi.

Tînărul se înclină.

— V-aş recomanda un sedativ uşor. Ştiţi, sistemul nervos este cheia de boltă a unei bune stări generale. Vă şi scriu ceva. Nu-i propriu-zis o ordonanţă, e părerea unui cm oarecum autorizat.

Se aşează nerugat la birou, scoase stiloul şi-un carnet.

— Şi dacă-mi îngăduiţi să ating, poate, o rană încă deschisă, decesul de care mi-aţi pomenit a fost o lovitură... neaşteptată ?

— într-adevăr. O fata atît de tînără... Cine-ar fi crezut! Sînteţi superstiţios ?.

Aglaia tuşi.. ’ .

— Vai,'tanti ! .

— Tanti, tanti ! E o întrebare care nu supără un om inteligent.

— Nu sînt-întotdeauna superstiţios, doamnă.

— Eu, de când mi-a intrat în casă am ayut... ceva, o- 'nelinişte.. Presimţeam că n-avea să aducă noroc acestei odăi.

Tînărul se opri din scris.

— Să înţeleg că Flora Stănescu ?...

Ei, da. Atac de cord. Biata de ea l

Radu Vighian înşurubă cu grijă capacul stiloului.

— O adevărată nenorocire. Flora ! Cine-ar fi crezut! .

— N-aţi văzut-o de mult ?

Dacă întrebarea Aglaiei era cumva insidioasă, n-ar fi putut bănui nimeni.

— Nu, o pierdusem cu totul din vedere în ultima vreme. Prietenii comuni s-au risipit. Atac de cord 1 De necrezut ! Inima pe care n-o‘ menajăm destul... *

Se ridică degajat, sărută mina coanei Calliopi şi se retrase, invitat cu insistenţă să revină.

—Drăguţ băiat ! Cum nu prea mai întîlneşti azi. Manierat, îngrijit.

Aglaia mută nişte cărţi care n-aveau absolută nevoie să fie mutate, pe altă etajeră.

— Mda. Crezi că mai vine ?

Suportă privirea scrutătoare a mătuşii.

— Cine ştie ? Dacă n-are fanfilie, poate că da.

— Şi eu cred.

-— Ia te uită !

O. urmări cum se mişcă, unghiular, precis ; „tare-î slabă, săraca. Deşi azi, .cu modele astea, demente”. Dar de spus, spuse numai :

— Eu, în locul tău, cădeam visătoare.

— Te-ai grăbit, tanti, cu închirierea.

— Asta-i acum ! Ca şi cum aş fi fost năzdrăvană, să ghicesc. Şi-apoi încă sínt în *casa mea ;* fac ce vreau. Găseşti necesar să prelungim discuţia ?

Şi cum nepoata arbora figura ei împietrită de zile rele, se îmblînzi :

— Lasă, fetiţo, mai vine-el, doctoraşul.

— Da, mai vine. Ţi-ai dat seama că nu s-a arătat de loc surprins cînd i-ai pomenit dc... de atacul Florei ?

— Şi cc-i cu asta ? Ii era indiferentă. Băiat

serios, nu ?

— Dar de ce oare nu ne-a spus de la bun început că ştia că... că nu mai este în viaţa ?

— Iar ai fost la cinema ! Ţi se cunoaşte !

— »Si ce crimă am făcut dacă am fost ?

— Nu-i un motiv, să-mi faci *'mie* scene. Uite, simt că iar m-a aplicat junghiul...

— Mă reped pînă la farmacie. Şi pe mine, nu ştiu, o ameţeală... Căldura. Mă întorc repede.

Dispăru. Coana Calliopi profită ca să-şi mai desfacă încă un nasture de la capot. Deveni atentă rccu- noscînd zgomotul cheii întoarse cu ezitare în broască.

„Oare s-o fi întors chiriaşa ? Aşa devreme ?”

— Bună seara, doamnă,

Lucia intra luminoasa în pofida oboselii de pe chipul ci tras. Bineînţeles, Aglaia îi dăduse cheia. Ce impresionabilă putea fi ! în sensibilitate n-o întrecea nimeni.

— Ar trebui să te odihneşti, domnişoară. Sper că după anunţ nu va mai veni nimeni pe ziua de azi.

. – Aşa este. A apărut.

De jos se auzi voce^jAglaiei şi încă una.

— Mă rog, cum doriţi. Dar camera nu mai e liberă.

, Dacă insistaţi însă..*

' Calliopi se grăbi să-şi încheie nasturii.

— Poftim ! Dar fii Liniştită, domnişoară, îl expediem repede şi te poţi face comoda.

' – Bună seara !

De astă dată, însoţitorul Aglaiei, ar fi atras atenţia oricui. O claie de păr roşcat îi mînca fruntea. îi acoperea tîmplcle şi cobora jos de tot pe ceafă. Subţire şi neastîmpărat, ar fi părut la prima tinereţe, dacă o reţea fină de cute nu i-ar fi scrijelit chipul mobil.

— Dumnealui a ţinut cu tot dinadinsul să vadă camera.

— Mă chiamă Tony, doamnă. Nu mă recunoaşteţi ?

— Parcă... Ia stai, nu veneai dumneata cu încă vreo doi bărboşi s-o luaţi de acasă ?

— Eu, doamnă, eu. Mai venisem şi cu nişte fete...

— A, da ! Una cu păr platinat, lung pînă la tivul rochiei care era cam scurtă.

— Moda, doamnă. Fetele, deh, au cam evoluat...

— însă Flora făcea excepţie.

— Da. Flora ora o excepţie.

Tony se întoarse către Lucia.

— Sora ci ?

— O prietenă, interveni Calliopi, vag nemulţumită.

Dirijarea conversaţiei îi aparţinea şi nu admitea să fie dată la o part?.

— Adică Flora avea o prietenă necunoscută de noi ? Nu prea seamănă cu ea să fi avut secrete.

—• Poate ascundea şi pasiuni, cine ştie ? Vreun bărbat, ignorat de toţi ?

Aglaia vorbea fără să privească undeva, anume. O piruetă şi Tony se află la exact trei centimetri de ea.

— Ţi-a spus:., dînsa ?

— Simplă deducţie, domnule...

— Tony, fără domnule, vă rog. Ţjn la prietenie, nu lin la distanţă. Duduie Aglaia, dumneavoastră sîn- teţi o intelectuală autentică şi mă veţi înţelege. Am venit în

urma anunţului pentru că Florfl îmi povestea ce bine se simţea în acest colţ de provincie bucu- reşteană. Atunci cu, deocamdată inventator fără brevet, dar iremediabil şi cert celebru în viitor, bun reparator de electricitate, aranjor de contoare, perfect instalator de robinete şi la ocazie excelent sobar, serviabil prin definiţie, ştiind să mă descurc la autorităţi am crezut că-mi veţi acorda, poate, preferinţă şi-mi veţi închiria mie odaia care a fost a Florei.
Locuiesc din nefericire într-un cartier central, zgomotos, nefavorabil gestaţiei.

Doamna Calliopi suspină.

— Domnule Tony, sînt dezolată. Camera a şi fost închiriată, domnişoarei...

Lucia surise, neaşteptat, strălucitor.

— Pentru numai o lună. Dacă... atmosfera, cartierul sau... faptul c-am cunoscut-o pe Flora v-ar tenta, poftiţi, vă rog, oricînd vă face plăcere. Fie singur sau chiar cu alţi prieteni ai prietenei melc. Aş vrea s-o regăsesc întrucîtva prin ei.

Coana Căliiopi rămase mută de mirare, în timp ce Tony se grăbea să accepte multiplicînd mulţumirile.

— Te conducem. Tot vrem s-o lăsăm pe duduia Lucia să se odihnească după atîta drum şi atîtea emoţii.

Scara gemu sub greutatea ei de elefant.

— Am venit pe aici numai seara. Nu bănuiam că-i- o casă atît de... de simpatică.

— Să nu pierzi speranţa, domnule. Noua noastră chiriaşă este doar o flotantă. Va pleca o dată cu păsările, la toamnă.

— înregistrez, stimată doamnă.
— Deci, fiind invitat, noi ne vom mai vedea, sper ?
— Sînteţi însurat ? rosti Aglaia pe neaşteptate.
—• Nu, duduie. Şi nici nu prea mă văd în asemenea postură. Dar împrejurările pot răsturna principiile cele mai solide.
După ce -uşa se închise în urma lui, mătuşa izbucni, descheindu-se în acelaşi timp lâ halat:
— Aglaia, nu te mai recunosc. O fată cu educa- ţiunea ta! Şi mironosiţa cealaltă, de sus ! A venit decisă să pescuiască în ape tulburi, ascultă de mine !
Abia cunoaşte un bărbat, îi ignorează starea socială şi se repede să-l invite. Insistent chiar.
Fără să răspundă, Aglaia se tadreptă către bucătărie.
— Ei, îţi vorbesc !
— Aud, tanti.
Ce să se fi întîmplat cu supusa ei nepoată ? Ca să nu-şi primejduiască autoritatea, mătuşa hotărî pentru moment să nu mai insiste. Căldura, poate ?
Ridică storurile. în faţă coana Iepure şi încă trei vecini discutau aprins şi-i priveau casa. .
— Primitivi ! Fără educaţie...
Ar fi dat mult ca să afle ce vorbeau. Nu era posibil. Despre Flora ? Despre ele ? Despre vizitatori ? Apoi observă la colţul gardului o umbră mică, nemişcată. Ciuciu, băiatul lui Săgescu. Asculta, mizerabilul... ce asculta ? Ce înţelegea ? Mai ales, ce înţelegea ?

— L-ai recunoscut ? Era chiar pletosul care venea cu ceata de maimuţe pe cînd răposata mai trăia.

— Şi cel tînăr, dinainte ?

— Parcă nu-l mai văzusem pe-aicî,

— „Ele” nu se-arată. S-ar zice că şi-au pus doliu.

— Doliu ? Mira-m-aş. Abia dacă s-or duce la în- mormîntare.

— Aia nouă, cum o fi îndrăznit să se mute în camera caldă încă ?

— O fi vreuna dintr-alea moderne. Nu se tem nici de Dumnezeu nici de dracu !

— Aici n-a fost lucru curat. De azi pe mîine, nu moare nimeni. Nici tu zăcere, nici tu cancer. Pac ! ca un pui de găină cu gîtul sucit.

— Ehe ! Cine poate şti! Te-ai uitat la gîtul ei ?

Parcă mulţi au apucat s-o mai vadă !? Cum s-a aflat, cum s-a şi oprit camioneta neagră la poartă !

— Au anunţat tîrziu. Dinadins. S-aibă timp sa şteargă urmele.

— Te pomeneşti că...

— Aia nemăritată, umblă ca opărită. Nici nu vede unde calcă. Aţi remarcat ?

— O fi avînd ea ceva pe suflet, ce mai V

De lingă colţul ridicat al jaluzelei de unde căuta un pretext ca să-l atragă pe Ciuciu, coana Calliopi fu martora unui fapt inedit: mica umbră întoarse capul – pesemne către o chemare nevăzută. Apoi sări în propria ei grădină şi se strecură abia vizibil în amurgul ce se lăsa. Dispăru în dosul casei. Curiozitatea dîndu-i o nouă sprinteneală în mişcări, coana Calliopi păşind în vîrful picioarelor şi silindu-se din răsputeri ca nu cumva scândurile să-i vesteascăă prezenţa, se îndreptă către bucătărie. Nu regretă. Plecată în afară, rezemată de pervaz, Aglaia pe şoptite, se afla într-o conversaţie aprinsă cu Ciuciu. ,,Ia te uită !” Se forţă să asculte, să prindă ceva. Nu izbuti. Un şuşotit grăbit şi puţin peltic. Cum de reuşea Aglaia să-l înţeleagă ? Te pomeneşti că descoperise o relaţie care dura de mult ? Nu cunoştea îndeajuns strada. O greşală. Trebuia să circule mai des. Se retrase pe tăcute, aşa cum şi venise. De sus, nu se auzea nimic. Aia, noua chiriaşă, trebuie să se fi culcat. Dacă nu cumva cotro- băieşte şi caută. Ce caută ea, oho ! A şi fost căutat de Aglaia. Iar dacă

Aglaia nu a găsit nimic, înseamnă că nu-i nimic de găsit. O fi deschis fereastra acum, iar vecinele se uită cu toatele acolo. Se uită şi comentează. Dacă se rcazimă cumva cu coatele de pervaz şi stă de se răcoreşte, atunci ele o iau drept stafia Florei şi fac pc speriatele, cu mina la gură, ca nişte ţaţe ce sînt.

„O să-i spun să fie mai cu băgare de scamă... Să nu dea loc”... Nu se mai feri ca scara să nu scîrţîie. N-avea cc surprinde, totuşi... Bătaie discretă în uşă.

în capot, cu părul strîns, Lucia părea mai înaltă şi mai tînără.

— Mă ierţi că te deranjez.

— Nu mă culcasem încă.

— Voiam, hm, da, voiam să te provin...

Cu regret parcă, fata se dădu la o parte pcrmiţii-s du-i proprietăresci să intre.

— Voiam... eşti convinsă, nu-i aşa. că-ţi vreau numai binele ?

Luînd tăcerea ei drept încuviinţare, continuă : Te-aş preveni... să... să nu te laşi ademenită să stai prea mult do vorbă cu vecinele. Noi... noi sîntem intelectuale, avem alte preocupări, pe cînd ele nu fac altceva dccît să bîrfească, să comenteze. Cea de peste drum în special, Elisabeta Iepure, este *îngrozitoare.* Să te fereşti de ea.

— Ce mi-ar putea face mie, Elisabeta Iepure ? Nu sînt de aici...

— Ehe ! Nu spune vorbe mari. Are antene, vipera...

„O viperă cu antene ! Ciudat animal”, gîndi Lucia.

— N-aveţi nici o grijă, doamnă. Nu obişnuiesc să stau de vorbă cu necunoscuţi...

— Va fi destul să fie văzută intrebîndu-te ceva, ca să inventeze *răspunsuri* ce nu-ţi aparţin.

— Voi ţine seama de avertismentul dumneavoastră, înaltă, subţire, severă. Zi-i profesoară, şi-ai spus

tot. Nici măcar n-o poftise să ia loc ! Cei şapte ani nu

prea erau vizibili. Coana Calliopi coborî supărata foc şi pusă pe găsiri de noduri în papură. îşi căută un ţap ispăşitor. Victimă fu Aglaia.

— Nu te văd bine, de loc nu te văd. Imaginează-ţi! Eşti de o imprudenţă ! Ai să te faci de baftă în cartier dacă'ai ajuns să tragi de limbă pînă şi copiii !

— Sînt majoră I

Aglaia nu părea de loc dispusă să se lase intimidată ori să cedeze.

— Mă mir. Ce-ai putea scoate de la „ăla micu", altceva decît minciuni, ca de la alde tată-su ?

— Nu cred că Ciuciu m-a minţit...

— Şi, mă rog, ce te face să fi tras o asemenea concluzie ?

Nepoata nu căzu în cursa abil întinsă.

. – La vîrsta mea, zise ea – cu o amărăciune voalată, am ajuns să recunosc „tonul" specific adevărului.

— Tonul, tonul ! îţi lipseşte supărător „bontonul", draga mea. O fi el demodat, dar tinerii „bine" îl cer cu exigenţă... chiar în ziua de azi.

— Nu vreau să plac nici.unui tînăr „bine".

Nici chiar junelui doctor ?

Obrajii Aglaiei se învineţiră...

— Lui, mai puţin decît oricui !

— Şi de ce, mă rog ?

---Nu-mi plac mincinoşii. Ii găsesc laşi, dubioşi, suspecţi.

Iaca!

—- Şi ce te face să crezi că simpaticul nostru viitor doctor?

O informaţie... recentă şi sigură.

— Adică ?

— Află, tanti, că simpaticul dumitale doctor Radu Vighian... o cunoştea foarte bine pe celebra noastră Flora, de tristă memorie. Ieşeau împreună, pe ascuns... nu găseşti că-i un lucru de-a dreptul revoltător ?

— Din ce motiv ?

— Chiar nu-ţi dai seama, tanti ? Atîta mister înseamnă că măcar unul din ei nu era liber... că se ascundea de cineva.

Va să zică, ăsta era rezultatul conversaţiei cu puştiul, acolo, la geamul bucătăriei!

— Şi în concluzie, ce-aî dedus ?

— Vei vedea... mai tîrziu. în cazul că va mai avea neruşinarea să mai calce pe aici.

Sus, se auzea un zgomot slab, ritmat.

— Umblă, nu doarme.

— Dreptul ci. A plătit înainte cît i-am pretins.

— Nu orice lucru se plăteşte, tanti.

— Adică ?

Aglaia nu-i răspunse.

— Mi-e somn. Noapte buna.

Calliopi, fără să mai facă eforturi de supleţe, se îndreptă spre camera ei. Podelele duduiau. O vagă îngrijorare pusese stăpînire pe ea. Monotonia rareori întreruptă a vieţii sale de pînă atunci îi isca o ezitare în faţa unor evenimente imprevizibile, imposibil ca să se lase influenţate. „Vom mai vedea noi mîine. Noaptea, fiecare gînd capătă nişte

proporţii...”

. 4 . « 4 * »M> * * .

Totul capătă nişte proporţii, noaptea.

Lucia se opri. Se mai duse o dată la micul birou şi deschise iar cu răbdare sertar după sertar. Nu găsi nici acum nimic. Interesant! Cursuri. Scrisori chiar ale ei. Bilete. însă *Jurnalul* ele care făceau atîta lia^ colegele la liceu, dispăruse. „Nu este logic şi nici probabil să-l fi abandonat. Era în firea Florei să-şi scrie impresiile.” O auzea încă : „nu vreau să pierd *nimic* din viaţă. Nimic din ce m-a atins. Memoria va obosi, (le înseamnă să sacrifici o oră la cîtcva zile o dată, faţă de retrăirea oricînd posibilă a unor ani întregi ?;t îi intrase în reflex să-şi noteze viaţa. Iar *Jurnalul,* notele ei dragi pieriseră. Poate Aglaia ?

Cu ochelarii şi cu obrajii supuşi învinctirilor, n-ar fi fost exclus. Tipul chiar al omului care se uită prin gaura cheii, care trăieşte din viaţa altora, ca vîscul. Pînă acum însă, nimic concret n-o îndreptăţea s-o învinuiască.

Să fi murit totuşi de inimă ? Imposibil! Scrisorile ei erau adevărate chiote de bucurie... în afară de scrisoarea din poşeta ei, ultima... cea care o mînase aici, în casa străină şi stranie unde fetele fericite mor subit. Reciti, deşi o ştia pe dinafară :

„Lucia mea ca o soră, m-am minţit şi te-am minţit. Sínt distrusa. Astă seară mă apasă din nou singurătatea. Dacă n-aş fi pierdut un an, am fi putut fi colege şi niciodată tu nu m-ai fi

lăsat în nenorocire. De fapt nici nu ştiu dacă sínt *cu adevărat* nefericită. Mai degrabă *neliniştită,* angoasată. Fără a avea frumuseţea ta clasică şi brună, se zice că n-aş fi uritä, aşa bălăucă, fadă cum m-a făcut natura.

Am crezut că dragostea mă va ocoli şi-am chemat-o insistent ca un copil neştiutor, pînă eînd ea a venit, duşmănoasă, străină.

...Lucia, de ce nu eşti lîngă mine ? Cei care m-au iubit, cei care-mi spun că m-ar mai iubi încă, nu fac altceva dccît să mă ameninţe. Unul cu pasiunea lui

distrugătoare, altul cu răzbunarea lui perfidă, altul cu transformarea mea într-o unealtă.

Slnt îngrozită, Lucia...

Desuetă, provincială, locuind într-o cameră cumsecade la nişte femei cumsecade, pe o stradă liniştită dintr-un cartier liniştit, simt cum mi se strecoară sub uşă, şarpe rece, ameninţarea unui destin tragic. Nu rîde, Lucia ! Nu da din umeri, Lucia! Am umblat la un lacăt interzis şi acum mi-e frică de singurătate, de oameni şi de propria mea slăbiciune. Ar trebui să mă apăr, Lucia. Dar sînt singură şi nu ştiu...”

Strînse scrisoarea pe dungile gata indicate de împăturirea dintîi. Sosise prea tîrziu... ca să fi putut veni mai repede, ar fi trebuit ca apelul să fi fost lansat din vreme. Pe cînd aşa, în ziua următoare, după ce-i expediase plicul, Flora murea.

„Mîinc, mîine, voi începe să ridic vălurile.” Zîmbi de pretenţia formulării şi apoi nu mai zîmbi. „Totul se dezvăluie cui ştie să aştepte !”

Mîine, aici, în atmosfera Florei, aveau să vină – să revină... Toţi revin. Mai privi o dată *Marina înfuriată* de pe perete, panoul furtunatec cum îl numea Flora, scrinul bunicii, grădina brodată de pe tapiseria deasupra patului. „Să încerc să adorm.” Stinse lampa de căpătîi.

Prin fereastra deschisă, pătrundea în cameră, lumina lunii.

Intr-o noapte ca asta, somnambulii ies să se plimbe pe acoperişuri cît mai aproape de izvorul razelor argintii... într-o noapte

ca asta, dacă eşti Flora şi te încearcă o „dragoste duşmănoasă”, te suceşti şi te răsuceşti chinuit la gîndul că trebuie, trebuie să iei o ho- tărîro să provoci o ruptură şi JIU poţi s-o faci cînd eşti

5 – Cînd pătratul are trei laturi

Flora, adică o fiinţă fermecător de feminină... Cînd eşti Flora, singură în mijlocul unor oameni care te sperie, te îngrozesc.

Fantomatic, dlntr-o grădină, cîntă brusc o cucuvea. Strigăt jalnic, silindu-te să te înflori. „Va muri cineva[ic]...

Se certă în gînd. Superstiţioasă mai devenea ! Vina era a locurilor străine, desigur. „Oare şi Flora, o fi auzit-o ? Acum, acum o săptămînă ? Sau înainte ?" Şi-o închipui, întinsă în pat, cu lungile ei plete blonde, răspîndite pe perină. Speriată, descumpănită. Cine-o speria ? Cine-o descumpănea ? O piatră măruntă făcu să vibreze fereastra întredeschisă. Un copil obraznic ? Acum noaptea ? Nu. Sări din pat şi scrută umbrele ireale cu margini de-un alb îngheţat.

Acolo, către unghiul dinspre stradă, se contura o siluetă. Ce voia ? Dacă piatra era cumva un semnal ? Strada dormea. Chiar cei mai curioşi ; chiar cei mai trişti; chiar cei mai preocupaţi, toţi dormeau răpuşi de oboseală.

Trebuia să facă neapărat ceva. Nu putea să fie o simplă întîmplare. Acum omul se lăsă atins de-o per* dea stranie de raze. Nu se mai ascundea. După cît îi era pasul de elastic, după lărgimea umerilor drepţi părea să fie tînăr. Lucia uită de orice prudenţă şi ca să-l vadă mai bine, se aplecă peste pervaz afară. Două salturi şi el fu sub fereastra ei.

— Flora ? ’ . .

■La auzul numelui, ea se aruncă îndărăt, în întuneric. Inima îi batea să-i spargă pieptul.

— Flora ?

Avea un glas grav, cu o notă de anxietate.

Trebuia să-i răspundă.

— Nu, nu e Flora. Flora a murit»

în deplina tăcere a nopţii, fiecare cuvînt răsună pînă departe. Chiar cînd era şoptit. Chiar cînd tremura.

Tăcere, tăcere, tăcere.

— Cine eşti ?

— O prietenă. Dar dumneata, cine eşti ?

Tăcere din nou. îl zări cum se îndepărtează strecu- rîndu-se aplecat, ca un hoţ, ca un făcător de rele, pierzîndu-se undeva, către terenurile pustii din capătul străzii. Nu-i distinsese îndestul trăsăturile. Totuşi, l-ar fi putut recunoaşte oiicînd. Avea o ritmică a mişcărilor extrem de personală.

Să fi avut secretul Florii la o întindere de mină şi să nu se fi priceput cum să-l descopere, cum să-l reţină ?

„Dacă a iubit-o, vine ol iar.”

Cucuveaua mai cîntă o dată, strident, fără s-o mai sperie. Prezenţa morţii nu mai precumpănea prezenţa vieţii. Ca prin minune se simţea iar energică, dinamică. Era sigură, în siîrşit, că nu se lăsase purtată, amăgită do un joc al imaginaţiei. Se afla exact unde trebuia să se afle : la întretăiere, acolo unde viaţa Florei se curmase brusc, pentru că *cineva* nu-i mai

îngăduise să existe. Cineva, care trăia, umbla, respira ; cineva care continua să respire, să se mişte nestingherit, să se bucure de lumina, poate şi de fiorul dragostei ; să se bucure de tot ce răpise brutal unei fiinţe tinere, frustrînd-o de zilele, de lunile, de anii ce-i mai rămîneau de trăit, jefuind-o de bucuriile şi de suferinţele ce le mai avea de îndurat ea să-şi împlinească soarta ei de om.

O linişte mare pogorî asupra ei, cu certitudinea unui adevăr. „Trebuie să ajung să-l cunosc. Trebuie. Pc-

ó’etLpüa lui .se află în chiar venirea mea aici, în *orice* luciu voi izbuti să descopăr.”

înainte de-a o cuprinde somnul, o prezenţă fluidă pluti prin odaie; o sclipire palidă ca de aur stins se pierdu în recea învăluire lunară. Ecoul unui ecou de geamăt se tîngui pe-o strună extrem de subţire. Sunet de dincolo de sunet, abia de către minte auzit.

Şopti, ca în copilărie, cînd Flora, do aceeaşi vîrstă dar cu mult, mai măruntă, se speria : „Linişteşte-le, micule, sínt aici !”

Şi adormi.

Fu ca şi cum şi-ar fi dat o întîlnire cu trecutul. Se aflau iarăşi împreună pe un peron de gară, ca atunci cînd s-au văzut ultima oară. Blonda ei prietenă vorbea febril, rîdea febril, îi povestea amănunţit cum îşi închipuia viitorul ei în Capitală.

— Am să caut oameni interesanţi, plini de neprevăzut, spontani, fantezişti, artişti. Oameni lingă care .viaţa devine o aventură pasionantă.

Lucia, fără să ştie, a zîmbit matern.

— Cum ai să-i întîlncşti ? Unde ai să-i cauţi ? Tu nu eşti o artistă.

Scuturase capul şi cîrlionţii ei aurii captaseră lumină’sclipind intens.

— Pot fi model. Nu sínt urîtă. Aspectul unei femei constituie un bilet de intrare în orice grup social.

O considerase, pe tăcute, înduioşător de naivă. Bar evocarea acelui moment îi da o

stranie nelinişte ca şi ciuu Flora ¡ar fi ¡aruncat, u.şuratecă, o nelămurită sfidare unui implacabil destin.

CAPITOLUL H

Tony nu avea obiceiul să-şi pregătească vorbele atunci cinci voia să cucerească. Tony nu judeca niciodată înainte de a-şi fi satisfăcut o dorinţă. Şi, din principiu, nu regreta nicicînd ce făcea.

Copiii se întorceau după el, cei mai mulţi cu simpatie. Unii rîdcau. Două fetiţe chiar îl urmăriseră de cînd coborîsc din tramvai. Nu din cauza părului prea lung sau a blue-jeanşilor cu ţinte obişnuiţi acum, ci din pricina păpuşii ce-o ţinea cu dragoste şi cu gingăşie în braţe. O păpuşă destul de mare, o păpuşă „domnişoară" cu părul foarte lung şi fusta foarte scurtă. Pe măsură ce se apropia da casa Florei, de casa care fusese a Florei, mergea mai încet. Se întreba ce mai caută acolo; „ce îndemn nesăbuit ne mînă către suferinţă"... Se întreba, dar nu se oprea, nici nu se întorcea din drum aşa cum ar fi fost firesc s-o facă.

„S-a duus"...

începu să fluiere un şlagăr sincopat.

Tot galbena stafie îi deschise ! Ca

odinioară, cînd glumea cu Flora pe socoteala ei. Făcu o plecăciune atît de adîncă, încît părul lung al păpuşii atinse duşumeaua cernită :

— Bună ziua, duduie Aglaia. Putem nădăjdui că nu deranjăm ?

Cu un zîmbet palid „duduia” se dădu la o parte, făcîndu-i loc să treacă.

— Ce mai face stimata mătuşă ? Aş fi dat un telefon, dar...

— Nu pot s-o conving să-l instaleze. Are ideea fixă că n-ar mai fi acasă la ea, ci la dispoziţia te miri cui. Ca şi cum eşti obligată să discuţi cu cine nu vrei!

— Sărut mîinile 1

În capul scării înguste apăruse Lucia. Surprinsă, duse mina către o şuviţă rebelă.

— Domnul Tony ?

— Incîntat că i-aţi reţinut numele pueril şi puţin ridicol...

— De ce ? Cărei plăcute întîmplări vă datorăm vizita ?

Aglaia se îmbufna. Poftim ! Face pe stăpîna casei acum ! Şi-apoi politeţa asta ceremonioasă de provincie, de pe vremea lui Pazvantie ! Cine se mai exprimă acum, aşa ?

Dar Tony părea să găsească cel mai natural lucru din lume să fie astfel primit.. Păpuşa ce-o ţinea în continuare în braţe înclină graţios capul dovedin- du-se a fi făcută dintr-un material foarte suplu.

— Duduia Lucia e singură şi-i este urît. Am visat-o astă noapte, spuse el cu glas schimbat, atît de schimbat că l-ai fi crezut ventriloc,

—> Astă noapte ?

— Da. Afară era lună plină şi biata fiuduiţă

Lucia nu putea dormi! Singură ! în casă străină ! Teribil de prost se simţea.

Lucia tresări. Umerii lui Tony nu aveau lăţimea... altor umeri. Era mai... mai altfel. Slab; svîrlugă, şo- pîrlă de pietre, nu fiară de junglă.

Aglaia, agasată, găsi că venise momentul să-şi afirme personalitatea :

— Oaspeţii sînt oricînd bineveniţi la noi. Vă rog să poftiţi în „salon”. „Salonul” era nobila gratuitate a casei, spaţiul sacrificat cu greu, prestigiului.

Păpuşa din braţele Iui se înclină.

— Mergem bucuroşi în salon. Iar de acolo facem o vizită şi duduiei Lucia, dacă ea consimte să ne primească.

Zîmbctul de răspuns, preţios pe frumosul chip sever, încuviinţa

Cu pomeţii uşor învineţiţi, Aglaia îi precedă în sa-' Ion. De fapt ea dormea pe divan, dar se scula dinadins mai devreme pentru a-şi şterge urmele, a aerisi şi reface ordinea.

Tony instală păpuşa pe-un fotoliu. Cu părul ei lung şi blond, cu picioarele ei lungi şi fine, avea o incontestabilă prezenţă.

— Cum te cheamă, duduie ? întrebă Lucia amuzată, ca să audă din nou vocea de ventriloc.

— Mă cheamă Titania. Acest cap do măgar care mă poartă în braţe are obiceiul să mă pună în situaţii imposibile.

•— Credeam că-l iubeşti, Titania, pe... şi că nu-i vezi capul de măgar.

— Te iei după tradiţii prea *simpliste.* Asta a fost înainte. Acum îi *văd* Capul de măgar, şi-l iubesc totuşi, cu simţ critic şi fatalism.

Aglaia tuşi semnificativ, fără vreun sens precis şi imediat discernabil.

Tony îşi reluă glasul normal.

— Are prejudecata lucidităţii, ca şi alţii pe care-i cunosc fie de mult, fie de curînd ; cînd am creat-o pe Titania, aveam în minte o prietenă din copilărie care bi’oda maci verzi pe cîmpuri roşii. Era cel mai liber om pe care l-am cunoscut.
— îmi permit să spun că aveţi o idee cam puerilă despre libertate, rosti Aglaia, înţepat. Prietena dumneavoastră putea fi o simplă daltonistă.
— Nu era. Detesta lucrurile *ce par simple* şi clare pentrÎ toată lumea. Credea numai în claritățile ci.
— O mai vezi cumva ? Te-aş fi rugat să ne faci cunoştinţă.
Cu un gest descurajat, el arătă păpuşa.
— Atunci înseamnă că şi dînsa iubea un măgar.
De ce-o fi fost agresivă, Aglaia ?
— Poate. E chiar foarte probabil.
De ce era ironic Tony ? în sfîrşit, un rezultat. întrevăzut, numai întrevăzut.
— Astă noapte am visat-o pe Flora.
— Da ? Tony se aplecă din fotoliu cu o sclipire de interes în privire.
— „Se făcea” că-mi spunea : „Nu rămîne singură, Lucia. Am avut prieteni. Caută-i, adună-i, fiţi din nou împreună – cu mine, nevăzută printre voi.
— Extraordinar ! Si cu la fel am...
■
Nu isprăvi fraza.
— îmi placi, duduie din provincie. N-ai prejudecata superstiţiei. Buun ! N-ai

prejudecata luciditătii, şi mai bun. Eşti o adevărată păpuşă perfecţionată. Posezi un frumos cap ştiinţific pe un gît graţios. Va să zică ai venit aici cu un scop bine precizat.

— Domnule !

— Vezi ? (Luciditatea sperie. Adevărul sperie. Iar dacă te sperii, ce mai cauţi aici ?

-- Pc dumneata, poate?

__ Replica exceptional de prompta pentru o pr – '„intrigată, Aglaia se decontractă în fotoliul ei Nu mai ambiţiona să conducă ea conveisaţia. seu a.

Tony izbucni în rîs.

— Oricum, m-ai găsit repede. Ce pacat

Tăcere şi sprîncene ridicate. E foarte frumoasă Lucia cînd vrea să fie, descoperi Aglaia şi deveni încă şi mai atentă.

— Păcat, da. Pentru o fată ca dumneata, toţi macii sînt incontestabil roşii. e

— Nu. E cam prezumţios să pretinzi că ai şi cunoscut un om din numai cîteva replici.

— în teatru lucrul se întîmplă în mod curent.-

— E teatru. , ,

— Replica de astă dală e contestabila. Cmd nd chemi la o serată ? A

Ea se întoarse întrebător către Aglaia repumnd-e prin gest, în drepturile ei fireşti^ de proprietărcasa... în sfirşit, de

nepoată de proprictăi casă.

— Ar fi bine... să mai aşteptăm puţin. Peste vreo zece zile tanti se duce la Giurgiu, la o cjimnată a ei.

Complice, îşi apropie fotoliul fără să-i mai pese că uza astfel covorul şi coborî glasul.

— E mai prudent, am experienţă. Altfel, începe cu aluziile şi nu Ic mai isprăveşte. Scormoneşte şi ridică muşuroaie ca o cîrtiţ<i.

— Do acord. De cum tanti părăseşte terenul, bat rapelul pe toba cea mare. Şi vor alerga toţi, în grup compact.

— Dintre ei... cine o iubea într-adevăr pe Flora ? tonul Luciei era glumeţ contrastînd cu privirea, serioasă, cercetătoare.

— în orice caz, nu eu. Mie... îmi era milă de ea. îmi este şi acum. Atît. N-am obiceiul să confund sentimentele.

— Bine că poţi fi şi eşti atît de sigur pe dumneata. Rezemată de pervazul uşii îl mai reţinu o clipă.

— Ai cunoscut-o bine ?

— Lucid !

— Dar pe ceilalţi, îi cunoşti bine ?

— Oarecum. Te voi ajuta, domniţă din. Focşani.

Aglaia strigă după el:

-r- Domnu’ Tony, ai uitat păpuşa !

— Dinadins. E obişnuită.

Femeile se priviră.

— Un original!
— Da...
_Foarte original... şi simpatic.
— Da, duduie Aglaia.
— Puţin prea original... puţin – *prea* simpatic. Ai observat ?
— Ce anume ?
— Păpuşa seamănă cu Flora.
■ – Nu !
— Ba da. Dumneata n-ai cunoScut-o, acum în urmă, înainte de... în sfîrşit, biata de ea. Se schimbase mult. Purta fustele mai „mini” decît se poartă. Părul, despletit, mult mai lung decît se poartă... Exact păpuşa de pe canapea.
Titania, indiferentă, continua să fie şi mai departe blondă, suplă, nemişcată.
— S-ar putea să nu te înşeli.

— Mi se mai întîmplă... om sînt, clar destul de rar. Cînd, deliberat, te-ai plasat pe pragul unei vieţi necunoscute, ţi se impune să fi atent.

Aglaia ascundea mai mult decit exprima. Cînd a fost tînără – odată, de mult – a visat să facă o carieră. Nefiind frumoasă, neavînd deosebite facilităţi pentru învăţătură, şi-a dezvoltat simţul de observaţie şi intuiţia.

Cu nostalgie a rîvnit să devină un detectiv particular, un Hercule Poirot cu fustă, dezlegătoare de enigme complicate prin doar mintea ei isteaţă.

•Nu i-a fost dat. Drept enigme de dezlegat, viaţa nu i-a oferit altceva decît descoperirea secretelor unor vecini şi-ale unor chiriaşi.

Flora fusese cazul cel mai excitant. Ii urmărise transformarea, îi examinase admiratorii, ghicise obscur un mistei* sau mai multe în viaţa ci mereu mai dezorganizată. Urmărită cu pasiune de copoi, fata n-a luat-o niciodatii în serios, iar bătrîna domnişoară a detestat-o cu pasiune. Dintotdeauna, dorise să fie admirată, respectată, temută chiar... Nici asta nu i-a fost dat, Calliopî o turtea, o anihila, prin prezenţa ei masivă. Doar după ce mătuşa nu va mai fi, va ieşi la lumină, va fi judecată-la .justa ei valoare...

Se aşteptase ca Lucia să mai spună ceva, să. reacţioneze mai viu la remarca ei cu păpuşa-portret.

— Piău faci că n-ai încredere în mine ! Nc-

am uni forţele, intuiţiile, am învinge.

— Nu pricep...

— Fie şi aşa. Eu nu forţez mina nimănui.

După plecarea Aglaiei i se păru camera şi mai pustie. Ce căuta aici ? Venise minată de-o vagă bănuială. Vagă ? începea să fie ncsinceră cu ea însăşi ?

Luă păpuşa în braţe ca s-o examineze de mai aproape : avea dreptate, gaşperiţa, adineaori. Era într- adevăr portretul Florei. Al Florei necunoscute căreia îi căuta astăzi urmele dinadins bruiate, şterse de... de cineva, de-un necunoscut; dacă nu cumva vor fi fost mai mu Iţi ?

Strîngînd păpuşa în braţe ca pc-un lucru de furat, alergă să se închidă la ea în cameră. îi bătea inima. Ridicol. Ca să se îmbărbăteze ridică jaluzelele, deschise radioul. Prin fereastră pătrundeau calm zvonurile străzii. Dinspre capătul opus maidanelor se auzea, slab, ecoul camioanelor şi al tramvaielor, stridenţele marii artere.

Un oraş întins, supraaglomerat. Cînd ai părăsit liniştea cartierului, te scufunzi în el ca într-un ocean. Nimeni nu mai cunoaşte pe nimeni. „Si totuşi, nu eu voi păşi către ci, ci ei vor veni către mine, cum au venit către Flora.” Avea şi ea ceva atrăgător, un mag-net, o prospeţime, o disponibilitate ; o maleabilitate cu farmec cert pentru oameni cu personalitatea bine conturată. Artiştii, ca Toni, îşi doreau inconştient discipoli. Impresia profundă, amprenta ce o lăsau pe cîte un entuziasm nou, le dăruia un plus de autoîn- crederc, un răspuns la anumite sau sporadice îndoieli.

Luă păpuşa în braţe şi se apropie de oglindă. Aglaia avea dreptate. Era exact replica Florei la o scară redusă, o Flora privită ca printr-un ochi an micşorator. Ca şi

cum vreun vrăjitor printr-un procedeu diabolic ar fi redus-o la miniatură pentru a o scoate din rîndul femeilor normal constituite şi normal dorite, „un vrăjitor gelos”.

Dar îl revăzu pe Toni şi chica lui zburlită, viociu- nca lui de viezure, rîsul lui contagios, şi fără voie se porni şi ea pe rîs.

CAPITOLUL III

— Cine-i acolo ?

Octav sărise de pe divanul cam desfundat ce-i servea drept culcuş şi aştepta încordat, lipit de uşă.

Nici un răspuns.

Ştia, totuşi, că dincolo se afla cineva. Cineva care-şl ţinea respiraţia. Cineva carc-i aflase adresa deşi n-o cunoşteau dccît trei oameni de pe întinsul oraşului. Oricare dintre coi trei, ar fi răspuns. Oricare dintre cei trei *ştia* ce să răspundă... Iar al patrulea... a patra fiinţă care i-ar mai fi putut zgîria la uşă nu mai era. îl înşelase, plecase ; îl lăsase singur deşi îi jurase că nu va mai fi niciodată singur.

Deschise uşa, uşor, avînd grijă s-o tragă asupra lui, ca să-şi mascheze prezenţa, după ce-l va fi văzut el mai întîi pe cel carc-l căuta.

Nu era decît un băiat foarte tînăr, cu părul anormal de des -şi de creţ.

— Pe cine cauţi, dumneata ? ■

— Pot să intru ?

încuviinţă, intrigat în aceeaşi măsură în care

era şi supărat.
— Pot să fumez ?

11 ghiceai intimidat, compunîndu-şi anume o ţinută degajată.

Lumina scurta a chibritului apropiată de trăsături ii accentua prospeţimea pufoasă a tenului, dar şi obrajii supţi.

— Am venit... adică am cutezat să vin... pentru că mi-a spus Relu Vancea că...

Cum tăcerea celuilalt nu-l ajuta de fel, înghiţi un nod penibil, izbutind să încheie :

— „Un om fără prejudecăţi", aşa mi-a spus. Capabil să înţeleagă tineretul şi... şi nevoia lui de evadare... de inedit...

— Te înşeli, tinere. Eu nu cunosc nici un *Vancea,* pe *nimeni* cu acest nume. Sînt un om curios. Detest societatea şi pe nccunoscuţi. Aşa că...

Tînărul zîmbi, şovăitor.

— Să nu crezi că... Doamne fereşte ! Am bani destui ca să...

— Nu mă interesează. Ce să fac cu ei ?

— Dar... – încurcat căuta cu disperare o ieşire, un mijloc de convingere.

Nu sînt novice, fiţi fără grijă. Am... am mai încercat. Nu întrec măsura, îmi ştiu doza...

Octav fierbea. Cunoştea genul. Băieţi ahtiaţi de senzaţii, absolut incapabili dc-un efort prelungit, de privaţiuni liber consimţite pentru a-şi procura motocicleta, garsoniera sau chiar magnetofonul jinduit, în schimb, ei cer unui drog iluzia că ar avea tot ce-şi doresc pînă şi acea încredere în sine, convingerea c-ar fi ceva de capul lor. „Ăştia se dezumflă dintr-un singur pumn mai serios şi atunci spun orice, oricui."

Relu Vancea fusese un idiot! Un idiot eliminabil. Din primul moment îi inspirase o rcală antipatie.

Dar avea nevoie de bani. De mulţi bani. Pentru el şi pentru Flora. întîi ca s-o ia din loc. O excursie, cît mâi departe ? Visase o insulă grecească, unde să se usuce ca o sardea la soare şi să vadă redevenind la normal privirea cea fără de motiv îngrozită a Florei: Pînă în cele din urmă, nu l-ar mai fi refuzat ea ! Ar fi plecat împreună şi nimic din cc-a fost să mâi urmeze, nu s-ar mâi fi petrecut. Prea tîrziu !

— Uite ce-i, tinere. Nu te cunosc, nu mă cunoşti. Am impresia că-mi pierd timpul şi te.fâc să-l pierzi şi pe-âl dumitale. Ai fost prost îndrumat şi te rog să ştergi ‘din carnet şi din minte adresa mea. E bine ?

— Nu7i bine.

* La te uită !

Băiatul se schimbase. Din timid, devenise obraznic. Pesemne vreun intoxicat serios, înrăit.de deziluzie.

— Relu ştia ce ştia. Din răutate nu vroi....să mă ajuţi. Nu e prudent să superi oamenii. .

— Chiar aşa ? Ameninţi ?

O furie oarbă urca în el şi-l făcea să-şi piardă controlul. Dintr-o singură mişcare suplă, fu lîngă intrus şi-i apucă braţul supunîndu-i-l la o uşoară torsiune ce-i smulse un ţipăt. * .

— Vezi ? Şi asta încă nu-i nimic. Dacă strîng, te alegi cu braţul rupt. Ar fi păcat,' nu crezi, la vîrsta dumitale ?

.încă o *încercare* de-a se smulge din strînsoarea mîinii puternice, se soldă cu un geamăt.

— Nu irisîsta, ori accentuez presiunea. De astă dată, fu înţeles. ’ / . .

Băiatul nu mai mişca. . . • * .

— Să nu-mi mai ieşi în calc, ai înţeles ? Iar acel... Vancea, să bage bine de seamă ! Cu mine să nu se joace nimeni de-a v-aţi ascunselea...

Chiar după ce Octav rămase singur, liniştea îl ocoli definitiv.

Un regret înăbuşit. Fusese prea tînăr. N-ar fi trebuit să se lase, atunci... Acum trei ani sau o eternitate ?

O contrabandă care nu-l implicase direct, dar îi lipise perfect eticheta unui punct de întrebare... Pentru a se disculpa complet, ar fi trebuit să implice o femeie. Nu s-a putut hotărî. Mereu găsea cîte-o femeie la fiecare cotitură a vieţii. O femeie care – în general – nu i se potrivea. Chiar acum, în urmă. Ce altceva decît dragostea avuseseră în comun el şi Flora ? „Cc-o fi asta ?”

De fapt, ştia. Era presimţirea unui pericol. I[J]e marc, simţea înaintea celorlalţi apropierea furtunii.

Cu gesturi mecanice, precise, începu să-şi umple o valiză. întotdeauna avea dinainte pregătit un loc de repliere.

Arin trebuia sa fi plecat în voiaj. însă cheia apartamentului său se afla la loc sigur. N-avea decît să o ceară, fără de nici o altă formalitate.

Impachetînd, descoperi două mărgele mari, albastre... Colierul Florei se rupsese atunci cînd venise pentru ultima oară la el. Căutaseră împreună boabele azurii. Apoi nu le mai

căutaseră. Dovada...

Dacă i-ar fi răpit-o cineva pe Flora, l-ar fi urmărit pînă la capătul lumii. Dar acum, degeaba ar fi făcut-o ! N-o mai putea recăpăta, de nicăieri şi de la nimeni. Şi veneau la el tineri, incapabili de a-şi lua un risc, de-a iubi, de-a lupta, de-a sili pe cineva să plătească o datorie.

Valiza se putea închide. Semn bun. întotdeauna cînd rămînca mai mult timp într-un loc, se adunau lucruri; pînă la urmă capacul refuza să le cuprindă şi le abandona.

Acum... Chiar ieri, dăruise unui nenorocit pardesiul ce-l cumpărase împreună cu Flora. Ea i-l alesese. „A elimina reziduurile. A şterge urmele.”

în viitoarea lui locuinţă, o va invita pe-un termen mai lung pe Mara. O femeie şi jumătate, Maca. Ud antidot pentru ravagiile morbidităţii. Nu era prudent să trăiască fără femeie, mai ales acum, cînd un parfum îl obseda, îl urmărea, îl făcea inapt la alte seducţiuni.

Mara, asupra căreia nici anii, nici „experienţele[14] nu aveau priză ! Mara, care ieşea neatinsă din dragoste, ca din primejdie şi din încercări. Dădu ocol camerei pentru o ultimă inspecţie. Nu uitase nimic. Impersonală ; patru pereţi şi-un minimum de mobilă. Putea pleca şi fără adresă.

Jos, făcu o haltă sub adîncitura scării ca să-şi aprindă o ţigară şi să observe împrejurimile. Nu-l părăsea sentimentul de alertă posibilă. Se opri, adul- mecînd, cu bricheta încă neaprinsă şi se lipi de lemnul curburii, în umbră. Nu cunoştea pe nici unul dintre cei trei care intrau. Doi, unul firav – vizitatorul dinainte – şi unul voinic, cu umerii lăţi şi faţă brutală, mutră zărită, şi maşinal înregistrată. Al treilea însă, în blue-jeanşi, era incontestabil o fată.

— Spui că la unu ? *

— Uşa din dreapta.

Fata urcă, pe tăcute, grăbindu-se, urinată de unul dintre băieţi. Al treilea rămase jos, ca să acopere, ' probabil, retragerea. Planul nu era prost combinat. La această oră de sfîrşit do dimineaţă, încă nu se în-

torsese nimeni de la serviciu. Casa pustie —.îndemn la tentative disperate. Trebuia deci sa se facă nevăzut, cit mai curînd cu putinţă. Nu putea decît bănui că, afară, mai aşteptau şi alţii. îşi aminti cum la New-York, o dată cu căderea, serii, nu se . mai aventurează nimeni în anumite cartiere. Acolo femei, bărbaţi vînd foarte scump nişte plicuri cu diferite prafuri. Unii nu pregetă să iasă la drumul mare, să atace şi să prade ca să obţină banii necesari. Aştia n-or fi intoxicaţi chiar în asemenea măsură 1 Trebuiau să mai fie recuperabili.

Deşi... totul era cu putinţă. . •.

De unde se afla nu izbutea să vadă cine aştepta – . dacă aştepta cumva, afară. Dar nici de rămas-nu mai putea rămînc. Se mişcă atent, avînd grijă să nu iasă din umbra de sub scară. Pe tăcute, înainta ca o pisică uriaşă. Iar cînd se află la numai un metru de băiatul ce sta de pază la poartă, braţul i se destinse, brusc,, cu o precizie de ciocan pneumatic. Atins drept în bărbie de un „hatemi” fulgerător, omul se prăbuşi, fără să fi apucat să scoată vreun sunet.

Afară, soarele puternic îl sili pe Octavsă clipească. Trotuarul, pustiu, părea alb în lumina tare a amiezii, • • Totuşi, către colţul străzii, o maşină solitară, cenuşie, sclipea ca argintul. Umerii lui lăţi se lăţiră parcă şi mai mult. Cu pas

obişnuit, uşâr legănat, trecu
■ pe lîngă ca fără să se grăbească. Nu se înşelase. Un Opel-Rccord, cu înregistrare străină. Iar la volan, somnolentă, o figură bizară, cu păr foarte lung, barbă şi o cămaşă ultima modă, cu un j^bou slinos. Tricoul de corp şi lenjeria erau probabil curate. Hippi escroci arborau o falsă libertate vestimentară, capilară,' ur- • mărind nişte afaceri mai mult ori mai puţin mărtu-
risibile. De altfel, ar fi pus prinsoare că număra mai
• mulţi ani decît voia să pară. Truc destul de obişnuit la cei ce-şi ascund sub paravanul iscător de indulgenţe al tinereţii, multiplele decăderi şi ratări. Abia
. după ce depăşi colţul străzii, începu să se grăbească. Un autobuz providenţial se opri chiar în dreptul lui. • Geamantanul uşox- la început, i se îngreunase în mină. Răsuflă adine.
— Pînă unde mergeţi 1
. / t -— Pînă la capăt.
Deocamdată cel mai important era. să i se şteargă urmele. Cheia, îl aştepta oricum, acolo, la locul de repliere. Lâ o intersecţie, un miliţian făcu un semn ; autobuzul încetini cit să-l lase să se urce.
' – La intersecţie. opreşti dumneata, un transport public ? făcu o voce arţăgoasă dintre călători.
—- Sînt în misiune. Am dreptul.

* – Nu la intersecţii.

<■ -r- Oriunde. S-au schimbat dispoziţiile. Dacă n-am

• fi noi... • -

— Dacă n-aţi fi,, n-ar mai fi nici amenzi, răsună un glas, ironic. •

Un student vorbise, de lingă o'fată, blondă. Octav care se şi pregătise să sară jos la prima staţie ezita. Povestea asta nu-l privea pe eL Părea să fie o scurtă şi simplă altercaţie zilnică, obişnuită aglomerărilor.

— Legea nu se discută.

— înseamnă atunci că legea domneşte, nu omul pentru care a fost făcută.

‘ Staţie. Oct-av nu sări jos.

.în schimb studentul îşi făcea Toc către cdborîre.

— Am să ţin minte ce-o să visez la noapte şi-am să fac o altă lege, mai rosti el, amar, înainte dc-a dispare.

Octav îşi interzise chiar suspinul de uşurare cc-i stătea pe buze. Cei care-i călcaseră casa aveau să revină spre maşina argintie cu mîna goală... Nu, nu chiar aşa ! Aveau să revină sprijinindu-şi „acope- rirca[u], adică pe cel adormit dintr-o singură lovitură, lîngă scară. Şoferul cu plete lungi, cuprins de mînie, n-avea să mai pară chiar atît de tînăr... îl încercă un regret fugitiv după sclipirea de safir a Mediteranci. O barcă cu o pînză roşie, triunghiulară... Chiar dacă avea să sfîrşească

prin a o obţine, fără Flora nimic nu va mai fi aidoma unei dorinţi cu vuiet lung de valuri.

— Capăt. Toată lumea coboară.

Coborî. Cu el o dată, părăsi maşina şi un bătrînel cu baston şi pălărie tare, aşa cum nu mai poartă nimeni acum.

— Ţi-a plăcut studentul de adineaori ?

Intra în vorbă, ghidi ndu-sc după faptul că Octav nu părea grăbit. Probabil nu avea cu cine discută.

— înfipt băiat. Schimbul de fhîine nu ne face de rîs. Vezi că şi eu am lucrat în miliţie. Acum îs pensionar, dar tot îmi place să mă uit împrejur, şi să trag concluzii. Ce ştiu tinerii ! Oamenii ordinei toată viaţa lor trebuie să asigure respectul regulamentelor. Tocmai de aceea, cînd şi cînd’se fac şi ei vinovaţi de cîte o măruntă încălcare. Omul nu e o maşină domnule : fiecare trebuie să înţeleagă pe fiecare.

îl părăsi, intrînd într-o curte după ce duse mai întîi două degete la borul pălăriei. După gest ai fi ghicit că purtase mult timp un chipiu. Octav se simţi remontat într-un mod neaşteptat şi tonic.,

„Fiecare trebuie să înţeleagă pc fiecare” îşi repetă el ca o misterioasă îmbărbătare.

CAPITOLUL IV

— Unde-i „Titania ?”

— Să vezi, Doll...

— „Unde-i „Titania” ? – îl privi o clipă di spre- ţuindu-i încurcătura. Adică, iar ? Şi doar mie ini-ai promis-o, nu alteia...

Doll – pe numele adevărat Dorina, era ispititoare. Puţin femeie – foarte puţin – şi foarte mult băiat •— un băiat sprinten, subţire.

— Mă întreb ce mai caut la tine, om rău.

— Anumite întrebări nu se pun. Eu nu te atrag... nici nu te reţin cu sila.

— Ai un fel de-a vorbi! Ca şi cum după ce te-a cunoscut, o femeie şi-ar mai păstra liberul arbitru !

Pe canapeaua-divan, cu picioarele strînse sub el, turceşte, Tony cosea de zor. Acul lui lung şi fin capta lumina şi semăna cu o suliţă în miniatură. însă, chiar şi în această atitudine nu prea virilă, Tony reuşea să nu pară ridicol. înconjurat de capete şi membre de păpuşi, semăna cu un magician ce-ar fi pregătit vreo nouă, interzisă şi complicată vraiă. Oblic,

privirea lui cuprinse – şi nu-l mai părăsi, băieţaşul echivoc, în realitate o femeie şi care de îndată dădu semne de nelinişte.

— Mi-ai promis-o *tu* pe Titania. Deci am *dreptul* să mă supăr.

— N-ai nici un drept. Aici, femeile n-au alt drept decît la bunăvoinţa şi la toleranţa mea, – cînd le merită. Ar ii trebuit s-o ştii, Doll.

— Ştiam

Se făcuse mica, urîndu-l intens. Tony o umilea fără răgaz, îi repeta că-l excedează, că l-ar ferici ple- cînd o dată pentru totdeauna. în vorbe îi reda o libertate^ ce nu-i mai trebuia de mult... de cînd îl cu-noscuse.

încontinuu jignită în tinereţea, în farmecul ci, totuşi nu pleca. Sau atunci cînd era gonită pleca şi revenea, la, prima tfcazic favorabilă împăcărilor.

— Cu Flora nu te purtai în halul ăsta.

Regretă imediat. Cum de-i venise ?... Fără efort aparent, Tony se ridicase dintr-o singură mişcare prelungă. Palma sună dur, însă fizionomia lui nu sc ; schimbă.

— lartă-mă, şopti fata, cu ură.

— Dezbracă-te!

— Vrei să... ?

— Dezbracă-te !

Supusă, îi dădu ascultare. Fermoarul lateral al pantalonului lunecă scurt; bluza se deschise. Nu purta pe dedesubt decît un slip. De sutien, pieptul ei mic şi drept se putea lipsi.

Tony începu s-o lovească, metodic, cu un fel de răceală sadică. Se opri brusc, cum şi

începuse.

— întinde-te!

Cu lacrimile şiruindu-i pe obraji, Doll se culcă p* canapea, între membrele şi capetele de păpuşi ne-

terminate. înarmat cu un centimetru solid şi mlădiu, care-i servea şi de curea, Tony se apucă s-o măsoare minuţios. Cînd isprăvi, cureaua-centimetru mai lovi o dală, cu sete.

— îmbracă-te şi cară-tc ! spuse şi-i întoarse spatele.

Silindu-sc să nu facă zgomot, să-şi stăpînească suspinele, fata nu protestă.

— îmi parc rău. N-am vrut sa...

— Tot aici eşti ?

Tăcu, înghiţindu-şi lacrimile.

Adevărat, greşise. Ar fi trebuit să înţeleagă de mult că Flora... Flora fusese cu totul altceva dccît oricare dintre ele. Cu Flora, Tony se străduise. O transformase. Făcuse din ea o femeie splendidă şi stranie modclînd-o ca pentru eternitate. Ca şi cum şi-ar fi destinat-o ca tovarăşă mai puţin trecătoare, ii dăduse şi ci prafuri magice – dar asta numai la început. Apoi, i le interzisese cu desăvîrşire. Gaby, călcînd consemnul, fusese biciuită pînă la sînge, în faţa lor chiar – dar nu în faţa Florei, anume îndepărtată, cruţată şi alintată. Cu ea, Tony nu mai era decît fantezie şi umor tandru. Flora nu-i cunoscuse cealaltă fire- şi bineînţeles, nu se-ncumetase nimeni să-î deschidă ochii. într-un fel era mai bine pentru ca că murise înainte de a-l fi descoperit. Nu mai ştia sigur dacă ea îl îndrăgise ori ba. El însă o iubise, cu toată nebunia şi duioşia lui nefolosite pînă atunci, de care nici o femeie nu-i păruse vrednică.

— Pot să mai vin mîine ?

Umil şi rugător. El nici n-o învrednici c-o privire.

— Ai de făcut „moblizarea generală”

pentru sfîr- şitul lunii.
— O reuniune de-a noastră ?

SG

--- Da. hi scama. Dacă n-o fi reuşită, tc trag la răspundere.

Doll respiră, în sfîrşit, normal, eliberată do angoasa ce-i strîngea beregata, de teama că-l supărase "definitiv. Fără el, fără *ei,* s-ar fi simţit dc-a binclca pierdută într-o viaţa aspră, de nesuportat. Nu era din Bucureşti. Acolo, în fundul provinciei de unde sosea, numărul de lucruri ncpcrmisc unei fete din mediul ci social precumpănea cu mult asupra numărului lucrurilor permise.

Avusese o copilărie constrînsă, o adolescenţă umbrită între două bunici ridicule şi formaliste.

Indcmînarea ei la desen îi apăruse ca o salvare. Făcea crochiuri vioaie, portrete aproape la fel de asemănătoare ca nişte fotografii.

După lungi, conciliabule, familia o. trimisese la studii. Ideea unei ieşiri din mediocritate le tentase pe bătrîne. „Celebra pictoriţă...” însă educaţia cc-o primise alterase în ca reacţiile normale. La Institut se dovedise o fire inegală, ba retrasă, ba exagerat de sociabilă.

Ca mulţi timizi, era clc-o îndrăzneală dementă, de-o insolenţă rară, ca să-şi ascundă nesiguranţa.

Se alipise de cei mai „moderni” şi mai iconoclaşti, de cei mai contestatari, de cei mai certaţi cu orice disciplină, botezată de ci „prejudecată”. După cîţiva ani de existenţă extenuantă, protestatară, Doll tînjea după o

legătură statornică. Tony o îneînta de cîte ori făcea apel la ea. îl iubea cu împotrivire şi tumult, lucru ce-i dăclea pe ascuns încredinţarea că este o pasionată. De fapt, descoperise pe căi ocolite veritabila ei vocaţie, de femeie supusă.

Dar cum în cercul lor nimic, nu putea fi simplu,

. îşi ascundea adevăratele impulsii, şi neobosită căuta dovada ca nu este Vorba de o simplă şi brutală legătură agrementată de bătăi periodice, ci de o sadică,* demonică, pasiune.

Tendinţa ei spre supunere evoluase către o ascultare oarbă, necondiţionată. Obscur, spera că în neputinţa lui de-a găsi o mai perfectă adorare şi ascultare, intr-o bună zi Tony se va opri definitiv lîugă. ea şi nu va mai căuta vreo altă imposibilă Flora.

Tony părea să fi uitat cele petrecute. îl preocupă acum o nouă păpuşă. înşirase vreo cinci capete pe masă şi reflecta în faţa lor, încruntat, absorbit, creator. în astfel do momente, Doll trebuia să tacă. Flora... numai Florei i se îngăduise să calce consemnul, să întrebe, să glumească... îndrăgostit.? Nu tocmai...-Mai • degrabă interesat; niciodată n-o întrerupea. Şi între timp o rcmodela. La început blondă, simplă, anostă, cu mutra ei „pură, naturală”, Flora se transformase succesiv pînă a deveni o'cu totul altă ”fiinţă. Cu ea, Tony nu se mai amuzase. „Crease” o păpuşă vie. Acum, o pierduse fără să fi avut

măcar timpul de a se juca, de-a o folosi. Păpuşa lui vie devenise o păpuşă moartă, o păpuşă spartă... Inconsolabil desigur.- De aceea* se arăta el aşa de dur, aşa de... rece. De obicei, după o corecţie severă, el...

— încă mai eşti aici ? • . .

•

Sub gheaţa privirii, Doll se făcu şi mai mică. Nu mai pierdu timp să se pieptene, nici să-şi rectifice ţinuta înainte de-a se face nevăzută. Cu o satisfacţie . şovăitoare, crezu că recunoaşte în cele două capete de păpuşi selectate unul pentru care pozase ea, imediat după ce-şi tunsese părul „tifos” şi -se bucurase de

atenţia lui o npapte întreaga. Un cap echivoc dar .nostim. Spera o nouă poza, o nouă atenţie. Tony era scrupulos pînă la manie faţa de „replica” reală a operelor sale. Probabil că aşa se va întîmpla, trase ea concluzia, optimistă. Se înşela pentru că nu capul echivoc era acel la care se oprise Tony, ci un altul. Un chip cu trăsături încă nu destul, de conturate, un oval pur, care respingea fără apel orice interpretare tendenţioasă.

¿Material ce se împotriveşte” ?

Şi tot el îşi răspunse :

„Spiritul va învinge materia”-

4

Lucia rupse încă o foaie din calendarul plasat pe-un carton cu flori presate. Se împlineau şase zile de la sosirea ci şi avea impresia că nu înaintase nici măcar un pas, că

nu intervenise încă nimic susceptibil să-i justifice prezenţa, în camera, în atmosfera Florei... J

' — Psst !

Aglaia îi făcu semn să coboare în grădină.

Intrigată, îi dădu ascultare.

— Tanti s-a hotărît, în sfîrşit, să-l cheme.

— Pe cine să-l cheme ?

— Pe tînărul doctor... pe Radu*— şi impacientată de figura nedumerită a -Luciei, completă : A cunoscut-o pe Flora şi voia sări închirieze camera dar noi apucasem să ţi-o făgăduim dumitale, aşa că nu s-a mai putut. Nu-ţi aminteşti ?

Lucia deveni brusc interesată.

— Aşa ? Voia să închirieze tocmai *această* cameră ? Aglaia plecă ochii.

— - 11 interesa, cartierul... ambianţa... poate chiar... gazdele...

— Da ? îşi reţinu zîmbetul involuntar şi se grăbi s-adauge : desigur, trebuie să ai dreptate.

— S-ar mai putea... urma aici o pauză plina de efect – să-l fi interesat şi sertarele ?

— Sertarele ?

— Un fel de-a numi lucrurile. Urmele lăsate de Flora. Sau crezi că n-a lăsat în urma ci întrebări ?

Chiar o caraghioasă poate fi un bun observator. Calităţi stăruitoare de copoi nu oricui le sînt date.

— Te pot încredinţa că Flora n-a uitat nimic

în urma ci.

— Va să zică şi dumneata ai căutat ?

— Fireşte. Aranjîndu-mi propriile lucruri. Deci, doamna Calliopi îl cheamă pe doctorul... ?

— Radu Vighian, da. Pentru ca îl cunosc, voi încerca să-l influenţez ca s-o convingă să plece cît mai neîntîrziat la cumnata ci. Ne va fi mult mai uşor, iar acţiunea va fi chiar mai eficace după ce vom ram în e singure.

— Despre ce anume vorbeşti dumneata ?

— »Ştii prea bine despre ce.

Inexplicabil, Aglaia trezea în ea un sentiment de mefienţă. Nu i se putea încredinţa, oricît do inofensivă părea să fie.

— N-ai vrea să vorbeşti mai explicit ?

. – Lasă, ai înţeles dumneata şi aşa.

O privi, de sus :

— Am să mai adaug listei mele încă o persoana suspectă. După consultaţie, îl invit pe doctor la o cafea, în salon...

— Ce-ar fi să-l invit şi eu la o cafea... aici ?

— Fără tanti, adică ? .

— Tocmai... făcu un efort şi izbuti să surîdă – dumneata însă ai putea să treci. Ar fi natural şi amical.

Aglaia se ilumina la faţă, comică şi înduioşătoare totodată.

— Ar fi o idee ! Aduc cu cafelele..»

împinsă de dorinţa de-a se arăta generoasă, de-a repara, Lucia propuse :

— I-ai putea ţine tovărăşie dacă le voi pregăti eu. Şi, cine ştie ? Să-l faci să vorbească ? Să afli ceva, inedit ?

— Vedem noi.

Biata de ca ! O viaţă de umbră. Înainta către bă- trîneţe, mereu mai grea de propria-i netrăire, grea de existenţele străine pîndite, înregistrate şi-apoi iremediabil pierdute o dată cu succesivele mutări din camera de închiriat. Cameră ce-ar fi putut să-i aparţină ei ; să nu mai fie obligată să doarmă în „salon” cu grija veşnică de-a face ca trecerea ei, noaptea – să nu-i fie prin nimic trădată, ziua. Fiinţă lipsită de intimitate, intra firesc în intimitatea altora. Curiozitatea ei scormonitoare nu era altceva dccît inconştienta recuperare a unei vieţi frustrate de-o realitate proprie şi care se încolăcea, vîsc, pa realitatea altora. Concret, ce putea să fi dat pînda ei firească dimprejurul fostei locatare ? Aici trăise Flora. Făcuse aceleaşi gesturi. Se aplecase şi ea asupra parfumului cald ce urca dintre straturile înficr- bîntate. Flora nu ştia că este bolnavă. Că trebuia să se menajeze. Că inima ei... Nu ! N-avea rost să diva- gheze.

Flora era *perfect* sănătoasă. Doar făcuseră

ascensiuni împreună ! Mereu în frunte, ca îi întrecea şi-i

antrena. De-ar fi fost bolnavă... De fapt cine era cel care a afirmat că era bolnavă ? Diagnosticul ce legalizase moartea cui aparţinea ? Vreunui doctor grăbit, cu prea multe cazuri. „Nimic suspect. Mor şi oameni tineri.”

Respiră adine. Din încurcatul şi nebulosul ghem, inextricabil în aura lui de necunoscut, se întrezărea un capăt... un capăt ce putea fi tras. „Ariadnă !” se ironiza fără a-.şi fi putut potoli tumultul lăuntric. Se auziră paşi.

— Dumnealui c doctorul.

Radu Vighian se înclină asupra miinii întinse.

— Doctor voi fi abia peste un an...

Lucia izbutise să se stăpînească. Un bărbat tînăr, plăcut la înfăţişare, îngrijit. Va face, desigur, carieră. Aducea cu el un sentiment de calm şi de competenţă.

— Doamna Calliopi arc într-adevăr nevoie de odihnă, de schimbare de aer... Aţi făcut bine că m-aţi chemat

> Imposibil să ghiceşti cît de serios vorbea. Aglaia îl contempla în extaz, cu mîinile instinctiv împreunate.

Rcţinîndu-şi cu greu rîsul, Lucia propuse :

— Mă duc să pregătesc nişte cafele... după o reţetă proprie.

Preîntîmpinînd orice protest o zbughi din cameră, ducînd cu ca sclipetul do fericire surprins prin lentilele ochelarilor Aglaici.

Tocmai potrivea flacăra sub ibric cînd o mînă îi atinse umărul. Impunătoarea coană Calliopi se afla îndărătul ci. în pofida greutăţii

persoanei sale, atunci cînd voia, ştia să se mişte repede şi uşor.

— De ce te ocupi dumneata de cafele ?

— Am o metodă...

— Ta, ta, ta ! metodă ! Mai slăbeşte-mă. De ce i-ai lăsat singuri ?

Cafeaua fu gata să dea în foc, iar Lucia abia izbuti să împiedice catastrofa. Ocoli cu dibăcie un răspuns dificil.

— Doctorul... în sfîrşit, viitorul doctor nu era din întîmplaro prieten şi cu Flora ?

—• S-ar părea că aşa ar fi stat lucrurile. O... legătură complet externă. Aici, noi nu prea l-am zărit, într-altă parte se întîlneau ei.

Subţie privirea şi fu toată numai dezaprobare. Lucia nu mai stărui. Era de altfel cel mai bun mijloc ca s-o facă pe madam Calliopi să vorbească. Nu greşise. înciudată de puţinul interes ce-l manifesta faţă de „ascunzişurile" şi „duplicitatea" fostei locatare, continuă, cu ton răzbunător :

— Desigur, se vedeau la *el!* Cine-ar fi crezut! Nu c-aş vrea să te ofensez, dar n-am pomenit mai mare mironosiţă. Că se ascundea de n.oi, n-âş prea crede. Am vederi largi. Aglaia e romanţioasă... vezi cum devine cazul. Aş fi mai degrabă tentată să cred ca de „altcineva" se ascundea şi se temea ea 1

— De cine ?

N-ar fi trebuit. Regretă imediat văzînd cum pro- prietăreasa se închidea, vizibil, în scoica ei de stupide şi vremelnice discreţiuni.

— Să spunem că avea un secret în viaţa ei ! Pe morţi nu-i mai bîrfeşti.

— Aglaia nu ştia? Nu descoperise, în sfîrşit, nu surprinsese nimic ?

Dubitativ, guşa Calliopei se lăţea pe măsură ce

bărbia i se apropia de umăr.

— Indoi-m-aş. Aglaia „observă*[1] ce nici nu gîndeşti şi nu „vede** ce sare în ochi!

Cei doi comentaţi stăteau cuminţi pe cîte-un scaun, la o depărtare extrem de cuviincioasă unul de celălalt. Ar fi putut intra, inopinat, cea mai severă dintre mătu.şi. Nimic din ţinuta lor n-ar fi şocat-o. Insă Radu Vighian arăta înnourat.

— Duduie Lucia, spuneţi-mî – atunci cînd v-aţi mutat aici... n-aţi găsit cumva – întrebarea mea să nu vă surprindă, e vorba de... de ceva care-mi aparţine şi pe care l-am împrumutat Florei.

— Ce anume ?

-- Printre... hîrtiile ei, nu s-a rătăcit... un caiet cu scoarţe mov ?

— Nu l-am văzut sau nu i-am dat atenţie. Ce cuprindea ? Note de cursuri ?

— Ceva cu mult mai jenant. Versuri.

Aglaia, tresărind de emoţie, ieşi din muţenie :

— Poet ?

— Oh, nu. Alici încercări lirice... la care ţin. Aşa că...

în alte împrejurări, Lucia ai* fi găsit înduioşă-toare jena lui „englezească" de-a fi fost silit să se dea în vileag. »Sentimentalismul delicat este grozav de neplăcut pentru un om care se vrea de ştiinţă.

Caiet cu scoarţe mov ? Pe retina amintirii stăruia o pată liliachie printre albul hîrtiilor. Minată dc-un subit îndemn, începu să mute metodic dosarele bine stivuite.

— Duduie, dar nu e nici o grabă...

I

„Duduia” însă, nu-l asculta, ci căuta înainte febril. Revedea clar, acum, romburile în

relieful plastic. Caietul fusese aici, pe birou. »Şi nu mai era. în faţa evidenţei, fu nevoită să se dea bătută.

iW

— Mă întreb cine l-a putut lua ?
Radu se făcu palid. Aglaia, pămîntio.
— Cine-a mai intrat aici ?
— Noi, cine altcineva ?
Coana Calliopi declarase în public că avea alergie la versuri. Putea fi scoasă din cauză. Aglaia de asemenea ; surprinderea ei la auzul faptului că doctorul era şi poet o dezvinovăţea dinainte...
— Tony nu poate fi implicat, dacă dumneata scrii versuri clasice, declară ea ritos, de cum îşi reveni în fire. L-am auzit cu urechile mele exprimîndu-se că poezia, prozodia, îl fac să urle la lună, ca un cîine asmuţit.
— Atunci ?
Revăzu – într-o sclipire o siluetă cu umeri extrem de largi pentru care escaladarea unei ferestre ar fi constituit un joc do copil. închise ochii, bizar străfulgerată.
Radu o pîndea.
— V-aţi amintit de ceva ? De-un făptaş posibil ?
— E atît de vag...
— Totuşi ?
— Nu, nu am dreptul. Suspiciunile o dată iscate, nu se mai şterg.
Vizibil dezamăgit, Radu Vighian fu nevoit să se încline.
— Nu-mi stă în putere să oblig pe nimeni. Cine-s eu ? Un viitor umil doctor. Aşadar, pe cînd fixaţi reuniunea ?
Aglaia făcu grabnic un calcul.
— Marţi, vineri, sînt zile cu cîte trei ceasuri rele. Mătuşa nu călătoreşte din principiu în astfel de zile. Dar sîmbătă va pleca, sigur, de dimineaţă, pe răcoare.

5 – Cînd pătratul arc trei laturi

— Deci, avem clasica sîmbătă seara, cu duminica .somnului neturburat, la capăt.

Aglaia se deda la socoteli aferate. Cînd veneau, la biata Flora, erau cinci, şase. Mal mulţi nu prea ar avea spaţiu. Şi dacă le place cumva să danseze...

• —Să-i dăm de ştire lui Tony..«

' – Gu* această ocazie, insinua Radu Vighian, pomeniţi-!, rugaţî-l să aducă şi un caiet mov. Poate ?...

— Imposibil, făcu Lucia. S-ar supăra, l-am jigni inutil.

— O încercare nu strică, replică Aglaia, uitîndu-se lung la viitorul doctor printre genele ei rare şi decolorate...

. . O lovitură de baston, autoritară, cutremură duşu- . meaua.

— Tanti! se afera nepoata. Am uitat-o cu totul. Se enervează, îi vine rău. Repede ! Altfel te pome- , neşti că nu mai pleacă !

Rămasă singură, Lucia mai răscoli o dată prin dosare ştiind dinainte că nu va descoperi nimic. O intriga dispariţia caietului de versuri. Poemele unui viitor doctor, de-un lirism laborios şi suav, probabil contrastînd cu atmosfera antiseptică a sălilor de disecţie. Pe cine putea interesa – pînă la sustragere – asemenea literatură, dacă merita cumva acest calificativ ? Ca o pasăre abia auzită, un freamăt de idee încă informă puse stăpînire pe ea. Şi dacă nu era literatură în caietul cu scoarţe mov ? Şi dacă, nefiind un caiet de versuri ar fi fost, să zicem, un caiet de proză

– un jurnal ? Ideea i se preciza ca sub lumina unui arc voltaîc.

Jurnalul Florei! Asta trebuia să fie ! Jurnalul care • lipsea la apel, jurnalul dispărut care descria epoca ei de viaţă necunoscută printre oameni pe care încă nici ea nu-i cunoştea. Explicaţia bolii imposibile, acolo trebuia să se afle. Iar tot acolo, pe larg povestită, dragostea pentru unul din ei, pentru cel mai viril sau cel mai slab dintre cei trei ce-au iubit-o, au urît-o şi încă o mai caută dincolo de moarte, ştergîndu-şi urmele, acoperindu-şi vinile, dîndu-i chiar ei, Luciei, inexplicabile târcoale, pentru că o bănuiesc c^ar fi aflat ceea ce ei vor cu orioe preţ să ascundă sub un cit mai înalt morman de frunze uscate şi de uitare, însă uitarea nu-poate dăinui, atita timp cît întrebările durează şi te pîndesc la fiecare pas ce-l faci spre adevăr, Ia fiecare cotitură a nedumeririi

Avea acum încredinţarea că acel sau aceea care deţinea misteriosul caiet cu scoarţe mov, deţinea de asemenea şi firul conducător care pornind de la viaţa f notată zi de zi a Florei te ducea ineluctabil către , inexplicabilul ei sfîrşit.

CAPITOLUL V

Radu Vighian era şi nu era satisfăcut. Nu putea pune la îndoială bunăcredinţa şi chiar bunăvoinţa Luciei. Ideea cu un caiet de versuri personale prinsese minunat. Mai avea şi avantajul de a-l fi făcut să pară încă şi mai interesant în ochii gazdelor. Perfect fusese jocul, însă caietul era bun dispărut !

Casa în care locuia – pentru că în pofida spuselor sale locuia totuşi într-un cartier liniştit – se potrivea întocmai cu personalitatea ce şi-o dorea cit mai discretă şi cît mai eficace. Nu exista om care să fi bănuit, sub înfăţişarea lui sobră, îngrijită, tumultul şi ambiţia vieţii sale ascunse.

încă din liceu, îşi descoperise calităţi care-l făceau net superior altora. Calităţi însă, mai puţin preţuite decît vioiciunea replicii, reputaţia de om cinstit ori . descurcăreţ.Diplomaţia înnăscută şi forţa de disimulare nu erau nici căutate, nici preţuite. Se bucura însă de-o solidă reputaţie de perfidie şi de ipocrizie. Atunci şi-a jurat,

strîngînd din dinţi, că-i va învinge şi că dintre toţi el va fi cel mai citat pentru reuşita în viaţă. Hotărîse că va fi bogat şi va avea o situaţie demnă de el. Nu concepea o carieră umilă, provincială. Voia bani numaidecît, prin, orice mijloc, convins că poţi cumpăra orice cu bani – cu condiţia să fie mulţi.

Cunoscînd oamenii, respectase cu stricteţe cealaltă • ■ regulă a reuşitei : a nu se încredinţa nimănui, a nu lăsa pe nimeni să-l descopere înainte de vreme.

încă nu. Singurul copil al unei mame adorative, nici faţă de ea nu se dezvăluise, lăsîndu-i neatinsă convingerea că va fi un mare naiv, o victimă a fe- meilor.

Biblioteca – foarte tehnică sub cristalele geamurilor bine frecate, tăinuia sub solemnele tomuri' legate în piele şi moştenite de la un unchi tot doctor – un rînd de cărţi semi-secrete, adică dintre acelea care în unele biblioteci au început a nu se mai sfii să stea la vedere ; deşi încă majoritatea oamenilor, dorindu-şi pesemne o aură de seriozitate, continuă deliberat a le plasa dincolo de-o primă, şi profană apreciere. Flora le descoperise întîmplător şi sub aparenţa ei detaşare se îngrozise. însă, în urmă, cînd se transformase atît de radical, încît devenise o . altă persoană, îi ceruse cu împrumut *Justine,* romanul impur al „divinului marchiz” de Sade.

îl împrumutase – agasat şi amuzat totodată – ca să nu-l mai recupereze. Lipsea dintre lecturile ei, ca şi caietul-jurnal din care – tot

acum în urmă – îi citise ea nişte fragmente uluitoare – jenante ; unele, care-i priveau pe ei doi şi altele, unde apărea acel „L”, pronunţat „el”, personaj real şi – în acelaşi timp – mitic, amestec curios de dr. Balsamo şi Des Esseintes. •

Supărător, că putuse să dispară caietul! Faţada lui eminamente respectabilă risca să fie serios atinsă

daca anumite pagini ar fi încăput sub ocliiul nepregătit, al unui cititor oarecare, al unui anchetator oarecare.

Anchetator... de ce să fi căzut' tocmai sub ocliiul unui anchetator, cînd aparent era atît de limpede totul ? Prietena n-avea de unde bănui... Ştiuse să fie discret şi-o obligase şi pe Flora la o seric dc precauţii. încă o mai auzea : „parcă ai fi însurat cu o femeie geloasă şi influentă, dragul meu". Zîmbi lent, în penumbră. Femeile sînt realiste... de-un realism dur, însă limitat. Atît de obişnuit cu banalul ritual cotidian şi mediocru, incit au pierdut sensul misterului şi al penumbrei...

'. – Cine-i acolo ?

Glasul răsunase indecent de tare în comparaţie cu discreţia soneriei telefonului.

— Alo !

Nici un răspuns... ba nu, o abia simţită gîfîire.

— Alo ! Cine e ? '

Era supărat pe ciudatul, indefinisabilul sentiment de teamă cc-l cuprindea necauzat de vreun motiv real, – '

— Pot veni ? în trei minute maximum, sînt la dumneata.

Cine putea fi ? Dintr-o vreme se ferea de orice necunoscut... Abstird ! Avea să vină *un ins oarecare,* oarecare... oarecare ?...

Ocliiul magic îi dovedi că nu-l cunoştea pe bărbatul cu trăsăturile estompate dc începutul de întunecare al amurgului.

Se lipi de uşă cu tot trupul, ca să-şi împiedice tresărirea uşoară, involuntară, nedemnă de personajul pc care dorea să-l

încarneze. -

TO

— Ce doriţi de la mine ? <

— O cheie.

Respiră. Adică, amicul lui Arin era. Bun. Cheia îi fusese încredinţată pentru a fi remisă fără întrebări.

— O clipă.

îşi cântări hotărîrea, în timp ce în mîna lui metalul lucitor capta lumina împuţinată.

—> Va rog,,.rntraţi.

.Se mira, pe tăcute, de umerii neobişnuiţi de lăţi ai intrusului..

-— Poftim obiectul şi să mă iertaţi că nu v-am deschis numaidecît,

— înţeleg. Nu există om care să nu ascundă ceva.

Deliberat, găsea o explicaţie ne jignitoare, psihologică. Avea un« glas stăpînit. în necunoscutul ce-l avea în faţă totul era exces, de forţă cu greu strunită.

• – Vă.închipuiţi c-as ascunde ceva?

— Da.

Sub borurile mult lăsate ale pălăriei privirea lui avea o acuitate periculoasă.

— îmi daţi voie ?

Fără a mai aştepta încuviinţarea se şi afla lîngă bibliotecă, unde, între geamurile glisante, examina o fotografie în grup,, inofensivă şi destul de neclară.

Cuprins de-o ciudată presimţire, Radu îşi blestemă în gînd imprudenţa de a-i fi permis să intre.

— Medic ?

— Viitor, da !

— O frumoasă bibliotecă! A/veţi şi loc. întotdeauna mi-am dorit o mobilă masivă şi statornică, ca a dumitale, unde gîndurile şi părerile specialiştilor să se succeadă din raft în raft...

— Ale cărei specialităţi ?

— N-are importanţă. Eu mi-aş umple rafturile cu romane de aventuri, riu cu secrete...

Cu pasul lui suplu şi tăcut se îndreptase către o reproducere – destul de bună – a unui tablou de Luini.

T— Crezi în madone ?

— Nu crezi în femei ?

— Madona dumitale seamănă cu cineva abia întrevăzut. Unde se află originalul ?

■.— La Milano.

— Păcat. E o pînză ce mi-aş fi dorit-o. Bună seara şi mulţumesc.

Nu mai avea pe cine reconduce. „Un om rapid şi... periculos. Bun aliat, duşman de temut”.

Vizita îl distrăsese de la anumite gînduri-; îşi propuse să-l intervieveze pe Arin la înapoierea din Bulgaria. De vreme ce-i cedase garsoniera, însemna că-l cunoştea bine pe... nici nu se prezentase. Arin avea ciudăţenii şi obligaţii destul de greu definisabile. O relaţie îndoielnică. Poate c-ar fi trebuit s-o mai rărească ? Nu că s-ar fi văzut ei prea mult, dar nu avea nevoie de oameni bizari de care nu-l lega nici un interes major. Aprinse lumina. Zîmbetul Madonei lui Luini ieşi din penumbră. Ochii ei, negri, umezi îl priviră, viu. „Nu se poate !”

Se putea. Curios, cum nu-şi dăduse seama pînă acum. Sub voalul diafan recunoştea chipul Luciei, aproape portretul Luciei, prietena... Angoasa, o clipă calmată, îl cuprinse din nou. S-o fi cunoscut oare

suspectul musafir ? Dar atunci... Instinctiv se repezi la bibliotecă cu sentimentul unei catastrofe iminente. Nu se înşelase.

Fotografia neclară, de grup anonim, unde a treia persoană din rînd era Flora – singura Floră din casa asta de unde îi eliminase sistematic orice urmă a urmei – fotografia de grup, dispăruse. Pe chipul lui atît de atent, supravegheat, trecu o expresie aproape sinistră.

— Călătorie plăcută, tanti !

Coana Calliopi, de la fereastra trenului, le făcea semne cu batista gata pregătită, deşi trenul încă nu se pusese în mişcare.

Asudată, aferată, cu o şuviţă scăpată din cocul înalt, Aglaia îi întindea un pachet de şocolată.

— Pentru siluetă nu-mi prea este recomandat, întinse totuşi mîna şi luă pachetul.

— Să fiţi cuminţi... şi să nu uitaţi cumva ferestrele deschise, ziua.

— Da, tanti.

Puţin în retragere, Lucia, discretă şi corectă, încerca prin ţinută şi comportare să nu atragă atenţia. Calliopi aprecia, fiind şi uşor agasată în acelaşi timp. Aproape regreta că pleacă, înainte de-a fi putut dezlega „misterul”, cum s-ar fi exprimat Aglaia, prezenţei ciudatei sale chiriaşe, în căldura caniculară a Capitalei şi în camera Florei.

— Doamnă !

Apariţia lui Radu Vighian, cu un buchet de flori, o distră de la întrebările agasante, făcînd-o să se în- bujoreze de plăcere.

— Vai, domnule doctor !
— O mică atenţie, doamnă, o nimica toată.
Trenul porni, fără ca ea să-şi fi amintit să mai fluture batista. îşi lipi obrajii de prospeţimea garoafelor.
„Va să zică, aşa ! Drăguţ băiat. Casa mea poartă noroc. Lucia ai’ trebui să fie o proastă ca...” Trenul pornise cu adevărat. Cei de pe peron nu se mai zăreau. „Deci, se lasă cu nişte vizite în absenţa mea...”
Şi garoafele se încălziseră. Le urcă în plasă. Aveau să reziste pînă la Giurgiu. Să vadă hoaşca de Geta cît erau de atenţi cu ea şi să ia exemplu. îi lăsase singuri, să-şi facă de cap. Gura i se pungi, severă. Absenţa ei, fatal, va fi mai puţin lungă. Nu se putea dezinteresa de ce avea să se petreacă în casa *ei.* După ultima absenţă, a găsit-o pe Flora – ierta-o-ar Dumnezeu – schimbată de n-o mai recunoşteai. Atunci îşi despletise ea părul şi-şi dezgolise genunchii. „As- tălaltă e dintr-alt aluatîncepu să-şi facă vînt cu *Magazinul* cumpărat de Aglaia.
„Cînd pisica nu-i acasă, joacă şoarecii pe masă.” îşi zîmbi. Nu-i absolut obligatoriu ca absenţa să se prelungească. Delectîndu-se. îşi închipui mutrele lor cînd le va cădea pe cap, inopinat; brusc, viaţa i se păru cu adevărat demnă de-a fi trăită.

Aglaia se zbătea într-o dilemă şi încă nu-i găsise dezlegarea. Doctorul, Radu adică, îi plăcea foarte mult, însă nu putea uita că se vedea cu Flora *pe ascuns.* De ce ? Mai era şi

povestea cu albumul în care încă nu avusese răgaz să se uite. Şi cartea oribilă – oribilă şi pasionantă – care probabil tot de la cl venea. Lectura îi învineţise obrajii. Volumul nu se potrivea de fel cu manierele lui de om bine crescut. Ar fi trebuit s-o prevină pe Lucia şi nu-i venea.

Lucia se purtase cu ea leal; făcuse o demarcaţie neta – aşa cum nu făcea oricine – între ea, Aglaia, şi mătuşa ci. Nici un moment n-o surprinsese în delict’ de minciună ori de ingratitudine. Iată însă că nu i se putea încredinţa... Era secretul ei, rezolvarea ei, . suspectul ei şi nu ţinea să-l împartă cu cineva. Un instinct îi şoptea că risca să fie dată în lături, scoasă din joc. Iar cu asemenea perspective Aglaia nu se putea împăca, mai ales acum cînd, providenţial, se afla în plin roman de senzaţie, şi avea în plus impresia îmbătătoare dc-a întruni în mîinile ei firele de oţel şi de foc ale unui adevăr nebănuit *de absolut nimeni,* fire pe care nu le-ar mai fi putut mînui, din . clipa cînd ar fi încredinţat altuia rolul ei de Moira...

— La ce te gîndeşti ?

Tresări neplăcut deşi nu era altcineva decît Lucia. • Se apropiaseră de cînd nu mai erau decît ele două în casă. Fata, ciudată în prea absoluta ei simplitate, ştia să se poarte intr-aşa fel îneît îi da iluzia că aveau ’ aceeaşi vîrstă. Mai toate femeile tinere rîdeau de ea, chiar şi Flora. De aceea nici n-o iubise. N-o putuse . iubi.

— Nu vrei şă-mi spui la ce te gîndeşti ?

Imposibil. încă nu venise vremea. De altfel, mai avea ceva de verificat.

— Aglaia, nu ai încredere în mine f

Nu protestă. Rîse numai, stingherit. Lucia nu insistă. N-ar fi fost just să pretindă o încredere pe care ea însăşi nu se simţea în stare s-o acorde. O împingea un elan de cercetătoare.

Ceea ce, vizibil, cealaltă ascundea, putea fi un pueril secret deformat de prea pasionatele ei lecturi senzaţionale, dar mai putea fi. de asemeni, vreo neaşteptată descoperire datorită

scormonitoare^ nerăbdătoarei şi nesăturatei sale curiozităţi.

— Ce facem cu „ceaiul” nostru ?

— Rămîne pe sîmbătă, seara, după cum am hotărît.

— Da... Vom fi, cîţi ?

— Tony aduce vechea bandă a Florei, vreo şase persoane. A promis şi Radu... doctorul Vighian, că va veni...

— Dansează ?

— Cine ? Doctorul ?... Nu ştiu.

— Credeam că Flora...

— Flora nu-mi făcea confidenţe, dacă la asta vrei cumva să te referi. Cine ştie dacă nu mai era în viaţă, în cazul că s-ar fi hotărît...

— Ce anume ?

Ochelarii Aglaiei sclipiră ironic.

•— Să-mi vorbească despre „boala” ei, poftim.

Deşi caraghioasă, nepoata, nu era de loc proastă. Ezitarea ei deveni hotărîre.

— Radu Vighian n-a cunoscut-o prea bine. Poate că nici pe ceilalţi. Mă întreb chiar, cum se va simţi la noi.

— Mă voi ocupa *eu* de el!

Iaca!

— 11 consider invitatul meu personal. Asta, ca să nu te împiedice să aduci şi mata vreun invitat personal.

Ce voia să dea a înţelege, domnişoara bătrînă ? Evocă nişte umeri deosebit de largi, un glas de bariton, o alură totodată suplă şi legănată... Spre marele ei necaz, se

simţi roşind sub privirea batjocoritoare a celeilalte.

— Mulţumesc. Dacă va fi .cazul, voi profita de îngăduinţa dumitale.

„Spune tu, spune! exprima elocvent fizionomia Aglaiei. Te-ai înroşit ca o sfeclă. Mi-ajunge. Pe tine te interesează un bărbat care nu-i Radu, care nU-i Tony. M-ar amuza să le studiez mutrele, cînd le voi sugera posibilitatea ce m-ai făcut s-o întrezăresc...”

Omul nopţii, omul negru, nu purta un nume ba-, nai, nici n-avea o banală adresă. Ca să-l invite, ar fi trebuit ca el să reapară. Şi degeaba rămînea ea rezemată-n pervaz; seară de seară pînă noaptea tîr- ziu, nepăsătoare la ochii iscoditori ai vecinilor. Grădina zumzuitoare de greieri continua să fie goală de singura prezenţă ce-i făcea reală viaţa dimprejur.

Nu-l mai văzuse de atunci. Ştia, dacă i-ar fi făcut un semn, că s-ar fi dus pînă la capătul lumii să-l caute... Pesemne o iubise pe Flora; dar Flora plecase pentru totdeauna şi nu se mai simţea vinovată faţă de dînsa.

Mărunt şi rar, începu să bată o toacă.

Strecurîndu-se, trecu o umbră redusă, ce nu depăşea decît cu puţin pervazul ferestrei. Aglaia se ridică.

— Am ceva treabă. Vrei o carte ? Să-ţi aprind televizorul ?

— Mulţumesc.

Auzi zgomot de farfurii, şi apoi o tăcere suspectă. Lucia ştia că băieţaşul protejat de Aglaia nu era chiar cel mai potrivit interlocutor, el explica însă, măcar în parte,

aprofundata ei informatică asupra străzii întregi. „O fi venit cu cancanuri noi”, gîndi ea cam fără convingere. Privite dintr-un anumit unghi,

puteau fi destul de importante veştile culese din vîntul stîrnit de vorbe şi de comentarii...

Ca un memento, scrise pe agenda ce nu-i părăsea poşeta :

Boală – imposibil. Motiv : îndelungata cunoaştere ce-o am despre ea.

Sinucidere – improbabil – motiv : era fericită în ultima scrisoare.

Asasinare – probabil, (motivul decurge din imposibilitatea altei ipoteze).

Cauze : Gelozie ? – Răzbunare ? Interes ? sau *securitatea cuiva* ameninţată de vreo dezvăluire ?

Gelozie: da (era frumoasă, avea prea mulţi prieteni) nu (o violenţă aparentă lipseşte. Rareori, un bărbat gelos îşi camuflează asasinarea).

Răzbunare ? (caracterul ei nu se preta. Fugea de complicaţii).

Interes ? (imposibil. Din moartea ei nu profita absolut nimeni).

Securitatea ameninţată a cuiva ? (poate. Flora era un om drept, dar un om slab ; incapabil de-o rezistenţă nervoasă prelungită). *Cine ?* Doctorul ? – crimă deghizată medical – ? Caietul mov ? – Caracterul lui discret ?! – Lipsesc urmele unei intimităţi. *Nici o dovadă.*

Tony ? Da : (greu de cunoscut – poate fi gelos – a iubit-o, sigur).

Nu : (un artist, un fantezist dispune de alte mijloace. El recurge rar la violenţa mascată).

Nici o urmă de dovadă.

Omul nopţii: da ? (e misterios ; a iubit-o,

sigur. E *cert* capabil de violenţă).

Nu. Nu ştia că Flora a murit. *Nici urmă de dovadă* – însă, ar putea fi amestecat, indirect. închise agenda. „Cum să-l regăsesc ? Ca să-l imit, trebuie neapărat regăsit.”

Se mai învîrti o dată prin odaie.

Conciliabulul din bucătărie dintre puşti şi Aglaia se prelungea... Ar fi momentul să-şi verifice o idee; işi scoase pantofii şi se strecură în „salon”. Gheridonul de la capătul divanului care noaptea devenea pat, şi lampa grea de la căpătîiul lui, o fascinară. Ridică tăblia măsuţei şi descoperi,.aşa cum bănuise, o foaie de hîrtie ce iniţial fusese foarte şifonată iar pe ea, cu scrisul Florei, trei numere de telefon. Mai întîi, vru să ia foaia, dar se răzgîndi. Scoase stiloul şi cu ochii în patru notă numerele. Apoi, puse din nou tăblia de marmoră pe hîrtie.

Revenită în camera ei, aşteptă îndelung calmarea puternicelor bătăi de inimă. Deci, Aglaia trecuse prin cameră cu un pieptene des. Şi păstrase cu grijă orice se prinsese de 'el.

Nu mai avea răbdare să aştepte a doua zi. *Acum* trebuia să dea telefoanele, chiar acum. Ii spunea instinctul că va răspunde o voce identificabilă. Iar atunci... Atunci ? nimic. îi va transmite invitaţia, cu toată răceala de care se va simţi în stare.

CAPITOLUL VI

Casa lui Arin mirosea a scrum de ţigară rece şi-a aer închis. O tipică vizuină de burlac. Somiera, tare ; pătura, aspră. Paharele, desperecheate. în schimb, în chicineta-bucătărie domneau o ordine şi-o. curăţenie exemplare. Octav, incomodat de mirosul greu, începu prin a deschide ferestrele. Dacă ar fi fost scriitor... său detectiv în genul celor descrişi în romane, ar fi putut reconstitui personalitatea şi viaţa locatarului din indiciile dure şi reci de care era plin apartamentul.

„Aici n-a pătruns, poate, niciodată, o femeie...”

Revelator. Arin, misogin ? De ce ? Un bărbat prezentabil, în plină maturitate... Foarte ciudat! Deschise un mic bar şi -zîmbi. Sticlele se aflau bine aliniate încă pe jumătate sau pe-un sfert pline. Un semn net de ospitalitate ursuză – foarte masculină şi ea.

îşi turnă un pahar de brandy, regretînd absenţa sifonului dar descoperi curînd în bucătărioară o cutie cu capsule şi-un sifon de plastic.

Se aşează pe micul fotoliu, cam tare şi el, cu paharul dinainte. Abia atunci scoase din buzunar fotografia subtilizată viitorului doctor. Cine erau persoanele din grupul unde se afla Flora nu se putea deduce. O fotografie nu prea recentă, aşa cum reieşea de altfel prin coafură şi îmbrăcăminte. Purta un taior clasic – nu i-l cunoscuse, şi avea părul strîns într-o fundă lată stil catogan – demodat, desigur, dar care o prindea de minune.

„Atunci ar fi trebuit s-o întîlnesc. S-o descopăr ca pe-o comoară. O luam cu mine şi nimic din ce-a urmat nu s-ar mai fi petrecut.”

Flora, pe cartonul uşor îngălbenit zîmbea timid. Avea ceva neînchipuit de vulnerabil în toată fiinţa ei de-o cuminte şi provincială suavitate...

Se sculă şi se duse spre bar, să-şi mai umple o dată paharul. Ridicînd sticla, descoperi biletul. Concis, ca toată viaţa lui Arin : „Daca treci pe la mine : te aştept la Constanţa să ne dai o mînă de ajutor. Staropol îţi va fi recunoscător.”

Gînditor, puse sticla la loc. Era cazul să-şi păstreze luciditatea. Soluţia apărea, miraculoasă. „Dacă Staropol vrea, sînt ca şi salvat...”

Un peron. Pe el îl aşteptau ? Se vedea cît colo că sînt de la miliţie. Octav se retrase în grabă de la geam, rcflectînd cu intensitate. Se afla într-o fază proastă, de acord. De unde însă au putut ei afla că urma să sosească în

chiar dimineaţa aceea ? Logica întrebării îl linişti întrucîtva. N-aveau cum şti, deci *nu pe el îl aşteptau.*

Vechiul lui instinct de aventurier se redeşteptase. Aici, avea să se petreacă ceva. Simţea. Trebuia să-şi păstreze mintea trează. Pe de o parte, simpla prudenţă îi şoptea că evitarea oricărei încurcături sau situaţii false devenise esenţială. Pe de altă parte, nu se putea sustrage cu bună ştiinţă unui apel lansat" ¡de un prieten. Orice s-ar întîmpla, rolul lui era să rămînă mai departe şi să se convingă că desfăşurarea de forţe ale ordinei n-avea nimic de-a face cu Staropol, deci cu Arin, iar în ultima instanţă, cu dînsul.

„Prost raţionament pentru un om bănuit şi, poate, urmărit."

Prost, bun, n-avea încotro. Există un strict cod de onoare pentru cei care calcă legea celor mulţi. Şi deodată, dintr-un fond de gîndire încă nefolosit, îi apăru evident că nu mai dorea cu tot dinadinsul să plece. După ce se va fi dat o vreme la fund, n-ar mai fi putut răbda întrebările care-l munceau şi s-ar fi întors; se cunoştea. Flora nu mai era, dar cei care de mai aproape ori de mai departe ştiau că nu firesc dispăruse ea, existau pe undeva ! Trebuia să-i gă- 1 sească, să smulgă de la ei adevărul. Rămas printre cei din urmă în tren, hotărî să părăsească vagonul dacă nu ţinea neapărat să atragă atenţia asupra lui.

Coborî, gata la orice, cu ochii în patru, aparent degajat ca un vilegiaturist oarecare,

îneîntat să simtă briza încărcată de efluvii marine.

Nu-i acorda nimeni vreun interes deosebit, ceea ce-i permitea o deplină libertate în mişcări. Urcă împreună cu valul de oameni scările către ieşire şi coborî din nou prin altă intrare. Nu se înşelase. Oamenii ordinei se adunau laolaltă. Un scurt consemn şi se dislocară într-o anumită direcţie.

De mai departe, Octav îi urmărea interesat. îi văzu cum înconjurau în cerc larg o cabină unde tocmai telefona unul dintre călători, cu valiza alături. Prin geamurile de sticlă îl recunoscu pe Staropol. Nu prea

înalt, cu figura lui de mediteranean brun, crispata. Cercul se strîngea. Octav se pregăti instinctiv să intervină, încordîndu-şi muşchii puternici, gata la atao. Nu fu nevoie. Cu un gest neaşteptat al mîinilor, omul care telefona, se prăbuşi...

Urmă năvala, tumultul, fluierăturile stridente. După numai câteva clipe brancardierii cu o targa îşl făcură loc prin mulţime. Auzi : ,,Şi-a tăiat vinele 1 „Şi e încă tînăr !" „O dragoste nefericită", clama © voce de femeie. „Tocmai îi telefona, cînd i-a declarat că are pe-un altul"...

Restul se pierdu în larma dimprejur. Octav avu grijă să nu care cumva să se desprindă din mormanul compact al curioşilor anonimi. Totodată, Intrigat şi impresionat, se întreba cu îngrijorare ce ascundea gestul disperat care semăna atît de puţin eu gesturile obişnuite ale lui Staropol. îl mai văzuse, nu-i vorbă, mânuind o lamă, dar era a unui cuţit şi destinată altcuiva...

Cu mers legănat, de om care nu se grăbeşte, SB amestecă şi el în grupul celor care discutau aprins în urma tărgii. Cînd ieşi, în sfîrşit, din gară, clipea din ochi sub soarele puternic. Tocmai reflecta încotro s-o pornească, cînd cineva îl luă prietenos de braţ, şi ca să prevină vreun reflex necugetat îi şoptea cald la ureche :

— Nu te mira, doar ne cunoaştem...

Mara ! Ce căuta aici ? După ultimele ştiri care-i parveniseră, ea se afla undeva în Ardeal, la Oradea/ pare-se. Neschimbată,

frumoasă.

— Te duc la Arin. A4 picat bine. Lucrurile se vor precipita – îi examina figura împietrită. Sau mă

înşel cumva şi aventura nu mai prezintă pentru tine nimic atractiv ?...

El, sc uita posomorit .cum targa, cu mii de precauţii, era urcată într-o maşină a Salvării şi cum pornea către spital.

— Se arată ca şi cum aventura ar fi şi luat sf îrşit.

— Te înşeli. Abia începe. Sîntem numai la debutul actului al doilea.

— Actul întîi cum a decurs ?

— Ţi-l va povesti Arin. Eu, personal, am asistat numai la prolog.— făcu semn unei maşini. Iţi povestesc pe drum, ca să te pun în temă.

Maşina avea o marcă rară. La volan un tip exotic, probabil un arab. Mara i se adresă în franceză şi obţinu o încuviinţare precipitată, însoţită de un zîm- bet condescendent.

— Cine-i ? făcu Octav, instalîndu-se.

— Un-aliat, nu te'mai sinchisi. N-a apucat să înveţe româneşte. După cum cred că ştii, Arin a fost chemat de urgenţă aici. Pentru toată lumea e plecat în Bulgaria...

— Cunosc. Mai departe ?

— Staropol medita o lovitură serioasă – Administraţia Cazinoului.

Octav fluieră lung,. admirativ.

— Nu-i lipseşte tupeul. Cu reputaţia şi dosarul lui...

— Se aranjase. Nu chiar pe numele lui, combinaţia. .

— Aşa, da, mai merge.

—în sfîrşit, totul părea aranjat. Ş-a repezit la Bucureşti să mai pistoneze pe cineva... însă, avea concurenţi serioşi pentru gestionarea ce-o dorea.

— Evident. ’ - - <

— Iar serioşii concurenţi s-au dovedit a nu fi stat degeaba. în absenţa lui, au acţionat – la întrebarea mută din ochii lui, încuviinţă. Da, un denunţ.;.. încă n-am putut afla cine. Vreun om de paie. A urmat imediat o percheziţie la iubita lui Staropol.

-Şi?

— Catastrofală, bineînţeles. Iubita, o mucoasă culeasă nu ştiu de unde – şi-a pierdut cumpătul. Prea tînără, încă nedresată.

— Şi ? Au găsit ?

— Da, în saltea. Ceasuri şi alte preţioase zdrăn- gănele. Şi... trei lozuri cîştigătoare cumpărate cu 20% mai scump decît valorau. înţelegi, Staropol ca un om precaut, ţine să-şi justifice pînă la leu banii ce-i cheltuieşte.

— Şi...

— A, da – pricep. Nici o grijă încă, din partea aceea. Proasta, apucase să-i treacă lui ^rin ce bă- nuieşti.

. – Atunci, ce mai caut aici ?

.. – Răbdare. Asemenea comedii ştii cum încep, dar nu ştii cum se termină.

— Adică ?

— Dacă *nu* se întîmplă *ceva,* proasta va

vorbi...

— Mda...

Visele lui de evadare se prăbuşeau ca un castel de cărţi de joc. Poate că n-ai* fi stricat să facă calea întoarsă... cît încă mai era vreme. Sau să dea o raită printre marinarii din port. Ideea unei plecări cu orice preţ nu-i mai displăcea.

Mara îl considera, ironic.

— Arin te roagă să aştepţi pînă mîine. Ar putea avea nevoie de tine, la noapte. Iar dacă lucrurile de

curg corect, vei pleca *sigur* ori unde vrei să-ţi îndrepţi paşii.

Marea se vedea acum somptuoasă, aproape albă, sclipind din toate faţetele. Maşina pătrunse într-o stradă modestă şi se opri.

— Casa ta. Pînă la noapte ar fi preferabil să nu circuli. De ce să rişti, absolut inutil, de-a fi reperat ?

Vorbind, Mara descuia o uşă. Fără să mai aştepte, exoticul personaj şi maşina lui dispărură, fantomatici.

— Cine era ?

— Prieten.

Un ton hotărît, fără replică. El nu mai insistă. Privi dezgustat împrejur. O cameră mică, nu excesiv de curată...

— Cît plănuiţi să mii ţineţi în cuşcă ? V-aş propune să mă produceţi şi să daţi cît mai repede drumul incomodului animal.

— Nu te teme. Te vom produce. Ar fi bine să dormi. Se arată la orizont o noapte destul de agitată.

Mînia urcă în el, ca o apă gata să se reverse. Nu admitea ca ei să-l trateze ca pe-o unealtă oarbă.

— îmi spui imediat ce aşteptaţi de la mine sau plec...

Mara văzu «ă vorbea serios. Deveni pe dată suplă şi caldă.

— încă n-avem un plan fără fisură, dragul meu. Chiar eu aştept ultimele dispoziţiuni.

Bărbatul rîse scurt.

— în toată încurcătura nu văd decît o singură soluţie : Staropol eliberat. Atunci proasta lui şi alţii or să-şi ţină gura.

— Şi noi vedem la fel.

— Aha ! – o sclipire de admiraţie trecu prin ochii lui. Nu cumva de aceea şi-a tăiat vinele ?
— Ba da. Dintr-un spital se evadează mai uşor decît dintr-o închisoare.
— Aveţi deci de gînd...
— Să-l răpim, da. La noapte. E în joc propria noastră piele. Trebuie să reuşim. Altfel...
— înţeleg.
— Cu atît mai bine. Şi-acum, acolo în colţ se află o tavă. Deşi sîntem la mare, ţi-am procurat chiar peşte. încearcă să dormi. Să fii în formă.
El nu-i răspunse, iscîndu-i o bruscă îngrijorare. Reacţiile parcă nu mai erau ale aceluiaşi om.
— larlă-mă, dar între noi a existat şi o legătură de camaraderie. Ea mă îndreptăţeşte să te întreb direct : din care motiv consimţi să-ţi iei asemenea riscuri ? Ai absolută nevoie de bani ? Sau vrei să dispari pentru un timp, fără urmă ?
— O curiozitate deplasată, iată cum consider intervenţia ta, Mara.
— Deci nu greşeam. V-aţi despărţit ?
Lovitura întrebării directe îl puse în gardă.
— Să rămînem la ce-a fost spus.
— A plecat de la tine ? Cu altul ?
— Vrei să te lovesc ?
Mara nu mai insistă. Ştia ce trebuia sa ştie. La noapte Octav se va bate cu o rece îndîrjire şi nu se va cruţa.
— îmi pare rău...
— La fel şi mîe...
După plecarea ci, îşi luă capul în mîini mustrîn- du-se amar pentru lipsa lui de stăpînire. De ce i-o mai fi răspuns cînd nimic

nu-l obliga ?

11 handicapase întotdeauna impulsivitatea. Luptase împotriva ei, dar deseori a fost învins.

Cruntă moştenire. Copilul dramei, aşa s-a scris despre el în ziare, cîndva. Ca prin vis îşi amintea de taică-său căruia-i semăna. Un bărbat înalt, spătos, taciturn.

Mama, urmînd o lege a contrastelor, era tocmai opusul lui : fragilă, volubilă, delicată. Nu izbutise să ia nimic de la ea. Cu atît mai bine ! ,,Cu atît mal rău", îi şoptea un gînd ca un clopoţel.

L-ar fi moderat, l-ar fi atenuat, dar la fel de sigur aşemănarea ar fi făcut şi din el o victimă.

Lucrurile se învălmăşeau obscur în amintirea lui. O surioară bolnavă... Mama pe atunci lipsea cam mult de acasă; într-o noapte, fetiţa s-a prăpădit... întoarcerea mamei, în zori. De la căpătîiul copilului mort, umbra înaltă a tatălui a mişcat braţul. Numai o dată. Şi femeia, fără un ţipăt, s-a lăsat să alunece,' să alunece... A trebuit să depună. Fusese martor. Curiozitatea nesănătoasă a ziarelor. Tatăl s-a sinucis înainte de terminarea procesului. A rămas el, pe mîini străine. De cum a putut, a ales cariera de marinar. Să se rupă, să plece.

S-a rupt. A plecat. Şi s-a întors, totuşi. Fire ne- stăpînită...

Ironia soartei i-a scos-o pe Flora în cale. Exact femeia care nu-i trebuia. Fragilă, delicată, volubilă... asemeni celei care nici

tatei nu i-ar fi trebuit...

Pendula Indica abia ora patru. Pînă la noapte mal era destul. Poato că, totuşi, avea dreptate. Mara ? Cîteva ore de somn nu-i puteau strica...

~ A decurs totul cum era prevăzut, – îşi încheia Mara raportul.

Arin arăta preocupat, mai preocupat decît. dorea să arate.

— E aranjat pentru după miezul nopţii. Un singur medic de gardă... Avem noroc. Spitalul e aproape gol. Staropol, cum se simte ?

— I s-au făcut transfuzii suplimentare de sînge. A fost tratat în mod special ca pentru ocazii rare. Doi doctori bine plătiţi. Au făcut Imposibilul ca să-l refacă. Din partea aceea nu prevăd dificultăţi.

’— Chiâr avem nevoie de Octav ?

— Da, ca să ne acopere retragerea. De. altfel, e amator de astfel do misiuni periculoase.

— Era...

— Ce vrei să spui ?

— E atins. S-a despărţit de fata lui şi am impresia că totul i-a devenit egal.

— Da, sînt la curent. Fata a murit subit, de inimă parc-se.

— *Pare-sc ?*

- – Mda 1 Va trebui să-i vorbesc înainte. Nu mi-ar conveni ca el, sub pretext eroic, să-şi caute vreun sfîrşit prematur. Miza este mult prea serioasă ca să ne permitem sentimente pur personale înainte de a fi ajuns la rezultat. Unde l-ai debarcat ?

— Strada Mării...

— Cunosc. Mă voi duce personal să-mi dau seama, cu ochii mei...

— E necesar ?

— Cred că da. încă n-a devenit periculos pentru mine să circul. „Soţia” execută un leşin după altul. De altfel, e ajutată. Extraordinar om Staropol. Legături peste tot. însă nti va putea continua la infinit. Iar după ce i se va anunţa ’evadarea, ea va rezista de frică, pînă cînd o vom scoate de acolo...

— încă o evadare ?

— Nu. Mijloace chimico-medicale.

Ochii mari ai Marei începură să sclipească.

— Abia aştept. Mă simt întineritä.

— Vei risca s-aştepţi cam mult. Tu, pleci peste o oră, cu marfa.

Femeia se întunecă.

— Mă daţi la o parte ?

— Te punem la adăpost.

— Totuna-î.

Arin o ignoră. Se pregătea de duca.

— N-ar fi mai bine să-l laşi să se odihnească ?

— Nu. Cred că trebuie remontat.

— Ca un ceas ?

— Da. Ca un ceas ; ca să meargă... şi să meargă exact.

în somnul lui adînc, Octav avea un vis ciudat.

Vighian, doctoraşul, se apropia de el cu o seringă. „De ce mi-ai furat fotografia Florei ?” întreba el. Şi apropia acul care creştea, creştea, devenea monstruos, negru, metalic – un pistol.

— Bună seara, Octav.

în ochii lui, brusc deschişi, apăru o siluetă, o figură cunoscută.

Sări din pat.

— Arin I În sfîrşil I începeam să cred că nu eşti altceva decît o noţiune pură.

Celălalt nici nu binevoi să zîmbească.

— Avem pe diseară o acţiune serioasă.

— Cît de serioasă ?

— Pur şi simplu îl vom răpi pe StaropoL

— Bună idee... Dar cum ?

— Ai să vezi... Mai eşti ţintaş bun ?

—■ N-am mai exersat de cam multă vreme.

— Am o armă pentru tine. Ţine, un Bcretta de provenienţă... n-are importanţă.

— O armii excelentă, intr-adevăr. Rapidă, pre- cisa...

— Cunoşti ?

— Cred că da.

— Vom veni cu o ambulanţă care va fi „furată" pentru răspunzătorii ei. Din partea spitalului nu-i de prevăzut nici o surpriză. Dar niciodată nu se poate şti cu certitudine. Am organizat totul cu minuţiozitate.

— Să presupunem că mişcarea va reuşi. După aceea ?

— Simplu. Un vas de... nu importă, te va descoperi ca „pasager clandestin".

— Şi dacă nu mai vreau să plec ? Şi dacă – în schimbul... participării mele vă cer... să zicem, un concurs ?

Arin se instala pe unicul fotoliu.

— Explică.

— Bănuiesc – nu are rost să povestesc cum am ajuns la concluzia că... cineva care-mi era... foarte aproape... a căzut victima unui asasin.

— Siî zicem...

— Vreau să-l demasc şi vreau să ştiu că pot conta pe tine.

Bărbatul cărunt reflectă cîteva clipe.

— De acord. Dar noaptea de azi *trebuie* să fie o reuşită.

— Va fi. Şi acum că ne-am înţeles, ce-ar fi să intrăm în detalii precise ?

Doctorul Raşcu, de gardă noaptea, era neliniştit.’ De cînd' îi venise pacientul cu sinuciderea ratată, nimic nu mai decurgea în spital aşa cum ar fi trebuit să decurgă. Veniseră întîi, acei doctori străini. Era- dreptul pacientului să cheme un consult... Totuşi, concluziile nu-i plăcuseră.

Apoi, începuseră tratamentele, febrile. O a doua transfuzie i s-a părut complet deplasată. Şi-apoi, şocurile de rcconstituante... Chiar glumise – încă nu era îngrijorat : „Vreţi să-l faceţi sănătos peste noapte ?”

Unul „din familie” (erau foarte numeroase rudele) a avut atunci un rînjet hidos. Degeaba căutase o asemănare între bolnav şi numeroşii membri ai clanului. N-o găsise. Venise apoi femeia aceea parfumată, cu glas insinuant şi mers de sirenă. Atît a putut să distingă. Restul, desigur seducător, se afla ascuns după un voal prea puţin transparent. O dată cu apariţia ei, a avut senzaţia că ia parte lâ turnarea unui film. Un film mediocru, cu suspens medio-, cru. Un film „sensas” – un film cu gangsteri... Nou în oraş, el ignora încă totul despre Staropol şi activităţile lui atît licite cît şi ilicite.

Insă după ce ideea îşi făcuse loc, nu mai

izbuti s-o alunge. Vizita de noapte – ultima, îl umplu de-o

surdă nelinişte. Infirmiera salonului lipsea şi fusese fireşte, înlocuită cu alta, a cărei comportare nu-i plăcu deloc. Cu termometrul în mină dar cu ochii pe ceas. Vreo întîlnire, probabil. Firesc dar şi straniu în acelaşi timp. Pacientul în jurul căruia, inexplicabil, roia întreaga atenţie a spitalului, nu dormea, cum ar fi fost normal după... „I-aţi administrat un calmant ?" întrebase el, iar infirmiera, cu privirea în lături, îl asigurase că da.

Totuşi... în filmele cu gangsteri pe care le văzuse, ei lucrau cu o vastă reţea de complicităţi... Desigur, o reţea vastă. Se certă în gînd. Doar n-avea să facă exces de imaginaţie, el, un ştiinţific cu răspunderi. Răspunderi ?

Abia se reţinu să nu mai treacă încă o dată prin sala trei la ciudatul sinucigaş, cu rude care nu-i semănau... Nu se putu însă abţine pînă la sfîrşit şi străbătu coridorul aruneînd o privire în sala cu pricina. Patul lui Staropol era gol.

— Ce-nseamnă asta ?

Infirmiera cea nouă se grăbi să-l lămurească : li- berîndu-se o rezervă, pacientul îşi exprimase dorinţa expresă de-a fi mutat acolo.

— ...e foarte natural. La parter are parcul alături. Explicaţia i se păru trasă de păr. Hotărî să-l viziteze în rezerva lui. Infirmiera cu o expresie contrariată, îl întovărăşi. Era vădit preocupată şi avea de ce. în rezervă, bolnavul discuta aprins cu un individ.

— Cine te-a lăsat să intri, izbucni doctorul

exasperat.

Omul se ridicase şi se frămînta în loc, încurcat. Nu-şi lua ochii de la Staropol.

— Vă rog să scuzaţi această încălcare de regulament, dar „vărul meu” n-a putut suporta incertitudinea. Minat de sentimente onorabile, familiale, a izbutit să pătrundă pînă la mine. Sîngele apă nu se face.

Perplex, doctorul Raşcu examina „vărul”, un vlăjgan de 1,85 m, lat cît un dulap. Nici ăsta n-avea nimic comun cu omul cu multe rude. în schimb semăna cu toţi acei „băieţi răi” care ocupă cu fotografiile lor anumite rubrici ale faptelor diverse.

— Voi cerceta. Cine ţi-a dat drumul va fi sancţionat, rosti el şi le întoarse spatele.

Din coridor văzu „vărul” plecînd grăbit şi concentrat. „Ca şi cum ar fi primit ultimele instrucţiuni.” Se gîndi puţin, fără a mai lupta cu aceeaşi energie împotriva presupusei imaginaţii. Revăzu tratamentul de şoc, transfuziile multiplicate...

„Vor să-l pună urgent pe picioare. Normal... Se încruntă sub efortul unui gînd insolit. „Vor să-l pună cît mai repede pe picioare ca să-l scoată de aici”...

Fără să mai şovăie de astă dată, se îndreptă spre telefon.

— Miliţia vă rog... Aici Spitalul Orăşenesc. Doctorul Raşcu vă vorbeşte. Mă pot înşela, dar cred necesar să vă atrag atenţia ca se petrec lucruri ciudate. Un pacient... da, de Staropol e vorba, este repus artificial într-o condiţie fizică de om sănătos, ca şi cum... Aţi ghicit. Am impresia că nu-l vom mai avea mult timp

client.

Puse receptorul în furcă, cu un sentiment de uşurare şi de satisfacţie, întinat de teama că, totuşi, s-a putut înşela. „Să nu fi mobilizat cumva oamenii degeaba.”

Mai trecu o dată prin coridor, întîrziind la uşa rezervei. Staropol dornica ori se prefăcea că doarme, ca să evite probabil o nouă discuţie. Remarcă pătura trasă pînă peste bărbie, în pofida căldurii. Dar prea i se păreau toate curioase astă noapte. Suspiciunea devenea manie. De evitat, îşi autoprescrise el cu severitate. Dai' în contrast cu hotărîrea lui trează, lucidă, liniştea îl ocoli mai departe dîndu-i impresia că tăcerea care îl înconjura nu va întîrzia să se spargă în mii de bucăţi.

— Tu rămîi aici, la capătul străzii. îndată ce ambulanţa se va fi făcut nevăzută – opreşti – cum poţi, cum ştii, o eventuală urmărire. Avem nevoie de cinci minute avans. Rezonabil, nu ?

Octav ştia că în anumite situaţii cinci minute pot fi egale cu o eternitate.

— Depinde de numărul urmăritorilor.

— într-un fel, da.

Arin, nervos la culme, îşi rodea unghiile pînă la sînge. Cînd mult aşteptata ambulanţă se ivi de după colţ, sări din maşină, îi făcu semn să se oprească şi urcă.

„Din moment ce-a luat conducerea operaţiunilor.”

Cu o curiozitate detaşată, ca şi cum cele ce se petreceau nu l-ar fi interesat direct, îşi fixă privirea neobişnuit de ascuţită în direcţia spitalului. îi văzu, coborînd cu o brancardă ; intrînd şi reicşind. De astă dată purtau brancarda altfel, ca şi cum ea s-ar fi îngreunat. Se urcară din nou în ambulanţa furată. Regreta că nu-i poate aplauda. „Au reuşit diavolii.” Cu un gest dezinvolt era gata să-şi

repună revolverul în buzunar, cînd neprevăzutul se produse. Un

şuierat strident de sirenă ; sosea o altă maşină cu numai trei numere pe placă. Miliţia ! Abia avu timp să-şi formuleze constatarea şi o rafală de gloanţe îi dădu, tăios, senzaţia primejdiei iminente. Trăgeau noii veniţi, iar ceilalţi, ripostau. Ţîşni un ţipăt de durere şi nu se putea vedea de unde ţîşnise.

Octav tocmai se întreba cum ar fi mai nimerit să procedeze. Să se apropie şi să mărească numărul atacaţilor sau să încerce o diversiune ? Alese a doua soluţie. Trase un foc în aer ceea ce avu drept urmare că maşina miliţiei, executînd un marşarier, să blocheze drumul ambulanţei. Deci nu se mai putea retrage. Singura cale ar fi fost să ocolească spitalul dar. probabil, alertaţi, alte fluierături se făceau auzite, din ce în ce mai aproape. înjurînd amarnic, Octav îşi puse revolverul în buzunar.

Acum devenise vital să evite cu orice preţ să atragă atenţia asupra lui. Un pom providenţial îi întindea îmbietor frunzişul. Fu o joacă pentru el ca în cîteva mişcări să se caţere. Nici unui om nu-i place eşecul.

Trebuia să părăsească Constanţa imediat. Cînd ceilalţi, aveau, fatal, să-i pomenească numele, el să fie cît mai departe.

Numele, de altfel, nu i-l ştiau decît Arin şi Mara. „Proasta” şi banda lor, încă nu-l întîlniseră. El venea .dinafară, necunoscut şi solitar ca un ucigaş- unealtă, din cei care nici nu-şi cunosc victima şi apasă pe trăgaci la comandă. „Arin nu are nimic să-mi reproşeze. Nu mă va trăda, Mara ?... şi-o fi pregătit din timp retragerea.”

Ea nici nu mai trebuia să fie la Constanţa deoarece „marfa” ce-o interesa, nu se mai afla în posesîa ,,proastei”... Cum un bărbat ca Staropol făcuse o asemenea alegere ?

„Poate tocmai de aceea? Nimănui, nici unui om cu judecată, o asemenea complicitate nu i se poate admite ca reală.”

„Proasta” va scăpa ; îi va înduioşa pînă în cele din urmă... Sau...

Din ascunzătoarea lui suspendată văzu trecînd sub el ambulanţa şi maşina miliţiei, escortată de cîteva motociclete sosite în surplus la dezlănţuirea rafalei.. Nu izbuti să-l identifice pe Arin. Nu-i mai rămînca decît să aştepte. Cînd totul va reintra în normal, va lua un autobuz pentru Eforie, ca un vilegiaturist oarecare. Va face plajă intensiv, iar peste o zi, două, tot ca un vilegiaturist oarecare, se va întoarce în Capitală. încă nu ştia unde va trage. Noroc că-şi lăsase geamantanul la gară, la bagaj. Atît ar mai fi lipsit, să fie găsit la Arin acasă

„Văzînd şi făcînd”', îşi încheie dînsul şirul posomoritelor reflecţii.

Strada, spitalul, îşi recăpătaseră calmul nocturn.

Nu departe, vuia marea lung, cadenţat, necontenit. Cîte o sirenă suna chemător şi trist, umplînd văzduhul.

. Cu precauţii, îşi părăsi adăpostul şi de cum puse piciorul pe pămînt, redeveni ceea ce era şi la sosire : un pachet de muşchi, un pachet de nervi – gata la atac şi la retragere armată. Un moment tentat să se debaraseze de compromiţătorul revolver Beretta, nu se îndură pînă în cele din urmă. Instinctul lui de

vînător-vînat, îi şoptea că o armă, chiar interzisă, de care n-ai face uz decît în ultima instanţă, era tocmai ce-i trebuia ca să-şi regăsească integritatea virilă şi curajul riscului necesar şi vital.

7 – Cînd pătratul are trei laturi
CAPITOLUL VII

Că Radu Vighian aştepta încordat, nimeni nu ar fi bănuit, atît de cufundat părea în citirea unui volum gros de obstetrică. Avea însă telefonul la în- demînă. De cînd dispăruse mica fotografic, Flora îl obseda, atît de viu, îneît i se întîmpla să se întoarcă, – convins că i se va apleca peste umăr, ca să urmărească din nou împreună, rândurile cărţii.

Dar pentru că ea n-avea să mai vină niciodată, trebuia să-şi revizuiască planurile de viitor. Asta imediat după examene. Pînă atunci avea afaceri de lichidat ce nu puteau accepta nici o amînare.

Totul era aranjat. „Ei” se anunţaseră – prieteni ai lui Arin, toţi trei. Sosiseră în avioneta lor particulară.

Suma urma să fie depusă ca şi celelalte, pe numele lui.

Coletul îi parvenise, aproape anonim, şi se afla într-acclaşi loc, totodată vizibil şi invizibil, ascunzătoare aproape ideală pentru un pachet plat şi atît de valoros în redusa lui cuprindere.

începuse... cît era de atunci ? Nici măcar un an, deşi-i părea uneori c-ar fi trecut zece.

Tînărul acela, amputat şi urlînd de durere... Morfina administrată în doze masive... şi-apoi, dispariţia inexplicabilă a ultimelor fiole.

Logodnica bolnavului ridicase spre el o figură prea inocentă şi prea surprinsă. Teribil de surprinsă părea.

S-ar fi lăsat înduioşat dacă nu i-ar fi văzut ochii mari albaştri cu pupila cît gămălia unui ac... Demascată, i-a mărturisit grozăvia. Ca şi ea, rănitul era morfinoman de multă vreme. Accidentul de maşină se datora, în parte, urmărilor unei intoxicări. De aceea testul de alcool fusese negativ ! Intîi i-a oferit bani mulţi ca să nu-i trădeze. Apoi i-a cerut' implorîndu-l, jurîndu-i că-i pentru ultima oară – o fiolă de graţie – ca ţigara condamnatului. Şi aşa, dintr-o abdicare într-alta, se afla acum în postură de cutie poştală scump plătită. Cînd apăruse Flora în viaţa lui era prea tîrziu. Dar atunci nu ştia. Crezuse într-o mîntuire posibilă. Crezuse într-o minune. Pe nebuna de Suzana, avusese puterea s-o elimine. Să-i rămînă doar un simplu furnizor pînă-n clipa – şi sinistră şi idioată – cînd Flora, automat, descoperise filiera fără s-o fi căutat, dintr-o condamnabilă neglijenţă a lui. Mai era şi „Jurnalul” acela blestemat pe care şi-l scria, la cîte două sau trei seri de-a rîndul. Dar ea nu putea să fi notat – secretul nu-i aparţinea. Doar nu-l ura, chiar daca între timp i se ivise ceva nou în viaţă, şi înflorise brusc, revelator.

Telefonul nici n-apucă să fi sunat a doua oară cînd el ridicase receptorul. Auzi o voce înceată, îndepărtată, alta decît cea pe care o aştepta :

— Pot să vin ?.

Omul lui Arin ! Hoţul fotografiei ! Ce mai

voia de la el?

— Alo !

Nici un răspuns. Socotit desigur *inutil.* Poate se şi afla pe drum. îl copleşi o pală de nervozitate, rară la el, care-şi cultiva minuţios calmul. Risca deci... Sub nici un pretext nu trebuiau să se întîlnească, cel care se anunţase şi... şi ceilalţi. Arin fusese dement atunci cînd comunicase adresa lui – atît de preţioasă şi dincolo de orice bănuială – unui individ indefinisa- bil, ca namila căruia-i încredinţase cheia.

„Să nu-mi pierd cumpătul. Sînt medic... adică aproape. Mă pot vizita nişte eventuali clienţi, nu ? Printre cei trei se află şi o femeie. Perfect. Nimic suspect, nimic ce-ar fi putut alerta vigilenţa cuiva.

Semnalul scurt, de două ori scurt, al soneriei. Şi o dată apropiat de uşă – bătaia convenită ; două – pauză – una. Lumina, de dinăuntru aprinsă, îi dezvălui pe col... pe cei aflaţi în faţa uşii.

Deschise.

Erau trei. N-o cunoştea dccît pe femeie, prietenă cu Suzana presupunînd neverosimilul fapt, că Suzana ar fi putut avea o prietenă. O femeie dură şi ciolă- noasă cu ochii sfredelitori şi pupilă normală. Unul dintre bărbaţi la prima vedere semăna cu o sperietoare. Abia mai tîrziu îţi dădeai scama că era îmbrăcat după ultima modă hippi : cu veston cadrilat, plete, pantaloni nebănuit do înguşti şi manta lungă pînă-n călcîie. Celălalt afecta şi el un gen artistic, deşi ghiceai c-ar fi fost mai în largul lui într-un costum sport.

— Bună seara – spuse femeia cu un accent pronunţat şi greu de definit ca provenienţă. Plecăm mîine în zori...

— Şi dumneata ?

Femeia ridică din umeri.

— Era fatal. Pe undeva trebuie să miroasă a ars cînd te joci cu focul. Oricum, mă plictisisem aici.

Pe neaşteptate, însoţitorul ei hippi începu să rîdă strident.

— Nell! porunci artistul.

Numaidccît, băiatul tăcu. Acum, cînd îl putea vedea mai bine, Radu observa cît era de tînăr. Cum se asociase cu ceilalţi doi, părea să fie o taină dintre cele nemărturisibile.

„Vreun dezaxat...”

Femeia cu genul ei masculin şi însoţitorul erau oameni căliţi, capabili să rişte şi să tacă. în schimb, băietanul, cu tenul fin de codană, vulnerabil şi puţin tont, nu se potrivea cu ei.

— Atunci, pachetul ?

— Pachetele.

11 priveau tustrei impasibili. Chiar ncaparentă, nerăbdarea lor se făcea simţită intens. Aerul vibra aproape perceptibil în jurul lor.

— Condiţiile rămîn aceleaşi pentru dumneata.

— Nu.

Se reinstală în fotoliu. Ştia că omul lui Arin nu va mai întîrzia mult şi totuşi, cu o intensă satisfacţie îi simţea pe ceilalţi trei la cheremul lui. Gustul puterii, ca şi gustul succesului, este îmbătător, irezistibil şi ignorat de bieţii, de jumătăţile de oameni care se lasă robiţi de euforia trecătoare a unui stupefiant.

— Cît?

întrebarea suna sec, precum încărcarea unui pistol. Femeia se apropie de fotoliul lui cu o rece determinare.

iei

„Nu-mi vor face nimic ! Nu vor îndrăzni. Ei nu-mi cunosc ascunzătoarea – jubila el în gînd. Şi cu un singe rece atît de bine mimat incit se sugestiona singur, răspunse, ponderat:

— Dublu. Şi depus în acelaşi loc. Nu mai sînt novicele de-acum un an. Ştiu cit valorează o acoperire, „studioasă, modestă, serioasă” ca a mea.

Cei trei se retraseră intr-un colţ, să delibereze. „Numai de nu mi-ar auzi bătăile de inimă” gîndi el, excitat. Orice urmă de bun simţ ar fi trebuit să-l îndemne să se grăbească, să-i expedieze şi totuşi, n-o făcea.

„Laşule, îi strigase ca, cînd descoperise totul. Laşule! De frică nu te descotoroseşti de ei. De frică”.

Flora a avut dreptate, atunci. Acum ar fi trebuit să-l vadă ca, înfruntîndu-i, dispreţuindu-i !

Conciliabulul se terminase. Femeia, totodată şef şi interpret, răspunse în numele tuturor.

— N-avem încotro, acceptăm şi de data asta. Dar anumite exigenţe „cu cuţitul la os” se plătesc scump.

— Eu ce spun ? persiflă el, îneîntat. – Era de-concertant de uşor să obţii ce vrei. Iar acum că ne-am înţeles – întoarse încă vreo două file şi cu o mişcare de prestidigitator scoase la iveală două pachete plate. Volumul mare, greu, cu multe planşe, devenea de la jumătatea cărţii încolo, o cutie ingenios scobită.

— Interesant! făcu femeia, cu răceală.

Privirea însoţitorului ei devenise periculos de sclipitoare. Făcu un pas, însă femeia îl opri cu un gest explicîndu-i volubil ceva, într-o

limbă guturală.

„Vor mai avea nevoie de mine. îl „astâmpără”, rîse Radu în barbă. Femeia, preocupată, cîntărea în palmă cele două pachete.

— Adevărat. Aveţi toată cantitatea cu numai un pachet lipsă. Constituie garanţia mea pentru noile condiţii.

Cu un scrîşnet, bărbatul, fără a mai ţine cont de nimeni şi de nimic, se repezi.

Soneria sună iar, de astădată normal şi opri elanul celui ce se şi arunca asupra lui.

Radu izbuti să surîdă, îndreptîndu-şi cravata şi păşi către uşă :

— Un alt prieten. Liniştiţi-vă.

Octav semăna cu un copac după o furtună. Hainele-i erau nccălcate, barba crescută, ghetele prăfuite. Emana însă o asemenea forţă primitivă încît cei trei se regrupară instinctiv. Radu, foarte decontractat, făcu prezentările.

— Nişte... pacicnţi, ca să zic aşa. Străini. I-a adus doamna, care mă cunoaşte.

Octav îi mai privi o dată, fără a insista, fotogra- fiindu-i instantaneu în minte.

— Prietenul nostru, rosti el măsurat – are ne-cazuri destul de serioase. Am venit să-ţi aduc îndărăt cheia.

Radu îşi retrase grabnic mîna ca de sub o arsură.

— Nu cunosc şi nu-ţi cer nici o cheie.

— Aşa ! nu se miră ; se mai uită o dată atent la cei trei : – Turişti ?

— Cu avioneta lor particulară. Ceva mai original decît banala maşină. Işi vor lua zborul mîine.

Brusc, bărbatul se lumină.

¿X. ¡Mă vor lua şi pe mine. Nu-i aşa, Maud ? rosti **el** în engleză. Femeia tresări.

—• Mă confundaţi.

— iMi se întîmplă foarte rar să uit o figură. Iată ce-i : *Trebuie* să plec. Dumneavoastră sînteţi trei şi aveţi *patru* locuri. Maud începu agitată să explice, dar Octav o întrerupse.

— Inutil. Un bilet va pleca către cei de rigoare, ce sigur se vor arăta interesaţi, sau acelaş bilet va ateriza în coş la... amicul nostru comun, după cum. veţi hotărî de bună voie dumneavoastră. Şi, sim- ţindu-i gata să cedeze, deveni bonom : Nu incomodez pe nimeni; ştiu chiar să pilotez.

— De acord, se învoi pe neaşteptate, femeia. Dacă Qcţav- ar fi fost mai puţin obosit, l-ar fi alertat con- siriiţămîntul ei brusc. Era însă obosit la culme, nedormit, nemîncato simpla neregulă, semnal prea slab, nu urcă pînă la atenţia lui.

După ce înregistra ora plecării, odată rămas singur cu Radu, îi povesti, sobru, cele petrecute.

—- ...va trebui să ne luăm măsuri de precauţie, încheie el. Eu plec. Sper că şi dumneata ai explicaţii plauzibile pentru orice eventualitate ?

. În clipa aceea chiar, telefonul sună strident.

— **La ora asta ?** Radu ridică maşinal receptorul şi-o uimire intensă i se zugrăvi pe chip.

— Mă scuzi – murmura emoţionată vocea Aglaiei, dai* ştiam de la biata Flora că vă culcaţi tîrziu. E sîmbătă, aţi uitat ?, vă aşteptăm. Şi...

—• Sîni cu un prieten, izbuti el în sfîrşit, să

articuleze.

— Ce bine ! Să-l aduceţi, neapărat. Avem de toate. Sînt şi fete drăguţe. Ce mai una, alta, vă aşteptăm cu plăcere pe amîndoi...

— Dar...

— Veniţi, vă rog... vă voi împărtăşi de asemeni şi ultima mea ipoteză cu privire la dispariţia caietului dumitale *de versuri...*

I se păruse, ori Aglaia apăsase intenţionat pe ultimele cuvinte ?

— Alo !

Nu mai primi nici un răspuns.

Sigură de eâ, „nepoata” închisese.

— Poftim ! Sîntem poftiţi la un fel de’serată de. care uitasem ou desăvîrşire.

— O serată ? Chiar acum ?

. în pofida oboselii, chipul omului se luminase: Arăta chiar amuzat.

— Splendid ! o mai buna soluţie nicS. că se putea, găsi pentru un om fără de domiciliu. Şi chiar pentru- dumneata este o invitaţie providenţială. Vei avea' zeci de martori pentru a depune mărturie că ai fost vesel şi dccontractat, ca omul ce n-arc absolut nimic a-şi reproşa.

—* Ce insinuezi ?

•^Tartuffe, chiar demascat, continuă să nege. Fină cînd, nemaiputînd continua, începe să amenînţe/ Lucru care nu întîrzie.

— Eu nu sînt un aventurier. Există şanse să fiu crezut cînd voi afirma că n-am nimic dintr-un mărunt traficant. în felul meu ajut nişte nenorociţi/.’ Nu noi vom scliimba faţa lumii. Mi-am luat pre-* cauţiile necesare. Profesorii mei au o bună părere despre mine. Mi se anunţă un viitor strălucit.

— De ce, atunci ?

Radu zîmbi, subţire.

— Ca să demarezi, ai nevoie de bani. De cît mai mulţi bani. , .

Se vorbeşte, în sfîrşit, ca despre lucrurile posibile, de reînfiinţarea cabinetelor. Voi avea nevoie de-o aparatură costisitoare.

Octav rîse răsunător.

— Bravo ! Bravo ! Dar încă n-am ajuns acolo. Pînă atunci, n-ai cumva în arsenalul dumitale vreo •injecţie reconfortantă pentru un- om obosit ?

Dezarmat, Radu se dădu învins'; pregătea siringa cînd întîlni ochii amuzaţi ai „aventurierului".

— Sper că nu vrei să mă „adormi" ? .

— N-aş mai aveâ cum să scap de dumneata ! Şi ca să-ţi calmez orice bănuială, îmi fac mie însumi aceeaşi injecţie. Cred că o remqntarc nu-mi poate .strica. Dimpotrivă.

, Octav îşi dezgolea braţul muşchiulos.

— Aici, lîngă inima, indică el un tatuaj înfăţişînd . o inimă străpunsă de-o săgeată. Mulţumesc. •

Şi cum Radu manipula o a doua siringă, propuse :

— Vrei să ţi-o fac cu ?

Avea o mină deosebit de uşoară pentru un om . înzestrat cu o putere ca a lui. •

— Ceremonialul frăţiei de cruce ?

Radu clătină din cap.

—• Nu mă mai simt frate cu nimeni

— Nici cu dracu ?

— Cine ştie !

Cuprins de un ciudat elan; nu chiar atît de neobişnuit între bărbaţii care au iubit aceeaşi femeie, propuse :

— Dacă vreun costum de-al meu ţi-ar merge, eu bucuros...

Octav îi privi umerii înguşti.

— Mulţumesc. N-am nevoie decît dc-o perie, de-un fier de călcat şi mai ales de-o apa foarte caldă.

—• Serveşte-te...

îl lăsase în camera de baie iar acum, îmbrăcîn-, du-se, avea timp să reflecteze. Arin ştia să tacă. Prietenia – dacă cumva se putea numi prietenie ce-i lega, —- dura de mult. N-aveau multe relaţii comune. O legătură discretă, bazată pe concrete interese.

„Ar fi prudent să mă dau la fund, să mă fac uitat pentru o bucată de vreme/*'

în viitor, al patrulea pasager al avionctei, cl va fi şi nimeni altcineva.

Dincolo, se auzea un fluierat voios amestecat cu şîpotul duşului.

„Incorigibil, gîndi, cu un strop de invidie. Soarta lui atîrnă de un fir, şi-i arde să fluiere arii de operetă !”

„De-aş vrea eu...” dar nu voia. Nu trebuia să vrea, încă nu era *necesar* să vrea.

Telefonul... Iar !

—- Veniţi o dată, oameni buni – striga un glas masculin şi vesel. Duduia Lucia – madcmoiselle Aglaia şi alţii şi altele, fac un îngrijorător complex, de absenţă din cauza dumitale. \

— Cine-i la telefon ?

— Bau ! L-ai şi uitat pe Tony, mister Brown ?

Aşa e ! Cum de nu-l identificase pe inofensivul, pe amuzantul Tony, cea mai elastică jucărie a Florei ?

— Venim, venim ! Ne poţi anunţa.

Octav intra mlădios şi atletic, ştergîndu-şi cu

vigoare părul ud...

— Unde ne ducem, de fapt ?

Radu îl privi bizar.

— Am impresia că va fi o surpriză pentru dumneata.

— Te previn, sînt blazat; surprizele, eu...

— Totuşi nu trebuie să refuzi de a crede ca există şi-un neprevăzut.

Fusese cit p-aci să-i pomenească de fotografia subtilizată, dar se opri la timp. La ce bun, de vreme ce deveniseră prin forţa împrejurărilor, aliaţi ocazionali ?

La 100 km de Capitală, coana Calliopi nu se în- voia cu nici un preţ să se lase convinsă de argumentele cumnatei ce încerca zadarnic s-o mai reţină.

— Abia ai sosit! Păcat de costul drumului ! Cum să pleci de îndată ?

Coana Calliopi însă avea motivele ei bine pritocite şi nu ţinea să i le împărtăşească.

În casa *ei* se petrecuse *ceva* şi încă se mai petrecea. Dacă fusese o persoană naivă, dacă făcuse jocul conştient sau inconştient al fetelor, asta avea să se vadă mai tîrziu. Nu era de iertat că părăsise terenul tocmai în momentul cînd devenea accidentat şi cu atît mai pasionant.

— Poţi tu trăi şi fără mine aşa cum ai trăit şi pînă acum – rosti ea, sibilin.

— Nu mă gîndesc decît la tine, protestă cealaltă. E obositor să călătoreşti fără interval de odihnă. La vîrsta şi la tensiunea ta...

— Ai numai trei ani mai puţin decît mine.

— Patru !

— Ba trei. Ca te-au declarat tîrziu. Oameni simpli, fără şcoala lumii, nu ştiau... E şi mult de.

. atunci...

Cumnata o privi ponciş.

— Ei ! Vei fi ştiind tu ce ştii. Eşti şi mai mare, ţaţă dragă. Dar te-ai gîndit că plecînd deseară, ajungi cu zorile şi nu te aşteaptă nimeni la gară ? Ori ai dat telegramă ?

Zîmbetul deveni şi mai sibilin.

— Nu anunţ pe nimeni ; n-am nevoie să mă aştepte nimeni, că doar nu-s beteagă. Vreau să pic aşa, ca din cer. Să le fac o surpriză.

— Cine ştie peste ce dai, ţăţico dragă.

— Tocmai d-aia !

Indulgentă, o bătu pe spate.

— Vigilenţa, dragă, n-a stricat niciodată nimănui. Ba la din contra.

— Mă rog, mata faci cum vrei, dar cu inima dumitalo eu aş lăsa-o mai moale.

—• Ce are inima mea ?

— O surmenezi, dragă. Eşti şi cam greuţă pentru ea. Vezi să nu te lase pe nepusă masă.

Callioppi se întunecă.

—• Nu-mi purta, dragă, de grijă. Nu vă fac eu astfel de bucurii.

CAPITOLUL VIII

Lampioanele atîrnau printre frunze ca nişte imense portocale luminoase. Vecinele, curioase şi pînditoare, sfîrşiseră prin a obosi şi a se duce la culcare. Nu fără a comenta, inveninat:

„Văzuşi, dragă, ce-a făcut nepoata din casa mătuşei ?”

„Nepoata ? Zi-i venetica.”

„O fi costat o avere de bani sindrofia lor deşănţată.

„Mascaţi dragă, ca de Sf. Vasile, să nu-i mai cunoşti unul de altul!”

„Săraca madam Calliopi ! Unde-i, să vadă şi să se ia cu mîinile de cap ? !”

Intr-adevăr, în ultimul moment se hotărîse ca petrecerea să se transforme într-o mascaradă. Fiecare îşi adăugase un accesoriu la ţinuta obişnuita . . . în bucătăria devenită bufet', Doll ungea de zor nişte tartine* suplimentare. O imensă pereche de aripi de carton, presărate cu pene se afla pe scaunul de lîngă ea.

— Ce reprezinţi de fapt, o întrebă Meii care tăia pîinea pentru sandvişuri.

Sînt „înger radios”. Dar tu ? Te văd în

negru. Rochie montantă şi câni prea colantă, nu găseşti ?

1
1
1

Sînt „Viciul blond” şi port o rochie de acum trei ani în care numai cu greu am încăput. Şi-acum, după ce am tăiat destulă pîine ca să le ajungă, mă apuc să amestec băuturile, pînă cînd nn le va mai recunoaşte nimeni.

— Sarcină de încredere ! De ce nu se ocupă Tony de băuturi ?

Meii aruncă o privire circumspectă în jur şi glasul ii scăzu, că să-i răspundă.

— Tony e ocupat exclusiv de noua lui păpuşă. Am impresia că nu s-arată prea docilă la sugestiile lui.

— Lucia ?

— Lucia. Afară de-o imensă şi rigidă fundă în păr, s-a îmbrăcat după gustul ci şi nu după al lui. Mai pricepi ceva ?

— Da. Ai dreptate. Se întîmplă *ceva* nou.

Un personaj bizar, clown sau acrobat, dădu buzna ; făcu o tumbă şi se regăsi ca prin minune cocoţat pe un colţ de masă.

— Tu ce reprezinţi, Kar ? Pagliacci ?

— învechit. Sînt bomba atomică şi prepus la dezagregările majore.

Doll izbucni în rîs.

— El trebuia delegat pentru deghizarea băuturilor !

— De acord !

;— Prea tîrziu – şi Meii îi dădu cu tifla – spune, mai bine cum merge idila Tony-ILucia ? Ambalat rău ?, Kar făcu o mutră dubitativă. ‘

— Poveste trecătoare. Va mai crea o păpuşă şi **are.** să-i treacă.

— Mag vine ?

— A şi venit ‘

„îngerul radios” care tocmai îşi fixa aripile de umeri, se bosumflă :

— Să nu-l mai văd în ochi.'Un anarhist, cu buzunarele pline de pocnitori şi de capse, în loc de cinstită dinamită.

— Tu ai avut ceva cu Mag !

— Iar tu, ai avut ceva cu Tony !

Meii se întunecă simţitor şi se gi’ăbi să-şi pună masca.

— Haidem. Măcar dincolo se rîde,* nu se persi-flează. '■ ., . .

Aveau şi de ce rîde !

În uşă, se afla Aglaia$_r$ cu cocul într-un echilibru precar, cu ochelarii călărindu-i pe vîrful ascuţit al nasului, cu rochia prea scurtă, şifonată în dreptul taliei şi cu două pete în obraz câ două felii de sfeclă crudă.

— Soseşte cu soţul, proclama ea, steaua Bucureş- tiului, disperarea femeilor şi bucuria bărbaţilor. înţelegerea e mama căsniciilor, iar interesul le este tatăl.

Perechea, astfel prezentată, alese soluţia de-a rîde, cam forţat, e drept.

— Soseşte, continua Aglaia dezlănţuită, teatrul în mers ! Avangarda.

Regizorul rîdea şi el, mai liber.

— Boema moare, declară dînsul, sărutînduj Aglaiei mîna. Cînd artiştii' s-au amestecat cu mic- burghezii, mic-burghezii nu devin artişti...

— Ba la din contra, interveni Kar. Artiştii devin mic-burghezi.

Lucia, cu o imensă fundă în păr, care îi stătea neaşteptat de bine, îi observa pe jumătate

ascunsă de

1
1
3

perdeaua ferestrei. Rochia ei vaporoasă, pantofii cuminţi, buclele, o asemuiau Florei, acelei Flore de mult apusă la sosirea ei în Capitală.

— Te-ai deghizat în provincială ?

Tony apăruse, amabil, aducîndu-i un pahar şi-o prăjitură.

— în victimă m-am deghizat.

Paharul fu cît pe-aci să lunece de pe tavă.

— Nu eşti oare o victimă, cînd mori în floarea tinereţii ?

Tony îşi stăpînea cu greu emoţia.

— Nu mai ştiu ce să înţeleg... Provoci destinul. Ia seama. Dacă ţi-aş fi tată, frate sau logodnic...

— Ce-ai face, Tony ?

— Te-aş duce în camera dumitale şi te-aş dezbrăca... de costumul acesta provocator.

— N-ar fi incomod ? Camera de sus am transformat-o în budoar pentru perechile ce caută liniştea şi singurătatea, pentru că, în sfîrşit, s-au găsit şi nu mai au ce căuta într-altă parte.

— Dumneata, cînd ai să urci şi cu cine ?

Lucia îi înfruntă privirea, furioasă :

— În ce te-ai deghizat, Tony ?

— Eu ? în propria mea înfăţişare, şi se drapa în pelerina, neglijent aruncată pe umeri. Liliacul îşi strînge aripile...

Păpuşarul meditează,.. Se-nvăluie total într-un teribil interzis.

Din cealaltă cameră se auziră strigăte :

„Un gest indecent! Un gest indecent î”

'— Au început jocurile fanteziste. Nu te interesează ?

— Ba da.

Avea în glas o sfidare. Sări cu graţie de pe pervaz, şi luîndu-l pe Tony de braţ, intră în salon.

îngerul radios întindea larg aripile şî îl îmbrăţişa pe Mag în aplauzele asistenţei, pe cînd Meii cu evantaiul ei de pene larg desfăcut şi ţinut la spate, se mişca graţios în faţa unui grup de bărbaţi şi cotcodă- cea pe un ton ascuţit şi excitat: „Viens poupoule, viens poupoule, viens”

Kar îşi improvizase o creastă roşiatecă şi-o urmărea cocoşeşte, fără echivoc posibil.

„Viens poupoule, viens poupoule, viens !”

Din pomul de la intrarea grădinii se auzea glasul de soprană al lui Doll: Momentul folcloric, doamnelor şi domnilor !

Foaie verde ■ta pe arac
S-o urcat puica-n copac
S-o urcat puica-n copac. Vînătorii toţi în jur, Tremură şi...

Se auzi un chiot.

— Să vă văd ! cineva protestase probabil, pentru . că replica veni, prompt :

— Doamnelor şi domnilor, cavaleri şi domnişoare, a vorbi fără perdea înseamnă a te deconecta, a te descongestiona...

Atenţia, însă, iarăşi se deplasase.

O pereche îşi făcea intrarea în sunetele marşului

• nupţial de Mendelsohn executat din frunză.

'' Apariţia stîmi şi mai mare zgomot.

— Tony şi Păpuşa lui ! Tony şi Păpuşa lui. Repede Lucia, repede, un gest indecent!

• • Figurile erau hilaro. Ameţeala se afla încă la stadiul de voie bună. Aşteptau, bucurîndu-se dinainte, reacţia neapărat amuzantă a Luciei, pudică şi, prin definiţie, încuiată ca orice provincială. Ea se uită speriată împrejur şi deodată, spre mirarea tuturor, zbură către uşă prin care Octav şi Radu Vighian tocmai intrau şi se aruncă de gîtul lui Octav lăsîndu-i două pete rotunde şi roşii pe obraji. [s] •

Sala izbucni în urale. Rezervată şi serioasă, Lucia, îmbrăţişîndu-l pe primul venit, păru tuturor cel mai comic lucru cu putinţă.

— Ce-a fost asta ? întrebă Radu, uluit.

— Un joc, răspunse Octav. Am căzut într-o cursă, nu mai avem încotro. Trebue să nepuném în temă, altfel stricăm petrecerea. ?

Radu Vighian îi aruncă o privire scrutătoare'

— Ce înţelegi prin „cursă” ?

— Cc-ai şi văzut. Să ne grăbim să bem, să ne încadrăm în atmosferă.

Aglaia tocmai sosea, cu cocul şi mai dezechilibrat şi cu un shaker în mîini. îl agita cu mai multă vigoare decît era necesar, ca omul nedeprins. Cu delicateţe, Radu i-l luă şi continuă să-l mînuiască/expert.

— De unde asemenea ustensile, în casa asta ?

— Ei, de la Tony ! Aglaia rîdea fericită.'E ca-n romane ! Exact ca-n romane. Atîta antren ! Atîţia oameni deştepţi şi enigmatici !

Radu, agasat, prinse cuvîntul ca pe-o muscă, din zbor.

— Ce iei drept o enigmă, duduie ?

— Totul ! De la început, pînă la sfîrşit. Venirea Florei la noi – plecarea Florei de la noi – Venirea Luciei – Venirea voastră – chicoti, excitată. Dom-

nul... vă rog să mă scuzaţi dar nu v-am reţinut numele ?...

El se înclină, degajat, monden.

— Mă numesc Octav.

Lentilele ochelarilor ei sclipiră diabolic...

— Mă întrebam de unde vă cunosc ! Acuma ştiu (se apropie şoptindu-i discret): Nici o grijă, deşi femeie, sînt capabilă să păstrez un secret.

înainte ca el să-şi fi putut reveni, Radu Vighian o şi luase amical de braţ.

— Duduie Aglaia, eşti o mare vrăjitoare. Hai şi-mi arată grădina, feeric iluminată.

Fericită că vecinele, care negreşit pîndeau pe la ferestre, o vor vedea la braţul unui tînăr atît de distins, Aglaia nu se lăsă rugată. Dispărură împreună.

încă buimac, Octav nu se putu împiedica de a rîde:

— Doctorul dovedeşte un curaj uimitor.

"Lucia nu protestă. Deveni serioasă .

— Ai dreptate. Aglaia este o persoană destul de bizară.

s Se priviră lung, cercetător.

— Ce-ar fi să trecem şi noi în grădină ? Nu s-ar mira absolut nimeni...

în jurul lor se crease un vid. Ca şi cum ceilalţi ar fi fost înţeleşi între ei, să nu-i deranjeze.

Un moment de jenă îi separă.

— Eu sînt de vină, spuse Lucia într-un tîrziu. M-am aruncat de gîtul dumitale şi încă la propriu, nu la figurat î

El ridică imperceptibil din umerii lui prea largi.

— Are cumva vreo importanţă, de vreme ce ţii

să te scuzi ?...

Lucia roşi adine.

— Nici o importanţă, bineînţeles, pentru dumneata.

Octav se gîndca că mai avea multe ore de petrecut * în ambianţa de aici. Nu-i erau îngăduite atitudinile rigide. ' -

— Să cred, duduie Lucia, că sînteţi cu adevărat 'supărată ? '

Tonul lui era prea glumeţ ca să nu se facă simţită contrafacerea.

Tînăra îi puse o mînă -pe braţ :.

— Inutil, între noi, să jucăm teatru. Dacă n-ai chef de vorbă, nu eşti obligat să-mi faci curte. Nici să întreţii o conversaţie. Te invit pe pervaz, acolo. Este destul loc pentru amîndoi. Vom fuma o- ţigară şi vom privi perechile căutătoare de umbră şi de' singurătate părăsind grădina şi ureînd pe furiş, în camera...

— Florei !

Tulburat, îi luase un umăr în mîria sa mare şi-l strîngea ca pe-o altă mină, fără să-şi-drămuiască • forţa.

Lucia răbda, cu stoicism, cuprinsă de-o ciudată fericire. în suferinţa ce-i venea de la el se afla o concretizare dincolo de visurile ei ceţoase, legate de-o’ prezenţă într-o fostă noapte, ceva lipsit de sens-şi de realitate, ceva ca un vis fumegos, ca un cer care fusese înstelat, iar apoi se învăluise treptat, în nori groşi şi absurzi, precum nişte pături cosmice.

— Deranjez ?

Tony venise .tiptil, ca omul decis să surprindă.. Maioul lui negru, subţirimea şi trăsăturile

tăioase ale feţei îi accentuau asemănarea cu un dihor.

Coi doi îl contcmplară, într-o tăcere elocventă, pe care Tony n-o înţelese, ori nu voi s-o înţeleagă. Ne- Invitat, se cocoţă şi el pe colţul de pervaz unde se mai afla un loc strîmt.

— Frumoasă recepţie, începu el pompos. O amintire de neuitat pentru păpuşa noastră provincială.

Lucia îşi revenise. Urca în ea o supărare disproporţionată.

— N-am să uit nimic, rosti ea, apăsat. Mă întreb... mă întreb mereu, cum dc-aţi iubit-o pe Flora ? Era atît de naturală, atît de „neinteresantă". O trecătoare...

— Trecătoare ca o păpuşă de ceară. De ce vrei neapărat să-i semeni astă seară, duduie cu fundă în păr ?

Lucia îl cîntări îndelung, înainte de a-i răspunde :

— încă n-aţi observat ? Sînt umbra ei.

Tony se arătă din cale afară de emoţionat.

— Nu-i adevărat, strigă el. Nu poate fi adevărat. Păpuşile n-au umbră. Umbra aparţine oamenilor vii !

— Bau !

Ca răsărită din pămînt, Doll apăru îndărătul Luciei şi ridică foarte sus o luminare. Pe peretele dimpotrivă., o umbră crescu, imensă, cu funda rigidă bine reliefată.

Exclamaţia Iui Tony se pierdu într-o clamoare generală :

— Tăcere I Tăcere ! Ascultaţi...

„Stop ! Hair! Hair”. Clamoare, veşnic vie, eficace.

— Momentul de poezie – şuşoti Doll, înainte de-a dispărea.

— „Caii netrebnici să fie spînzuraţî ! N-avem nevoie de cai netrebnici.

— Paralizie infantilă pe cîmpii – declama un glas, emfatic.

Tony nechează prelung, în tăcerea indignată a celorlalţi.

— Caii netrebnici atîmă în streang. Nu primim corbi 1 Caii vor fi ciuguliţi de oameni ’

Tony mai nechează o dată, aprobator, în timp ce protestele se amestecau cu rîsete nestăpînite.

— Vrem un joc la care să participăm toţi! urcă un glas feminin din mulţime. Un joc cu adevărat interesant.

Aglaia apăruse la braţul lui Radu, mai excitată ca oricînd după plimbarea prin grădină la lumina stelelor.

— Propun, strigă ca strident, să ne jucăm de-a detectivul !

Ţîşniră exclamaţii, întrebări.

— E un joc grozav, continuă ea. Alegem o victimă, se face întuneric şi victima va fi asasinată. Iar detectivul trebuie să descopere asasinul !

— Un joc sinistru, rosti Octav, sec.

— Un joc interesant – făcu Radu.

Tony îl pîndea precum pisica pe un şoarece.

— Şu cu găsesc.

— Şi eu, şi eu – ţîşniră aprobările. Să alegem o victimă.

Lucia înainta cu un pas, în plină lumină. Era foarte palidă, dacă nu cumva avea un exces de pudră pe obraji.

— Dacă sînteţi de acord, sînt gata să fiu victima.

Un ropot de aplauze îi răsplăti curajul.

— Detectivul! Cine-i detectivul ?

Lucia se uită întrebător. Octav scutură din cap.

• – Scuză-mă, n-aş fi la înălţime.

— O propun, spuse Radu, şi zîmbi curtenitor, pe duduia Aglaia, o asiduă cititoare de romane poliţiste. Va fi de specialitate, şi în temă.

Aglaia se învăpăie de plăcere.

— Te aleg pe dumneata, asistent.

Octav se întunecase.

— Numii place* jocul acesta. Mai bine aţi renunţa. Nu-l asculta nici unul. Doar Lucia.

— Ai ceva împotrivă ? •

— Nu-mi place. Cu moartea, chiar imaginară, nu te joci...

— De ce ? Să ne jucăm cu ea, s-o domesticim. Oare nu *trăieşte* moartea printre noi ?

— Moarta ? – Tony se strecurase între ei.

— *Moartea.*

— Ah, da. O privi ciudat. N-ai făcut bine că ai venit în casa asta, păpuşico.

Surescitaţi, veseli, interesaţi, invitaţii se îndreptau, acum, spre ci.

— Victima ! Să vină victima ! Să se întindă pe canapea şi să-şi aştepte asasinul!

Poetul recită cu patos :

— „Dacă ne ducem în cimitir / Morţii familiei se bucură / Ca o partidă de violonişti trecută în opoziţie.

Lucia se sili să-l descopere. Nu reuşi. Poetul părea să se fi deghizat în propriile sale versuri, să-şi fi pierdut pînă şi personalitatea fizică.

— „Eu m<im născut din adulterul / Madonei c-un halterofil 7 «Tos pălăriile, în faţa mea, jos pălăriile...” ’ Lucia se sili să nu rîdă. O victimă, n-avea voie să rîdă. Tragismul făcea parte din personaj. Se întinse deci pe cea mai apropiată canapea studiindu-şi poza, silindu-se să apară cit mai decontractată.

— Ce frumoasă-i o păpuşă care doarme !

Poetul, dacă erau cumva ale lui versurile, lucru de care toată lumea începuse a se îndoi, părea cuprins de înduioşare.

„Eu m-am născut să vindec lepra / Scuipînd pe ea poem după poem...

— Linişte, începem !

Se făcu tăcere. Mai răzbătu prin ea un rîs înfundat, un gîlgîit, un oftat. Se auzi întors cu zgomot sec, un comutator.

în tăcerea ce se lăsase, afară răsuna,' în sfîrşit, un cor de greieri; stelele sclipeau atenuat. Trecuse mult de miezul nopţii.

— împrăştiaţi-vă ! Glasul Aglaiei devenise autoritar. Nu se poate comite nici o crimă corectă de .vreme ce toţi presupuşii asasini sînt. adunaţi în acelaşi loc !

Cu- foşnete uşoare, viitorii vinovaţi părăseau salonul unul cîte unul, în vîrful picioarelor.

Se auzi, vag, o maşină...

„Cine-o fi plecînd dintre invitaţi ? gîndi Lucia, cu o moderată curiozitate. Numaidecît apoi, simţi o apropiere... cineva ezită şi bătu în retragere.

Lucia se sili să-şi stăpînească teama absurdă care-c copleşea.

— Sînt aici. Fii liniştită. Cine a lovit o dată, va mai
lovi. Iar noi, după ce-l vom prinde asupra faptului, îl vom captura. ...

Aglaia ! Şoaptele ei miroseau a vin. Dacă-şi închipuia că-i putea fi un bun paznic ! N-avu timp să protesteze, foşnetul de frunză uscată al rochiei de tafta îi vesti că se îndepărta.

„11 vom prinde asupra faptului... Există o şansă, una singură. Şi ea redusă. Asasinul trebuia să fie neîncrezător, în gardă, afară doar dacă nu era vreun nebun sanghinar, iar atunci... Lucia dădu să se ridice, nu-şi isprăvi mişcarea şî recăzu cu capul pe perină. Pentru a *descoperi* un mizerabil, venise ea aici şi se pretase la lucruri ce nu-i stăteau în fire.

N-avea dreptul să abandoneze acum la potou, sau la. .ceea ce-şi închipuia c-ar putea fi un potou.

Se credea curajoasă. Ce se întîmpla cu ea ? Un instinct de conservare o făcea să fie atentă cu toate fibrele fiinţei sale. Nu mai accepta să rişte necondiţionat. Acum avea motive să ţină la viaţă.

Indiferent de ce i-ar mai fi rezervat viitorul, nu voia să renunţe la ceea ce prezentul îi aducea bun şi minunat, chiar aici, în seara aceasta.

Podeaua scîrţîi. Cineva, probabil nu de-al casei, nefamiliarizat cu locurile, bîjbîia, căutînd canapeaua. Se încorda, gata la ripostă în caz de atac. O tuse, urmată de un strănut, o destinse şi-o linişti. Kar răcise şi acum voia să se încălzească printr-un asasinat. „Hai, curaj !” îi venea sa-i strige pentru ca să-l decidă şi să se termine odată.

Nu se decise însă la timp. Kar renunţase.

Din nou, un pas străbătu încăperea. Persoana trecu prin dreptul canapelei, căută ceva în sertarul comodei şi dispăru ca o boare. Nările Luciei se dilatară căutînd să seziseze, să localizeze un parfum. Nu avu cînd. Altcineva se furişase lîngă ea. Percepu răsuflarea grea, un miros puţin animalic de sudoare şi de tutun. Fu gata să uite că era vorba de-un joc, să sară, să fugă.

Dar o mină prietenoasă, liniştitoare, i se lăsă pe frunte pînă cînd se calmă. O bufnitură cutremură plafonul.

— Ce-a fost ? şopti ea.

Mina amicală îi culcă din nou capul pe perină...

— Să nu te mişti, auzi ? îşi simţi funda desfăcută şi delicat petrecută în jurul gîtului. Apoi mina caldă îi părăsi fruntea, iar prezenţa bună se îndepărtă, ca într-un regret.

Se auzi un strigăt...

Lumina se aprinse din nou. Pe canapea,

Lucia zăcea nemişcată, „victimă corectă”, cuin s-ar fi exprimat Aglaia, cu funda petrecută în jurul gîtului, cu părul desfăcut şi împrăştiat pe perină.

Aglaia se şi afla lîngă ea, examinînd scrutător, nelipsitele „urme”.

— O crimă abilă. O armă neaşteptată, aparţinînd chiar victimei. Ancheta nu va fi dintre cele mai uşoare. Ce spui, doctore ?

Radu Vighian apărea foarte palid în lumina crudă a candelabrului, în sfîrşit reaprins.

— O crimă abilă, repetă el, ca un ecou, gîfîind uşor, ca după fugă.

— Acum, vom căuta eventualele urme, deşi criminalul pare prea rutinat ca să le fi lăsat.

Examina „arma crimei”.

— Nici o amprentă posibilă pe mătase. Se aplecă, privi sub divan, în căutarea de mucuri sau de scrum de ţigară, indiciul clasic lăsat de orice asasin ce se respectă şi are habar de regulile jocului.

— Nu fumează, anunţa' ea, încruntată, ceea ce avu darul să provoace aprinderea multor ţigări.

.— N-a fumat în timpul crimei. Nu este exclus să fie, totuşi, fumător. .' •
. îngenunchind, ‘examina covorul şi urmele greude . • distins pe firele lui dese.

— Trebuie să fie un’ bărbat.7. un bărbat voinic, J anunţă ea, ridicîndu-se.

— lată-mă scos din cauză, persifla Tony.- Radu rîse şi el, cu un fel de uşurare.

— Iar acum, îi vom-reconstitui retragerea,

hotărî teribilă, Aglaia.

• Dădu ocol salonului, după*care fapt, urcă scara urmată de Radu şi de musafiri.

Lucia, profitînd ‘de faptul că a rămas singură, se ridică clintr-o mişcare şi începu să deznoade nodul dificil al fundei-ştreang.

Tntîlni, mari, ochii lui Doll, ghemuită în fotoliu ca o pisică la pîndă.

— JEşti de mult aici ?

Cealaltă .nu răspunse. Lucia observă că tremura din . tot trupul.

— Nu-ţi este bine ? Te-ai lăsat, impresionată dp . acest joc stupid ?

' Şi, cum Doll tot nu răspundea, se enervă de-a bi-

‘ nelea. . • - -

— Ai *văzut* ceva ? Ai auzit ?

în chiar clipa aceea, un ţipăt ascuţit ţîşni de sus, din spaţiul liber al casei. -Apoi, urmară alte strigăte şi-un galop precipitat clătină scara îngustă de lemn.

Tqny se repezi cel dintîi spre divan.

• —’ Nu te speria, păpuşico. Mai ales, nu te speria... Octav apăru şi el. Chipul îi era ca de gheaţă.

— Ce s-a întîmplat ? izbuti în sfîrşit, să articuleze, Lucia.

Şi, cum cci doi tăceau, se ridică, dreaptă, şi se repezi la uşă.

— Mă duc să văd...

Octav o prinse de braţ cînd tocmai voia să iasă.

— Inutil. Nu e nimic frumos de văzut sus. E coana Calliopi...

— Dar lipseşte de acasă. E la cumnata ei, şi...

— S-a întors, făcu Tony, sumbru. S-a întors pe neaşteptate. N-a văzut-o nimeni cînd a intrat. A venit să moară acasă.

— Să... moară ?

— Da, răspunse Octav... în chiar camera ta... în fa|a unor sertare deschise, în care vizibil s-a răscolit. Cineva a ridicat asupra ei o statuetă grea, de bronz şi de spaimă, desigur, a suferit un atac. Congestie cerebrală...

CAPITOLUL IX

— Nimeni nu va părăsi casa !

Grupul, atît de vesel cu numai cîteva clipe înainte, devenise acum o ceată de oameni obosiţi, îngrijoraţi, ce-şi vorbeau în şoapte circumspecte. Pe canapea, Doll plîngea nervos cu umerii trcsăltîndu-i violent, într-o cutremurare de catastrofă.

Aglaia, în schimb, dreaptă, rigidă, cu buzele subţiate pînă la o simplă linie bine trasă, şedea neclintită într-un fotoliu cu spătar drept. Nu vărsase nici o lacrimă. îşi privise, cu o ciudată curiozitate şi detaşare, mătuşa.

— A venit să ne „surprindă”, rostise ea. Cam avea obiceiul. Cînd am fost... mai tînără, aşa proceda.

Era greu să ţi-o imaginezi pe Aglaia „mai tînără”. Totuşi, cine ştie ? Amărăciunea din glasul ei, evoca multe întîlniri întrerupte, multe mărturisiri oprite şi niciodată reluate...

— Nu asta importă, ci faptul că, venită – inopinat'

sau nu – a fost *ucisă,* să nu ne înşelăm. Atacul de cord i-a fost provocat de spaimă. Va trebui căutat *asasinul* şi pedepsit exemplar. * .

Radu Vighian vorbea cu o logică de gheaţă. El constatase moartea, şi în chip firesc, datorită sîn- gelui său rece, preluase conducerea anchetei în aşteptarea autorităţilor ce nu mai aveau să întîrzie.

Tony, mai aprins ca întotdeauna, nu-şi găsea locul.

— Biata madam Calliopi ! Ce va fi căutat în odaia de sus ?

— Şi-a căutat moartea.

— Se poate sa fi urmărit pe cineva ?

Toate capetele se întoarseră spre Lucia,' care tăcu, tot atît de neaşteptat precum vorbise. Tony rînji.

— Daţi-i drumul! Căutaţi urmele, de astă dată reale. Mucurile de ţigară ! Amprentele ! Firele de par din cap sau din barbă. Ce mai aşteptaţi ca să porniţi la vînătoare ?

Radu se făcu interpretul nemulţumirii generale :

— Nu c momentul să faci pe bufonul, Tony.

Dar acesta era dezlănţuit.

— întotdeauna e un moment potrivit pentru adevăr. „Asasinul" este un om hotărît, fără scrupule de prisos, uşor detectabil. Care, dintre noi, n-ar ezita să lovească dur, pentru a evita, să zicem, o demascare ?

Cu priviri furişate, începură să se examineze, ca şi cum abia atunci s-ar fi

descoperit. Mereu mai numeroase, privirile li se opreau asupra lui Octav, necunoscut de ei şi agresiv de voinic. Lucia simţi, ca un vînt rece, curiozitatea lor îngrozită şi fără să mai stea pe gînduri, luă de coarne taurul, încă şovăitor, al suspiciunii:

— Eu nu pot fi suspectată. Zăceam „asasinată”, aici jos, pe canapea. Şi îmi cunoşteam „asasinul”.

Da, continuă ea în mijlocul mirării generale, „asasinul” meu... care nXi s-a .mişcat de lingă mine, iată-1.

Octav se încruntă, excedat. Vorbele Luciei urmă- reau să-l scoată de sub orice bănuială, dar în schimb îl plasau în centrul atenţiei, ceea ce-i displăcea cu desăvîrşire. De la descoperirea adevăratei crime, un singur gînd îl muncea : cum să facă să dispară cît mai repede şi mai neobservat, ca să nu scape, în zori, întîlnirea de pe aerodrom. Dacă ar fi plecat, pur şi simplu, urma să fie socotit suspectul numărul unu şi să polarizeze toate bănuielile asupra persoanei sale. Nu-i rămînea’ decît un singur lucru de făcut: să descopere el, în cel mai scurt răstimp, pe adevăratul asasin şi apoi să plece imediat, neurmărit.

Tony se oprise din agitaţia lui ambulatorie şi o examina pe Lucia ca şi cum i s-ar fi năzărit o nouă bănuială. ' . .

— De unde ştii cine a putut fi „asasinul” tău ? Regula jocului îi interzice să vorbească...

— Pentru o -femeie există şi alte indicii. Un miros particular de tutun... o atingere de mînă...

*— fia,' ha, ha... Tony ridea ascuţit, trădîndu-şi o apropiată deficienţă nervoasă. O atingere de mînă ! – degetele lui lungi o şi apucară de beregată : în- trucît, mina mea,' diferă de-a lui ?

Lucia se desprinse din strînsoare ; ochii ei aruncau sclipiri reci.

‘ – Ai mîini umede, Tony. Cînd te exciţi, degetele tale se încordează mai mult decît normal.

— Vezi, să nu asasinezi pe cineva din greşală, spuse Kar, şi regretă imediat, în tăcerea reproba- tivă a celorlalţi.

în ciuda afirmaţiilor Luciei, Radu nu părea de loc convins: i

— Uneori crezi ce ţi se pare... coca ce *vrei* să crezi... ' Se întoarse către Aglaia şi o întrebă sec, fără ţ curtoazia lui obişnuită :

— Ce se afla în soclul statuetei deşurubate ?

Aglaia deveni încă şi mai rigidă.

— Nu ştiu...

Radu trecu lingă ea, dominînd-o din toată înăl-j ţimea :

— Nu-i adevărat. Ştii – şi ne vei spune... chiar acum, pe loc.

* Descumpănită, îngrozită şi nehotărită, Aglaia îşi. frăminta batista. Avea ochii roşii dar uscaţi. 1

Repeta, cu încăpăţînare ;

— Nu ştiu...

— Va să zică, aşa... Privirea lui deveni tăioasă, rece.

— Atunci am să-ţi aduc eu aminte. Din casa *aceasta* a dispărut, *inexplicabil,* un... caiet cc-l încredinţasem Florei. Un caiet al meu. Nu cumva se afla ascuns în interiorul statuetei ?

Nepoata îl privi cu teamă.

— Nu ştiu, murmură, abia auzit.

Glasul tînărului deveni metalic.

— Vei fi trasă la răspundere. Ţi-ai însuşit şi ai tăinuit ce nu-ţi aparţinea.

De astă dată, Aglaia ridică fruntea.

— Nu-mi aparţinea nici mie, nici *dumitale.* Am apărat secretele unei moarte. Confidenţe încredinţate hîrtiei... ,

— Provocind altă asasinare ? c«

tas

9 – Cînd pătratul are trei laturi

în salon nu se auzea nici o urmă de sunet. La ultimul lui cuvînt, însă, Tony sări în arenă.

— Cum aşa, „alta" asasinare ? Flora... Flora a murit de inimă.

Radu îl ignoră, deliberat. Nu se ocupa decît de Aglaia.

— De ce nu mi-ai spus la vreme ? Ai fi salvat o viată...

Aglaia rîse ascuţit :

— Nu chiar orice viată meritä să fie salvatä...

— Pinä-ntr-atît îţi urai mătuşa ?!

Lucia interveni :

. – Aşteaptă interogatoriul oficial, doctore. Fină atunci n-ai dreptul s-o chinuieşti.

— N-am nevoie de avocat, izbucni Aglaia. Sentimentele mele mă privesc. Muntele acela de seu nu merita altă soartă. Trăia din viaţa altora... din durerea altora... ca un vampir!

Rezervata şi binecrescuta domnişoară bătrînă îm- proşca venin. Trăsăturile i se strîmbară, diabolic.

— Nu merita ! Am încercat... ceva antici, un mijloc magic... cu o păpuşă de ceară... I-am străpuns inima cu un ac. Nici atunci n-a murit ! Vrăjitorii sînt nişte şarlatani.

— Voiai adică s-o omori ?

Lucia interveni din nou.

— Legende vechi. Copilării, superstiţii. Nu-i nimic de luat în serios aici.

Radu se întoarse către ea, ironic.

— Crezi ? apoi o interpelă din nou pe Aglaia ; în acest caz, vei fi obligată să dovedeşti cu exactitate locul unde te aflai în momentul

crimei... pentru că a fost o crimă, să nu ne înşelăm.

— Pe mine m-ar interesa unde se află acum documentul ascuns în scobitura statuetei, îl întrerupse Tony şi rîsc din nou, strident. Cred că ne-ar interesa pe toţi, inclusiv miliţia.

— Nu ! Lucia se ridicase. Flora nu avea pe nimeni altcineva pe lume decît pe mine. Documentul, oricare ar fi, îmi aparţine de drept... ca să-l distrug. Memoria ei nu trebuia să fie pătată de curiozităţi ori de indiscreţii. îl rog, pe acela în mina căruia se află acum hîrtiile, să le pună aici, pe pian. Vom stinge o clipă lumina... şi toţi, cîţi ne aflăm de faţă, ne luăm angajamentul de a nu-l urmări, de a nu-l trăda...

— Dar caietul ?

— îl distrug imediat, înaintea voastră... împreună [5] mîinile şi fu dintr-o dată, de-o patetică frumuseţe :

— Aţi iubit-o pe Flora. O cunoaşteţi. Nu putea ascunde nimic rău. Vă rog !

Se auziră exclamaţii, aprobări.

— De acord, de acord...

Lumina se stinse. Cîteva siluete indistincte traver-' sară salonul. Se auzi un oftat, un chicot. Cînd lumina se reaprinse, pe pian nu se afla nimic.

în mijlocul dezamăgirii generale, Tony strigă :

— Unde-i prietenul doctorului ?

într-adevăr, Octav, căruia nimeni nu-i reţinuse nu-' mele întreg, dispăruse ca şi cum s-ar fi volatilizat.

— lată un lucru ce va simplifica mult ancheta – rosti cineva, şi rîse uşurat.

— Voi depune mărturie, oriunde şi oricînd, că nu s-a mişcat de lingă mine – Lucia, gravă, solemnă, îşi încrucişa braţele şi se apropie de fereastră, fără a se mai uita la nimeni.

Radu îşi luă pardesiul.

— Soluţia ar fi prea simplă, zise, şi nu-mi plac soluţiile simpliste. Voi încerca să-l readuc şi să-l conving că dispărînd *acum,* comite o prostie fenomenală.

După plecarea lui, Tony se repezi la Lucia.

— Am fost nişte nebuni, nişte imprudenţi. Nu trebuia să-l lăsăm să plece cu nici un preţ.

— Radu Vighian măcar c dincolo do orice bănuială, spuse ea, fără a se întoarce,

— Asta s-o credeţi voi ! Un tic nervos făcea să-i tresalte obrazul sting. Ce ştiţi voi despre acest onorabil individ ? Pentru că e sclivist, poartă ţoale bine călcate, voi sînteţi gata să-l credeţi un sfînt apostol, un vindecător dezinteresat ! Ei bine, ou am alte „date”. Accesul profesional la morfină înseamnă pentru el nişte, hm... ! venituri pe cit de extraordinare pe atît de ilegale...

Aglaia se ridicase, ţeapănă ca justiţia.

— Dacă este adevărat, de ce ai aşteptat şi ai tăcut pînă acum ?

Lentilele ochelarilor ci străfulgerau... Tony dădu îndărăt.

— Mulţi dintre noi ştiu... multe. Şi iac. Există în firea omenească oroarea de complicaţii. Viaţa, şi aşa, este destul de extenuantă.

— Ai acuzat; va trebui să şi dovedeşti.

— Oare – glasul Luciei suna îndepărtat, deta-

şat – Flora ştia ceva de pretinsele... tare ale acestui om ?

Tony fu lingă ea dintr-o glisadă.

* – Grozav aş fi vrut să ştiu şi eu. Se schimbase, se „alterase” în ultima vreme şi noi nu înţelegeam de ce.

---=*

. – – Isprăveşte cu teatrul, cabotinule. Boli înainta' către ol, indignată ca un înger răzbunător. Aripile ei de carton fremătau. Tu.ai făcut orice şi a fost cu putinţă, ca s-d schimbi, fără să te întrebi măcar, dacă va putea rezista la ,,experienţele” tale !

Tony deveni grav. .- • *

— Ai dreptate. Api transformat-o pînă la un punct'. După care... zurr... ! mi-a scăpat din mînă... ca un fluture alb, asta-i expresia. Ca un fluture pe care altul â reuşit să-l fixeze într-alt album, cu- ajutorul vreunui ac imens. Eu o obişnuisem să nu se mai îngrozească* de nimic şi nu mi-o iert! Cu un ac.-.. gata 1 Izbucni într-un ris dement.

—. Destul am tăcut ! Voi spune tot. Tot! Am indicii, martori. De aceea umbla domnul .doctor după însemnările Florei ! Nenorocita, poate Că notase, că povestise acolo ceva defavorabil lui.

— Undc-i Aglaia ?

Se uitară spre'jilţul cu spătar drept. Era gol.

— Să se fi dus la miliţie ?

Cineva scoase un strigăt, deplasat deşi explicabil.

Lucia, palidă ca o moartă, ţîşni spre uşă.

O urmară toţi, în’ghiontindu-se, împingîndu-

se care mai de care să iasă cel dintîi. Dintr-o dată, se opriră. 'Palidă, lividă, Aglaia venea către ei, pe alee, împleticind u-se.

Săriră s-o sprijine.

’— Unde ai fost ? .

O privi pe Lucia absent, cu o nemărginită groază în ochii ei miopi. Niciodată nu o văzuseră fără ochelari. Avea o figură urîtă, infinit dezarmată.

— Lăsaţi-mă singură o clipă cu ea, rosti autoritar Lucia. Nu vedeţi^ă este la limita crizei de nervi ?

Se dădură l-a o parte ca să-i îngăduie s-o ia de braţ. O întrebă repede, în şoaptă :

— Ai fost la telefon, e adevărat ?

— Da... Am vrut să-l previn... Cineva a ridicat receptorul, sínt... da, sínt *sigură* că nu e vinovat. *Ştiu* că nu poate fi vinovat fiindcă pe vinovat... îl cunosc !

— Bineînţeles. Nu c Radu...* şi ?...

— S-a auzit... clar... un strigăt înăbuşit şi o bufnitură. Sínt sigură că i s-a înlîmplat ceva... Se înfiora. Mă duc la el.

Chiar atunci, cu zgomot prelung de frîne strînse, două maşini cu numai trei numere pe placă, st opriră în faţa casei.

Lucia o strînse şi mai tare de braţ.

— Prea tîrziu. Dacă e ceva de descoperit, vor descoperi autorităţile de drept.

CAPITOLUL X

Cu pasul rapid, tăcut şi suplu, Octav se îndepărtă de casa care fusese a Florei. Creştea distanţa între el şi evenimentele nopţii, cu nebuna ei serată, care începuse în casa moartei şi se terminase cu o alţii moarte.

Singura lui şansă era să-şi cronometreze în aşa fel timpul, încît să se afle la aeroport exact cu trei minute înainte de plecarea avionetei.

în graba ce va urma, îşi repeta el, avea o şansă. Precară, minusculă, dar o avea. Era – încă – liber.

Nici un moment nu regreta că a dispărut la vreme, cu riscul chiar de-a deveni suspectul nr. 1.

Sînt ocazii în viaţă cînd orice clipă de ezitare îţi poate fi fatală.

împrejurul lui se acumulaseră, treptat, îndoielnice mormane de bănuieli. Ar fi putut, îşi da perfect seama încercînd să se dedubleze şi urmărind raţionamentul oricărui om de bun simţ, să fie acuzat de *orice...* Viaţa lui, dezordonată, cu părţile de umbră precumpănind asupra celor luminoase, îl

indica oricînd, oriunde, drept cel mai capabil să comită o fraudă, un atac armat, chiar o omucidere... Era atît de conştient că însăşi viaţa lui îl desemna ca vinovat, încît prima lui reacţie era întotdeauna fuga, grija de-a nu se lăsa prins, interogat, anchetat. Rarele ochiuri ele azur ce-i străjuiau existenţa, în care predomina un cavalerism demodat faţă de anumite femei, nu se dovedeau suficiente ca să răscumpere ceea ce trebuia neapărat să rămînă ascuns pentru ca şi el să mai fie acceptat între oameni. Altfel nu mai era clocit un fugar nenorocit, un paria. Flora, singură, întrupase pentru el răscumpărarea păcatelor. De dragul ci ar fi fost în stare să înceapă altă viaţă, devenind orice-ar fi vrut ea, chiar şi un om, cinstit cu o existenţă mediocră, clădită din renunţări şi mărunte' eşecuri. Doar gîn- dindu-se la asemene eventualitate strîngea pumnii. Dar Flora dispăruse. Acum trebuia el să dispară, cit nu era prea tîrziu.

„Porcăria porcăriilor."

Nu-şi imaginase niciodată, adică evitase sistematic să-şi imagineze filiera şi rezultatul final al manoperelor şi activităţilor sale diverse, pînă cînd Flora fusese alertată... Se îngrozise, sărăcuţa !

Nu există dreptate pe lume. Mai întîi apăruse, şi il făcuse să se îndoiască de justeţea atitudinii sale faţă de viaţă. Se afla amestecat yi prea multe obscure traficuri.

Ea îl făcuse să vadă în ele şi altceva decît un cîş- tig – mai mare, în raport cu riscul, după cum îi explicase el. Concluzie care nu se

discută. Spaima ei îl obligase totuşi să se îndoiască, să-şi pună întrebări sterpe, inutile.* Plecînd luase cu ea nemărginita lui încredere îh sine, convingerea despre existenţa unor legi valabile pentru alţii, dar nu'pentru el. Hăituit, urmărit, încerca aceeaşi senzaţie ca atunci cînd *mai era încă stăpîn pe sine, deci pe destin : nu-l vor prinde ! Vechile certitudini bazate pe un instinct din-colo de logică. încă o dată va scăpa. Pontru ca, ca s-o răzbune. Ca să-i dovedească că n-a fost învins, deşi n-a ştim s-o apere cum ar fi meritat.

Să nu se gîndcască, mai ales, să nu se lase moleşit, înduioşat, diminuat. O avionetă turistică ! Ridicol ! JSe va prezenta ca un călător întîrziat. Ba nu se va prezenta de fel. Se va apropia firesc, neobservat pînă în ultima clipă.

O salopetă, asta-i trebuia ! Uniforma celor de pe aeroport. Cind se vor dumiri, el va fi departe. îndrăzneala extremă cu partea ei de neverosimil posedă o eficacitate superioară chiar prudenţei. Luaţi pe neaşteptate, oamenii reacţionează dezordonat şi-ţi dau o şansă – dacă bineînţeles ai ştiut să-ţi păstrezi sîn- gcle rece.

începuse să se lumineze. O perdea sură încă ezita să se ridice.

„într-o jumătate de ceas aş putea fi acolo”.

Se auzeau, şovăitoare, clinchctitoare, primele tramvaie. Străzile mai erau întunecate şi pustii. Avea deci, vreo treizeci de minute de

securitate deplină. Nimeni nu-l va căuta pe străzi. Iar cind se va da alarma, el se va găsi undeva pe traiectoria cea mai puţin frecventată a cerului...

Numai de-ar vrea doctoraşul să-şi ţină gura. Cîn- tări în minte, repede, datele necesare unei tăceri. De-ar povesti prea multe, va oferi inutil un capăt de fir unor şi mai inutile anchete. E laş dar destul de inteligent ca să înţeleagă undc-i sta interesul... Grăbi instinctiv pasul. N iun ai de .n-ar cădea asupra lui Vighian vreo bănuială ! Ca să se disculpe, speriat, el ar putea uita chiar de propria lui securitate. Şi de ce, adică, să fie tocmai eî, cel suspectat ?”

Se înjură amarnic, cu jumătate de voce. Nimic nu mai mergea ca pe roate. De cînd Flora a dispărut din viaţa lui, orice iniţiativă se năştea ca şi moartă. Steaua lui pălise. Clipea şovăitor, şi dispărea...

Întîi, ce se petrecuse la marc, iar acum, stupiditatea întîmplării care l-a dus tocmai unde avea să aibă loc un asasinat. El, care-şi dorise să treacă cit mai neobservat, să fie doar o simplă figură anonimă, participînd la o petrecere unde nimeni să nu-l cunoască... într-adevăr, nimeni nu-l recunoscuse în afară de replica Florei, fata aceea cu fundă rigidă în păr. Ea avea să-şi ţină gura. Nu era o femeiuşcă. La nevoie, chiar te puteai bizui pe ca. O fiinţă frumoasă şi aparent atît de rece. Aproape că-i părea rău că, abia întrezărită, se

va cufunda şi dînsa în marele depozit, într-un panopticum al figurinelor do ceară, efigii ale celor întîlniţi şi aproape imediat depăşiţi, lăsaţi cu mult în urmă, fiindcă aşa cerea soarta lui de singuratic şi de etern vagabond.

Vechea aroganţă îl cuprindea din nou. Nu i se putea reproşa mare lucru. „Prafurile ar fi circulat prin altcineva dacă n-aş fi fost cu.” Viaţa îi rămăsese datoare tocmai pentru că întotdeauna îi dramuise fericirea. Un cuvînt idiot. Mai degrabă ceea co i-a părut să fie o promisiune de fericire.

în staţie se opri. Rari, grăbiţi, indistincţi, primii pietoni ai dimineţii începuseră să circule. Nici unul nu-l privea ; îl luau adică drept unul din ai lor. Adică, un om grăbit s-ajungă neîntîrziat acolo unde-l aşteptau treburile, oamenii, ziua *lui* de muncă. Nu avea nimeni dreptul să se amestece în ce avea să fie ziua lui. Autobuzul către aeroport se şi zărea la orizont.

Răsuflă adine, cu ochii către ceasul de mină. Dacă lucrurile vor decurge normal, peste o oră putea ii în avion ; iar dacă nu, peste o oră...

Refuză gîndul. cu o mişcare agasată clin cap şi din umerii prea largi. Va reuşi pentru că era absolut necesar să reuşească şi va plăti fără tocmeală asumîn- d'j-şi lot riscul care va fi necesar.

Tony tocmai terminase ce avea de spus.

— X[7]a să zică, aşa ! V-aţi jucat de-a asasinatul. Poţi pleca ; dar nu prea departe.

Lucia îşi ţinea pe braţ funda, arma crimei în strangularea simulată.

— Dumneata, unde ai fost între... procurorul se uită intr-un carnet – între l’/s—2 ? Ultimul tren dinspre Giurgiu vine la 1,15... Taxiul pînă acasă ar plasa sosirea gazdei cam la ora l[1]/», deci, ticăloşia nu a putut fi comisă decît într-un foarte scurt interval după sosirea ei. Noi am pus ca oră extremă ora 2 – poate 2[1]/î. Deci este necesar să ştim cu precizie unde vă aflaţi fiecare în acest interval.

— Eu, rosti Lucia, stăteam lungită pe canapea, aici, în văzul tuturor.

— Eu, se repezi Aglaia, care urmă după Lucia, mă aflam în grădina... cu doctorul Vighian.

Procurorul făcu un semn. Fu introdus din nou Tony.

— Vă rugăm să repetaţi declaraţia. Dumneaei susţine că se afla cu doctorul, în grădină.

— Dumneavoastră vă aflaţi poate în grădină, dar doctorul se afla *în casă.* L-am întîlnit... şi Tony se opri, parcă rcgrctîndu-şi sinceritatea.

Procurorul se ridicase pe jumătate de pe scaun, extrem de interesat :

— Unde l-aţi întîlnit ? Puteţi preciza ?

Tony tuşi, discret.

— Am... urcat şi eu, sus ; în cameră se „odihneau”, pe rînd, perechile obosite, să zicem, de dans. Cînd am urcat...

— Singur ?

— Poftim ? Ah, da, singur, se-nţelege, l-am găsit pe Vighian acolo. Părea să caute ceva. Răscolea febril printre hîrtii, deschisese chiar şi un sertar. Ceilalţi s-au retras pe rînd. îi deranja. M-am şi mirat că un om discret, bine crescut...

— Nu l-ai întrebat ce căuta ?

— Bineînţeles. Mi-a răspuns că-şi uitase tabachera, sau aşa ceva.

Aglaia se repezi ca o leoaică rănită.

— Desigur, şi-o uitase. La ultima lui vizită. M-a şi întrebat dacă n-am găsit-o, cumva.

— Da... stiloul argintiu lucea între degetele procurorului ca un stilet, iar dumneavoastră, *n-afi* găsit-o, nu-i aşa ?

Aglaia îl privi cu hotărîre.

— Nici n-am căutat în mod serios. îmi era agreabil să-l văd ! îi dam un pretext să revină.

Cele două pete de roşu, stîngaci aplicate, luceau pe obrajii ci de-o paloare lividă.

— Aş vrea să vă fac să înţelegeţi că nu a fost nimic premeditat aici. Am martori. *Eu am insistat* sa vină, neapărat. El dădea din colţ în colţ, *eu* insistam. Cu tanti Calliopi, el se purta cu o curtoazie clin alte vremuri. N-o ura. Numai eu aş ii avut un mobil: casa care-mi revine mie după moartea ci. *Cui prodest?* Cine profită de pe urma crimei ? Eu. Şi, totuşi, n-am speriat-o, n-am ucis-o, prin spaimă, vă asigur. Nici n-aş fi avut ocazia. Nici o clipă măcar n-am rămas singură cu ca.

— Şi totuşi, mătuşa dumitale a fost ucisă –

ca şi cum ar fi fost lovită direct. Probabil că surprinsese ceva, ceva cc asasinul voia cu tot preţul să rămînă ascuns.

Procurorul o mai privi o dată scrutător pe Aglaia, şi-i făcu semn că se poate retrage.

Afurisită treabă ! Devenea absolut necesar să-l convoace cit mai curînd pe Vighian.

Cei de faţă erau egal de suspecţi şi egal de inocenţi. Lipsa de mobil aparent era cea mai gravă. Pentru că un mobil exista, trebuia să existe. Cînd îl va descoperi, ştia că-l va descoperi şi pe vinovat, însă pînă atunci^ erau semne că ancheta va mai dura. Ar fi fost minunat ca în viaţă să se întîmplc precum în cărţi, vreo lovitură de teatru, mărturisirea sau descoperirea unei probe zdrobitoare. Ar fi însemnat închiderea dosarului şi o libertate regăsită pentru cei suspectaţi şi nevinovaţi.

îl chemă din nou pe Tony. Dintre toţi, acesfa-i părea cel mai dezgheţat la minte. Nu-i scăpase că era, probabil, îndrăgostit de Lucia şi gelos după cit se pare. ,,Âştia sînt mereu cu ochii în patru ; observă ceea ce altora le scapă."

De asemeni, îl mirase luciditatea „fantezistului". Nu era nici măcar ameţit de băutură aşa cum erau ceilalţi cu prea puţine excepţii. Chiar Aglaia... mai ales Aglaia. Alcoolul îi provoca o surescitare, o euforie chiar, mai mult tragică decît comică. ,,Fecioara întîrziată" şi dezlănţuită. Grotesc.

Procurorul făcea parte dintr-o promoţie recentă. Student, se remarcase în susţinerea unor lucrări de drept penal. Fiul unor părinţi cu tradiţii intelectuale, işi surprinsese familia alcgînd această carieră. „Mai ales aici, descoperind pe vinovaţi, poţi apăra eficient, nevinovăţii.” Ştia cît de înşelătoare puteau fi aparenţele şi pentru a elucida orice îndoială era decis să apeleze la adevărul psihologic, la reacţia probabilă a fiecărui caracter în parte pus în faţa unui fapt dat.

„Crima” din acea noapte îl intriga prin aparenta ei absurditate. O paşnică pensionară, ameninţată şi ucisă prin spaimă, fără motiv vizibil, în mijlocul unei petreceri cu toate uşile deschise. Asasinul riscase enorm, deci motivul trebuia să fie dintre cele mai serioase. Loveşti din furie ori ca să-ţi aperi viaţa ta sau a cuiva care-ţi este apropiat. Bătrîna, nu putuse, abia sosită, să işte asemenea dezlănţuire de mînie. Rămînea deci cealaltă ipoteză. Cineva fusese surprins căutînd şi, poate, găsind *ceva,* oare cu nici un preţ nu trebuia să fie văzut în mîna lui. Deodată, îşi dădu seama că Tony, încă aştepta, în picioare...

— Acest... Radu Vighian, a plecat înainte sau după crimă ? încearcă să-ţi aminteşti.

— Depinde de ora „crimei”.

De Ioc prost „fantezistul”.

— Să zicem în jurul orei 2.

— Da... păru să-şi verifice o impresie, în sfîrşit se hotărî.

— N-a lipsit nimeni „înainte”. Cel-puţin aşa cred, însă imediat după moartea bătrînci a dispărut Octav.

— Cine ?

— Prietenul adus de Vighian. Un bărbat... impunător şi...

— Si ?

— Nu-l cunosc. Greu de definit.

— Adică ?

— Un gen de... de aventurier, poftim. Dă impresia c-ar putea fi periculos.

— Do ce n-ai vorbit de la bun început ? – se ridică şi dădu un ordin scurt. – întotdeauna ..anu- mito” reţineri ne fac să pierdem un timp preţios.

Octav, îmbrăcat în salopeta de mecanic, zări avio-’ neta, pregătită de plecare. Bine că evenimentul se petrecea pe un aerodrom mai mic, mai vechi, mai puţin... organizat, ca să spunem aşa.

Obţinerea salopetei fusese simplă. Luat prin surprindere, omul reacţionase insuficient. Două lovituri de judo, bine aplicate şi îl tîrîse apoi în dosul unui tufiş.

Cu mîinile în buzunare, el contempla de la distanţă, pe cei ce aşteptau decolarea. înainta treptat, cu ochii în patru. Maud nu-i inspira o încredere oarbă. Ştia că nici el nu era pentru dînşii un novice. îl cunoşteau – Maud avusese chiar ocazia să-l vadă „la treabă”.

întocmai ca pc-un ecran, revăzu, fugar, „secvenţa” Ankara.

Acoperise fuga unor prieteni şi doborîse un urmăritor. Norocul fusese că cei urmăriţi ca şi cei care-i fugăreau, erau din acelaşi mediu. Interlopi. între bandele rivale care se înfruntau, autorităţile nu prea aveau obiceiul să se amestece, atîta vreme cit lucru- irilc se petreceau „în familie”. Ii lăsau bucuroşi să-şi •încheie socotelile intre ei, ceea ce le facilita treaba ţşi-i scutea de riscurile unor procese inutile ; fiecare : socoteală se solda cu lichidarea unuia sau a mai mul- .tor indivizi sortiţi unor condamnări serioase. Un apărător capabil este, prin definiţie, şi-un duşman de .temut. Maud n-ar fi putut rezista dacă ar fi ignorat regulile esenţiale ale jocului.

Elicea avionetei se puse în mişcare. Acum... îşi încordă muşchii, dar .saltul ce trebuia să urmeze fu frinat de un nou episod. Un al patrulea personaj, cel presupus bolnav probabil, venea alergînd cu o va- lijoară în mină. Şi ceea ce devenea şi mai curios, la o distanţă potrivită, apăruseră cîţiva oameni vădit atenţi. Octav se retrase mai în umbră, intrigat. Se aştepta ca avioneta să nu mai fie lăsată să decoleze. Dar lucrul nu se întîmplă. Ultimul venit urcă cel dinţii, apoi aparent ncstînjeniţi urcară şi ceilalţi ; Maud cea din urmă. Simţi, mai mult decît întîlni, privirea ei tăioasă. Avioneta se clătină, vibra din toată armătura ei delicată şi porni fără ca „observatorii- să fi făcut vreun gest ca s-o oprească.

Cerul era acum de-un albastru intens. Avioneta nu mai însemna decît un punct alb ce

se îndepărta şi devenea invizibil. Octav îl urmărea cu o resemnată detaşare. învăţase să ştie să şi piardă, norocul sau împrejurările fiindu-i – pe rînd – favorabile sau nu.

Curînd, un zgomot de pornire se auzi dmtr-un colţ al pistei şi un alt avion, cu mult mai rapid se înălţă şi porni pe aceeaşi rută cu turismul de adineaori.

Ciudată „coincidenţă” ! Un vînător ! Ce căuta un vînător pe cerul paşnic al turismelor ? 11 cuprinse un sentiment de plenitudine, pe care-l cunoştea bine

pentru că urma întotdeauna după o primejdie evî-£ tată; steaua lui încă nu-l părăsise. Necesitatea unei* acţiuni- imediate îi apăru evidentă. Trebuia să. părăsească terenul înainte ca mecanicul adormit”.;
’ să se trezească şi să dea alarma. Salopeta. încă. îl mai proteja. Nu mult, doar cîtcva minute. Degajat, •’ .porni către hangare, apoi coti spre palisadă şi, de cum socoti că nu se mai afla în bătaia atenţiei, lungi- pasul cu gîndul să-şi scoată salopeta cc-o îmbrăcase peste haine la toaletă, iar apoi, redevenit un civil anonim, să se piardă cit mai degrabă în -zarva marelui oraş.

CAPITOLUL XI

Aglaia se strecurase prin portiţa rar folosită ce dădea către maidanul din capătul străzii şi o apucase pc-o potecă aproape invizibilă noaptea, pentru cine nu ar fi fost un localnic, un om al cartierului.

Ajunse într-o stradă neaşteptată, opusă marii artere, mai coti de două ori pînă cînd, în sfîrşit, ieşi la lumină într-o piaţă unde începuse animaţia dimineţii. Se descărcau lăzi; soseau ţărani cu coşuri şi le aşezau lingă tărăbilc acoperite. în lumina incertă, culorile vii ale roşiilor şi verzelor abia se afirmau.

Aglaia făcu semn unui taxi. Şoferul adormit şi blazat avu totuşi, văzînd-o, o mişcare de surprindere. Nu prea frecvent, .şi la asemenea oră, transportase el astfel de arătări : Cocul în echilibru precar, rimei ul diluat împrejurul ochilor, petele roşii din obraji, rochia de tafta şifonată ca o hîrtic boţită...

.,O fi de la vreun teatru- – gîndi pînă în cele din urmă omul, cu filosofic.

Strada spre care se îndreptau se afla destul

dc departe. Un loc liniştit, un ansamblu de vile elegante. Cu toată tulburarea dc care era cuprinsă, Aglaia resimţi un şoc. I se păru că mai aude încă : „Sînt dornic de intimitate. Cînd îţi faci internatul../[4]

Va să zică, aici locuia şi pretindea că...

— Ei, ce facem ? Ne întoarcem ?

Glasul şoferului o dezmetici. Coborî, plăti, fără a uita un bacşiş generos.

— Vă aştept ? făcu omul îmbunat.

— ...Nu-i nevoie !

Ezita înaintea celor trei sonerii. ..Radu Vighian" citi ca, alături de-al doilea buton.

Un rest do bun simţ îi imobiliza braţul. Cc-avea ol Sil creadă despre vizita ei, tirzie de noapte sau atît dc devreme, dimineaţa ? îşi aminti însă de bufnitura auzită prin telefon şi în loc să apese pe buton, apăsă instinctiv pe clanţă. Spre mirarea ei, uşa se deschise fără zgomot, fantomatic. Nu-şi pierdu timpul mirîndu-se şi ţîşni înăuntru. Radu stătea la parter. Cu instinctiva încredere a omului într-un miracol ce s-ar putea repeta, nu se ocupă de sonerie şi împinse uşa. Tăcută, se deschise şi aceasta.

Văzu îndată pentru ce. Lungit în faţa biroului, Radu Vighian n-avea să mai răspundă niciodată la vreun telefon.

Ochelarii ii încălecat! nasul în mod grotesc ne- maiapărîndu-i ochii sticloşi, larg deschişi, intr-o uimire încremenită.

Aglaia duse mîna la gură, reţinîndu-şi un

strigăt, transformîndu-l în geamăt îngrozit. Felul cum era întins, lăsa să se presupună că agresorul se ivise drept în faţa lui, pe neaşteptate...

„Va fi ieşit de sub birou, gîndi ca maşinal. 11 aştepta, adică”.

Abia atunci observă că perdelele de catifea, lungi, grele, se mişcau uşor ca sub o răsuflare dc vînt.

Fereastra ora deschisa. Pe acolo intrase şi dispăruse ' ucigaşul...

„Ce imprudent ai fost, Radule ! Cită nevoie aveai de cineva, să-ţi poarte de grijă !”

în sufletul pustiit se adunaseră ca o furtună aducerile aminte despre atenţiile avute pentru ca, aşa cum nu le avusese nimeni şi cum nu le va mai avea nimeni .de acum înainte. Cu pieptul slab agitat de hohote mute, găsi puterea să alerge pînă la geam, să se asigure că nu se înşelase. Era doar împins superficial. Instinctul de detectiv amator, îndelung frustrat de-o realitate, de un fapt concret, o făcu să se aplece şi să examineze urmele lăsate pe covorul persan, de nişte tălpi prăfuite. Urme mici.

Ca de copil ?...

Se îndreptă, preocupată. Ştia că datoria ei ar fi fost să formeze numărul miliţiei, ori să se aplece pe geamul deschis şi să strige lung, strident după ajutor. ‘Dar, instinctiv, amînă. Imediat după ce va fi dat alarma, aici, ca şi „dincolo” nu va mai fi crima ,,ei”. Ca şi dincolo, va deveni o simplă suspectă, o figu-

rantă, iar cercetările vor aparţine altora. Chiar sugestiile ci, oricît de întemeiate, do ingenioase ar fi fost, vor întîmpina ironiile „specialiştilor”, ale acestor copoi fără vocaţie. Măcar să încerce să se dumirească, înainte de-a fi împiedicată, jefuită de orice descoperire, de orice concluzie capabilă s-o pună pe pista adevăratului criminal.

— Ţi-o datorez, Radule, ţi-o datorez.

. îngenunchic lîngă el, îi scoase cu grijă ochelarii şi-i închise ochii, cu pioşenie, cu duioşie. 11 avea în sfîrşit, atît de al ci, ineît uita că nu-i spusese niciodată pe nume. O dorinţă creştea în ea, de a-l răzbuna, do a-l merita mai mult dccît oricare altă femeie, chiar ţinură, chiar frumoasă.

„Al meu a fost, şi va rămînc al meu. Nu aparţinea nimănui altcuiva.”

în patrii labe, rcfăcu scurtul traseu între birou şi fereastră. Urmele se succedau, corecte, mărunte.

„Un om mic şi sprinten ? Un copil ?

Reveni la cadavru şi *văzu.* Mai jos de nodul cravatei, apărea capătul fin cizelat al stiletului ce-i pătrunsese în piept pînă-n plasele.

— Aşa !

Asasinul, va să zică ţîşniso în faţa lui şi izbise cu o forţă ce desminţea delicateţea urmelor lăsate...

•— Oare ?

Vorbise tare. Privi împrejur. O impresiona calmul studios al unei odăi-birou ; în fund, alcovul cu divanul-pat, acoperit de un covor

gros, cu marginile mult răsfrînte. Totul părea a fi mărturia unei vieţi serioase de viitor savant. Dar... Aglaia n-ar fi putut să definească ce anume o făcea să-şi ascută simţurile. Flaconul acela răsturnat ? cutia căzută ? Hotărît, ceva nu era în ordine. Nu era...

Tăcută, se repezi către o mobilă joasă, întredeschisă.

înăuntru, domnea o răvăşeală cumplită. Cutii, sticle golite. Nu se potrivea de loc cu rînduiala înconjurătoare, minuţioasă. Cu un gest brusc trase un sertar. Acelaşi lucru. Numai că aici hîrtiile fuseseră răscolite în grabă. Dulapul, de asemeni.

Intui vag, că între aparenta ordine ce învăluia neregula şi fostul stăpîn al locuinţei se afla desigur un raport, o legătură neîntîmplătoare.

nSă fi dus o viaţă ascunsă ?”

Tardivii, ridicola, dureroasă. gelozia o muşcă de inimă.

,,O femeie în viaţa lui ? Nu !... Ba da... Chiar loarte probabil... Atunci ? Flora să fi fost oare ?

O uşurare intensă, urmată imediat de-o angoasă insuportabilă.

Flora era moartă. Iar morţii nu pot ucide.

Logica raţionamentului n-o linişti. Dimpotrivă.

..Ridică telefonul ! Formează numărul 1 Ce mai aşteptţi ? îi poruncea un glas autoritar ce semăna cu al mă tuşii Calliopi... Calliopi, care

era şi ca moartă acum... moartă ca Flora... ca Radu...

I se păruse, ori covorul ce acoperea divanul se mişca ? Da, se mişca precum şi perdelele groase de pluş se mişcau, numai că îndărătul perdelelor sufla viatul, iar vîntul nu putea ajunge pînă aici anume pentru a ondula covorul; privea ca hipnotizată.

„O femeie de statură mică a făcut-o !”

Coincideau prea multe lucruri. Se aplecă maşina] şi culese o pană albă, de pui, ori do porumbel.

Căută cu privirea o absentă colivie. Fireşte, n-o găsi. îşi îndreptă ochelarii ; covorul ondula net, real ; nu era o părere.

Deşi glasul raţiunii, caro din nefericire semăna cu al coanei Calliopi, o îndemna să se întoarcă spre telefon, spre geam cri spre uşă. ea nu-l ascultă. Avea dreptul să nu-l mai asculte pentru că tanti n-o mai putea amenința cu scliimbarca testamentului.

Hotărîtă, întoarse spatele telefonului, ferestrei, uşii, raţiunoi şi înaintă spre divan.

— Ieşi la lumină !

Nici un răspuns. Covorul îşi regăsise imobilitatea. Sfidată de tăcere se aplecă şi cu un gest sigur, îl

apucă de-un colţ şi îl ridică. O mirare neîncrezătoare i se zugrăvi pe chip. O mirare indignată. Deschise gura, dar înainte de strigăt sau de imprecaţie, ţîşni moartea.

Aglaia sc clătină şi căzu graţios pe o parte, cu o mişcare ce n-o avusese nicicînd, ca să sc lase în iarbă, cît mai lin, cît mai suplu sub ochii celui care nu venise vreodată s-o ia şi s-o plimbe „în finul de curînd cosit"...

încă nu se pomenise asemenea ruşinoasă întîm- plarc în cartierul cu vile discrete, cu oameni discreţi, eleganţi şi bine crescuţi.

Cînd se auzise prima motocicletă, apoi a doua, şi maşinile, frînînd zgomotos, vecinii se hotărîseră să apară în balcoane ; apoi, lucru nemaivăzut, coborîseră în stradă, aşa cum sc aflau, unii în pijamale iar alţii în ţinută de noapte.

Consternaţi, aflară de „Dublul asasinat din strada Morgăi", cum îl şi numise cineva, îndată apreciat ca un om cult de către docţii ascultători. Ca rezervatul şi distinsul medicinist să fi căzut victimă unui asasin era de necrezut, dar să fie găsit alături de-o femeie necunoscută nici tînără, nici frumoasă, lucrul întrecea orice imaginaţie 1

— Pot fi primit ? Sînt aşteptat la minister devreme, doresc să dau o declaraţie.

Cel care cerea să fie primit era un bărbat impozant, în jur de 50 de ani. Se prezentă

drept directorul Sever Pctrcscu şi sublinie că locuia în chiar vila de peste drum.

— Viiiorul doctor trăia retras, dar din cînd tn cînd primea anumite vizite, ce aş îndrăzni să le calific drept... bizare. Tuşi semnificativ. Nu că intimităţile vecinilor m-ar interesa în mod deosebit, dar eşti obligat să vezi ceea cc-ţi sare în ochi, nu ? Ultimii vizitatori păreau a fi străini, preciza el. Doi bărbaţi, mai mult costumaţi dccît îmbrăcaţi şi o femeie ceva mai normală, cel puţin în ce priveşte îmbrăcă-mintea. Pentru că în rest... semăna cu o vedetă ce s-ar fi trecut şi ar fi devenit un personaj interlop, deloc recomandabil.

— Trafica ceva necurat, tînărul ?

— Şi-a *căutat* destinul, ca să zic aşa.

După depoziţia importantului personaj, procurorul se rezemă obosit de spătarul scaunului.

— Orice-am spune, ciudată încheiere de noapte. Doi suspecţi eliminaţi dintr-o dată !

Ofiţerul de miliţie, care întocmea un raport, ridicase capul.

— Constat o nepremeditare, dacă îndrăznesc să spun aşa. Ceea ce am crezut a fi un stilet, servea drept cuţit pentru tăiat filele iar locul lui dintotdea- una era pe birou... Cit despre laţul folosit la strangularea victimei a doua este chiar cordonul halatului aruncat pe scaunul de lingă pat ; de altfel, ţin să vă spun că, transportată la urgenţă, sînt cî-teva slabe speranţe ca să fie readusă la viaţă.

— Crima rămine crimă cu arme improvizate ; Totuşi asasinul n-a venit aici hotărît să ucidă 1

— Pentru ce, atunci ?

— Poate ca să găsească ceva ?... Să fure ? surprins, a trecut la atac...

— Cu o hotărîre şi un sînge rece într-adevăr remarcabil.

— Vreun indiciu ?

Ofiţerul ezită.

— Urmele – cel puţin cele de praf păstrate pe covor – par a fi ale unei femei, cel mult ale unui adolescent. Femeia... trebuie să fie de statură mică, subţire şi sprintenă.

— Da... De asemeni, trebuie să fie crudă şi holă- rîtă la orice. Nu va fi greu s-o descoperim.

în sinea lui, ofiţerul găsea că procurorul dădea dovadă de-un optimism exagerat. Deocamdată aveau de anchetat trei crime. Nici mai mult nici mai puţin. Şi după felul cum decursese nefericita serată, nu era absolut imposibil ca scria de omoruri să continuie. Acolo, se căutase ceva. Se „descoperise- ceva.

Prima crimă le trăsese, lanţ, pe celelalte două...

Se ruşina de bănuiala cu care o urmărise pe Aglaia, singura dintre toţi care avea un interes direct în dispariţia tiranicei mătuşi. Acum ştia că greşise. Nimic în seria de omucideri nu arăta să aibă vreo legătură. Posedau totuşi indicii concrete : statura asasinului – ori a asasinei : un om mic, determinat şi crud.

Intr-un scuar de la capătul străzii, pe-o bancă, Octav se odihnea – sau părea că se odihneşte.

Cînd se apropiase de casa lui Radu, vechiul lui instinct vestitor de iminenţa unei primejdii, funcţionase din nou.

Nu intrase.

Poate îl oprise amintirea unei alte vizite ?

Maud şi cei doi bărbaţi. Maud care se urcase în avionctă sub ochii lui şi nu fusese oprită. Iar apoi, avionul de vînătoare, luîndu-le urma şi...

Dacă activitatea loi' era cunoscută, fatal, ancheta avea să ajungă pînă la Radu. De evitat.

întrucît îl privea, exista o singură soluţie : plecarea cît mai degrabă spre graniţă. Litoralul, după Constanţa, îi ora interzis. îi lipseau banii, prietenii. O singură persoană îl putea ajuta, fără să-l trădeze. N-avea încotro. Trebuia din nou să aştepte noaptea. Să găsească un mijloc do a-i da de ştire... Risca mult. S-ar fi putut ca şi ea să fie urmărită şi în acest caz să duca filatura pînă la el. însă Lucia îi inspira încredere. Va şti cum să se strecoare. Nu degeaba era... da, era atît de *femeie.*

îşi scoase bloc-notesul, rupse o foaie şi sprijinin- du-şi-o de genunchi scrise în grabă pe ea cîteva cuvinte esenţiale.

CAPITOLUL XII

Lucia se deşteptase brusc dintr-un somn agitat. Nici o clipă nu izbutise să se odihnească în adevăratul înţeles al cuvîntului.

Un coşmar oribil o făcuse să geamă în vis şi nimeni nu venise la ca s-o liniştească, să-i murmure un cu- vînt bun. Singură, pierdută într-unul din acele cartiere noi care noaptea capătă un aspect lunar de lume de piatră stinsă după un cutremur. Urmărită de ginduri, de spaime şi de bănuieli, istovită, alerga dintr-o stradă într-alta, neîndrăznind să sune la nici una din intrările negre ale blocurilor ostile. Pe trotuar numai paşii ei răsunau. O angoasă de nesuportat o cuprindea la gîndul că undeva, poate aproape, poate chiar la o întindere de mînă, se afla o cheie mare, de aur stropită cu sînge, „Cheia Misterului^ ce deschidea uşa întunecată îndărătul căreia se ascundea Flora, culcată pc-un pat străjuit de crini negri şi mai albă decît toate zăpezile.

Ea îşi va ridica pleoapele grele şi o va privi aprobator aşa ca altădată după obţinerea vreunui succes deosebit la şcoală. îi va arăta

din nou că-i mîndră do prietena ei,, de curajul, de priceperea dovedită. To

tuşi, nelinişţea persista. Dacă privirea ei nu va exprima mîndria de demult, ci va arunca seîntei mî- nioase ? Dacă se va ridica, sprijinindu-se într-un braţ, fantomatică în umbra catafalcului şi-i va spune : „Cum de-ai îndrăznit ?,k

în spatele ei, uriaş cu umerii prea lăţi, Octav se îndepărtează. Acolo, drept în faţă stau doi zbiri, doi ciocli, doj călăi invcstmîntaţi în costume sumbre. Ei aşteaptă. îl aşteaptă pentru că nu le mai poate scăpa. Scenă kafkaiană. „Nu, nu-i vorba despre-o carte", vrea să le strige ea, dar călăii nu vor s-o audă. Ei nu se clintesc din nemişcarea lor încremenită.

Ea vrea să fugă, să-l prevină, să-l prindă de braţ, să i se prindă de gît, orice, numai să-l oprească, să-l reţină, să nu-l lase să înainteze către ei, către moarte adică.

Dar braţul alb, parcă golit de sînge al Florei se înalţă, i se prinde de umăr, iar umărul oi se apleacă, ca sub o povară enormă, ca sub o lespede, o stîncă. Se pomeneşte ţintuită locului, fără glas, asistînd neputincioasă la distrugerea unui om... om... om...

— Nu !

Se trezi leoarcă de sudoare ca şi cum chiar strigătul ci âr fi deşteptat-o. Afară, mijea lumina incertă dinaintea zorilor, lumina cenuşie... Cînd agonizanţii izbutesc să depăşească această oră, este un semn de scă- pare posibilă.

Sări din pat.

Ultima zi fusese cumplită. Interogată la

infinit, spusese – dar mai ales aflase – multe despre Radu Vighian, despre Aglaia, încă în comă. Se rugase de ea Tony, Doll şi alţi prieteni, să părăsească casa devenită a crimei şi să se mute la oricare dintre ei pînă cînd terminarea anchetei îi va reda libertatea de a* pleca din Bucureşti. Refuzase. Cu emoţie, eu rccu- noştiuţă, clar cu fermitate. Ei nu ştiau, şi ea nu le putea explica la fiecare în parte că Flora n-ar fi iertat-o dacă ar fi abandonat lupta. Pentru că aici, în *casa,* şi nicăieri altundeva, se aflau ascunse acele pagini din jurnalul Florei, din care negreşit trebuia să reiasă care anume dintre toţi îi fusese cel mai apropiat, cel care putea fi vinovatul.

Teribil de importante pentru asasin – închidea ochii şi le revedea – erau nişte subţiri notesuri şcolăreşti. Flora, începîndu-şi jurnalul încă din şcoală, păstrase obiceiul de-a folosi hîrtie liniată.

Ultimul era desigur un caiet foarte subţire. Alttcl, nici nu l-ar fi putut ascunde atît de bine îneît căiu- tarca lui şi teama de descoperire să pricinuiască imprudenţe şi violenţe mcrgînd pînă la crimă, numai pentru ca cineva să-l recupereze.

Radu Vighian, mort, se dovedea cu mult mai complex şi mai periculos decît păruse vreodată, viu.

Se găsise la el indicii tulburătoare. Mai întîi o cantitate suspectă de morfină. Apoi adrese care păreau săi nu ducă nicăieri şi totuşi trebuiau-să ducă undeva. Ultimii lui musafiri, nişte străini ciudaţi – pe şoptite se spunea

cam mult despre ei – probabil izbutisem să fugă din ţară. Nu se găsise însă nici o fotografie, nimic din cc-ar fi legat viaţa lui Radu de-a Florei. Iar dacă el distrusese cu bună ştiinţă orice dovadă, ar fi însemnat că...

De două zile Lucia se întreba dacă n-ar'fi fost cumva mai nimerit să comunice bănuielile ei anchetatorilor, să se uşureze, să se elibereze. Nu se putuse hotărî. Era taina Florei. I-o împărtăşise atît de vag doar ci singură dintre toţi pe lumea asta. Nu trebuia numai s-o răzbune, trebuia s-o şi apere, aşa cum întotdeauna o apărase cît timp trăia. N-ar servi nimănui să fie pătată, inutil, memoria unei fete umile din provincie. De altfel, s-ar fi putut întîmpla să nu existe nici o legătură între cele ce-au urmat, între coşmarul ultimelor .zile şi scurta trecere discretă, luminoasă, ca o boare uşoară de parfum, a Florei. Nu exista, *nu putea să existe.* Urmele duceau către cine ştie ce afacere murdară de contrabandă. Curios, ca tocmai Radu să fie omul care să-şi fi lăsat fără acoperire astfel de activităţi... Dacă Flora ar fi putut avea cea mai mică bănuială, ar fi fugit îngrozită... O cunoştea doar pe Flora... Ea n-a ştiut *nimic,* putea pune mîna în foc.

începu să se învîrtească prin odaie fără rost, fără să mai evite zgomotul. Doar nu mai era nimeni altcineva în casă în afară de ea... ca, care-n ruptul capului n-a consimţit să plece de aici, de unde probabil nu mai era nimic de găsit după minuţioasele percheziţii ! Se căutase însă altceva. Aur poate, sau valori ?

Un caiet-notcs, subţire, nu le-ar fi atras atenţia. Rău făcuse, poate, că nu le-a spus nimic, dar n-a ’fost în stare. Ce să le spună ? Cînd totul era atît do neclar, iar totodată, pentru ca, atît de clar.

O mai vedea încă pe Flora la plecarea ei din F... Taiorul strimt, cam stîngaci croit, geamantanele – unul cu cărţi, cel mai greu, pieptănătura ei cuminte... Pleca spre un destin implacabil şi nimic n-o prevenise, n-o reţinuse.

„Pleca să-şi caute moartea”.

Tresări. Gîndul i se impunea tot mai puternic. Lucrurile au fost infinit mai complicate. Dacă povestea
cu morfina, ce s-ar fi aflat la Radu, ascundqa vreun secret surprins de Flora, ca încă de atunci a fost ca şi condamnată. Se opri, ca străfulgerată dc-un adevăr evident.

în clipa aceea chiar, un ghcmotoc de hîi’tic zbură prin fereastră şi-i căzu la picioare. Citi :

„Dacă vrei să rişti şi să mă ajuţi totuşi, vino la ieşirea din spatele grădinii.'la seama să nu fii zărită.”

Nu era semnat biletul, dar nici nu era nevoie ; ştia de la cine vine.

îşi aruncă un capot pe umeri şi cobori, desculţă, atentă să nu facă zgomot. Casa era păzită.

,,Să nu te plîngi, glumise procurorul, amabil; te afli în cca mai deplină siguranţă. Afară doar, dacă...

„Dacă ? continuase ca.

„O veche presupunere. Uneori, asasinii simt nevoia morbidă să revină la locul crimei. Este

un fapt verificat, deşi explicaţia lui exactă încă ne lipseşte.”

Dimineaţa sură umplea ferestrele şi răspîndea o nouă serie de umbre prin colţurile „salonului”. Lucia se strecură prin uşa din fund în bucătărie şi, de acolo, în grădină. Lîngă poarta scundă ce dădea către maidan, se opri, iar un braţ îi înconjură umerii.

„Stt!”

Prima spaimă o dată depăşită, o marc linişte o cuprinse, ca atunci cînd, în sfîrşit, simţi pămîntul malului sub picioare, după o îndelungată luptă împotriva valurilor.

O atrase în umbra bătrînului cireş de lingă gard, – printre frunzele căruia mai dăinuiau cîteva lampioane uitate, ca nişte mari portocale golite de miez. Cu o mişcare blîndă, o întoarse către el, privind-o cu atîta-intensitate, îneît pleoapele ei se plecară.

— Nu aşa. Uită-te la mine. îndrăzneşte.

11 privi. Dimineaţa căruntă îi păta cu umbre chipul bine tăiat şi adînciturile din jurul ochilor. Ncras, ostenit, fugărit...

„Bietul meu pirat...” gîndi şi se înroşi adînc, ca de-o indecenţă. N-ai voie, n-ai dreptul să compătimeşti anumiţi bărbaţi al căror rost pe lume este de-a fi puternici.

— Mă crezi vinovat ?

— Nu’!

Ro.şeaţa trecuse, înlocuită de-o paloare mată.

— Bine. Ceilalţi mă cred un hoţ şi-un asasin. Va fi greu să mă disculp – rîse amar. „Antecedentele” nu pledează în favoarea nevinovăţiei mele.

h – De ce-ai dispărut ?

Fără să ştie bine ce face, îl apucă de braţe, imo- bilizîndu-l cu slabele ei puteri, ca şi cum s-ai' fi temut sa nu dispară din nou, supt, atras de ventuza uriaşă a acestui oraş plin de ascunzători.

. – Nu trebuia ! Ai polarizat toate bănuielile asupra persoanei tale. Prima moarte... şi-apoi celelalte două. îţi dai seama ? poţi fi acuzat de trei asasinate.

— De patru, fată dragă.

Avea glasul neobişnuit de blind, detaşat, îndepărtat, iar în acelaşi timp îi simţea muşchii încordaţi, vibrînd, gata de salt, gata de luptă.

’A patra crimă de care ar fi putut fi acuzat ? Nu cumva ?

- – La... cine te-ai gîndit ?

. Se scutură din strînsoarea mîinilor ei,

îndepăr- tîndu-i-le.

• – Pierdem timp degeaba. M-ai înţeles perfect, aşa cum şi eu te-am înţeles demult, Lucia. Ai venit

*

1G0

aici, nu-i aşa, ca un arhanghel cu sabie de foc, să-l nimiceşti pe ucigaş ? Eu am urmărit cam acelaşi lucru. Mi-au stat evenimentele împotrivă. îmi vine foarte greu să te las singură în faţa unui necunoscut de groază. Pleacă, îndată ce va fi posibil. Fugi!

— Nu-mi purta de grijă. Nimeni nu mi-a purtat vreodată de grijă, şi nu m-am prăbuşit. Salvează-te tu, cît mai e vreme...

Singură nu ştia ce forţă o îndemna să spună tocmai vorbele ce n-ar fi vrut să le rostească. Dar acum nu mai dorea decît să-l ştie plecat, salvat, cît mai departe, dincolo de urmărire, dincolo de riscul de-a plăti pentru vinovăţii abili şi fără milă, care nu s-au trădat prin nimic ce i-ar fi adus lui un argument de apărare sau măcar un început de dovadă pozitivă.

însă pe măsură ce plecarea lui devenea inevitabilă, iminentă, Octav ar fi renunţat bucuros la ea. Ei, să fi avut el bani şi proverbialul său noroc de altă dată ! Şi-ar fi luat fata de braţ, şi întinde-o, băiete !

Fata asta caro habar n-avea ce dulce putea fi viaţa la Beiruth sau la Sorrente, la Pireu sau pe oricare ţărm bătut de-o mare caldă şi albastră, unde abundă portocalele, cîntoccle, nepăsarea... – mare păcat!

O strînse uşor la piept.

— Va trebui să mă ajuţi, 'Lucia. Am nevoie de bani. La noapte voi încerca să mă strecor printre ochiurile plasei întinse.

— Şi pînă la noapte ? şopti ea.

Ghici, mai mult decît zări, înălţarea din umeri, fatalistă. O învălui o căldură, o pală de curaj.

— Rămîi aici... în grădină ; avem un pavilion în care nu intră nimeni. N-are cine să te caute tocmai acolo. Iar pînă-n zori, poţi dormi în casă.

11 – Cînd pătratul are trei laturi

EI se aplecă puţin să-i vadă ochii şi întoarse repede capul, ruşinat. Reflexe nedemne, datorită trăirii îndelungate printre lichele şi prieteni dubioşi. Fata asta respira sinceritate, cinste, temeritate. Nu era o exaltată, nici o nebună cum cunoscuse atîtea. Nici o naivă fermecătoare cum fusese Flora. Trădarea nu i se potrivea, nu se lipea de făptura ei, aşa cum n-ar fi fost de conceput să-i fie atribuit un gest neruşinat.

Ceea cc-i propunea nu era. chiar într-atît de stupid. Anumite îndrăzneli extreme uneori dau roade. Oamenii sînt tentaţi să-ţi atribuie propriile lor reacţii. Şi cum nimeni nu s-ar fi gîndit, ca urmărit, să caute adăpost în gura lupului sau într-o casă pusă sub supraveghere, planul nebunesc expus cu atîta sînge rece avea cîteva şanse. Ea pricepu că cedează, şi un licăr de bucurie îi sclipi în ochi, urmat numaidecît dc-o spaimă.

— Şi dacă te-ai preda de bună voie ? Doar eşti nevinovat...

îi percepu imediat retragerea şi i se strînsc inima.

— Nici, unul dintre noi nu-i absolut nevinovat. Am alte, culpe chiar dacă nu sînt un criminal... Nu înţelegi că dîndu-mă prins, adevăratul asasin arc tot •timpul să dispară, să-şi şteargă, urmele, să-şi schimbe înfăţişarea, să măsluiască nişte cauze ? I-aş face un prea mare serviciu lăsîndu-mă înhăţat. Insă planul tău e bun, Lucia. E nebun piuă la ingeniozitate. Unde-i pavilionul ?

— Pe stînga, lingă tei. Intră şi aşteaptă-mă.

Zbura pî-nă în cameră,, silindu-sc din răsputeri ca euforia ei să nu izbucnească prea vizibil. La noapte... Va vedea ea ce va face la noapte.

Obrajii ii ardeau din nou ca şi cum i s-ar fi aprins pe dinăuntru un foc arzător şi nimic nu mai avea importanţă, în afară de faptul că Octav exista, că avea să-l salveze, iar ol avea s-o iubească. Anumite împrejurări precipită evenimentele, te fac să cîştigi luni şi chiar ani de aşteptare.

Găsi o saltea Relaxa – pregătită pentru baia de soare – mai luă un prosop, un săpun, o cutie cu pesmeţi, un termos. Dacă se va întîlni cu vreun înger păzitor, avea răspunsul gata pregătit : îi erau recomandate razele ultraviolete imediat după răsăritul soarelui, şi se ducea să se întindă pe iarbă.

îşi puse repede costumul de baie, evitînd să se privească în oglindă, cuprinsă de-o neaşteptată sfială.

Avea un trup frumos, cu genunchii, sinii şi crupa sus plasate. Un trup do Diană. Işi aminti de contururile dulci, venusiene, ale Florei şi se sperie. Zimbî apoi, cu aroganţă răutăcioasă. „Ea a murit**...

Trăise pînă atunci sub obrocul unor zile monotone, într-un oraş cu viaţă molcomă, încetinită. A trebuit să se întîmplc o tragedie caro s-o solicite pentru ca să-şi descopere adevăratele ei limite. Crezuse că se cunoştea. Se înşelase. Sau mai degrabă, o viaţă în-

treagă ar mai fi putut trăi pe aceleaşi date, pe aceleaşi strîmtimi. însă contactul cu o realitate nebănuit de. aspră şi de periculoasă o silise să scoată la suprafaţă din adîncul fiinţei resurse noi de curaj şi do ingeniozitate.

Venită să răzbune o moartă, întîlnise un om viu care avea nevoie de ca şi de nimeni alta, ca să se salveze.

Dintr-o dată nimic nu mai conta pentru ca, care nu crezuse pînă atunci decît într-o dragoste cuminte,

raţională, ce ţine do cap mai mult docît de temperament. A fost necesar să se lovească de moarte şi de cruzime pentru ca dragostea să i se dezvăluie în realitatea ei pasionată, de imens transformator de energii, de nimicitor firesc al egoismului şi-al prudenţei meschine.

Se simţea gata să se bată cu toate fantomele şi cu toţi ucigaşii. „Am să-l salvez. E al meu. Am să descopăr *eu* pe adevăratul... pe canalia care..."

Nu era singură. Prietenii Florei îi deveniseră prieteni şi aveau s-o ajute. Tony, de pildă. S-ar fi mirat cu moderaţie dacă ar fi aflat că şi el căuta.

Fără nici o piedică izbuti să se ducă la pavilion şi să se întoarcă. Tocmai punea de-o cafea cînd se simţi intens privită timp dc-o clipă. Inima ci încetă să-i mai bată.

*. Rezemat de pervazul ferestrei numai cu puţin sdepăşit, copilul se uita la ea. 11 cunoştea, era Ciu- •xhu, odrasala lui Săgescu, avocatul din colţ. Aglaia îl primea întotdeauna. îl poftea chiar.

. – Nu intri, puiule ?

Băiatul sări îndată în bucătărie.

Ca de obicei, n-avea pe el decîl nişte chiloţi de fbaie şi era negru ca un diavol mic.

— Ce să-ţi dau ?

El zărise pe masă ibricul.

— O cafea, săru-mîna.

îi veni să rîdă. Chiar dacă ar fi preferat o dulceaţă, n-ar fi recunoscut. Cafeaua îl punea în rîn- dul oamenilor mari.

Observă că avea ochii plînşi.

Aglaia ? Şi de ce nu ? Cineva a trebuit s-o iubească şi pe ea.

— Ai făcut bine că n-ai plecat, domniţă, .

De unde ştia? îşi aminti la vreme că pe strada-• asta toate se aflau.

— ,,Ala;‘ a fost un ticălos. Trebuia să fie mari atentă. Eu doar i-am spus. Nu m-a ascultat...

Va să zică despre asta discuta cu el Aglaia 1

— Cine a fost un ticălos ? Radu ?

— Ala.

Nu-l întrebă nimic. Aştepta, sigură că avea să continue, emoţionat cum părea. Nu se înşelă.

— I-am spus că-i un tip periculos. Se vedea pe
ascuns cu Flora. Pe ascuns ? De ce ? Doar nu era măritată, şi nici el însurat. -* *

Aha ! Pesemne puştiul auzise de la tată-său despre anumite cazuri do divorţ.

— Se vedeau pe ascuns ?

Băieţaşul se încruntă.

— Nu ştiu. Cinc-s eu, să ştiu atîtea ?

Pe tăcute. Lucia îşi recunoscu greşeala. Nu fusese abilă. întrebarea ei însemna mărturisirea că Aglaia nu-i povestise chiar tot, că nu-i dovedise o nealterată încredere. îi. turnă cafeaua şi îşi trase un scaun alături de el.

— Nu mă miră de loc. Era un om prefăcut, fă^’ ţarnic. A căutat singur ce i s-a întîmplat.

Puştiul dădu din cap îmbunat, aprobator; îşi

muie buzele în ceaşcă, se fripsc şi răbda stoic. Lucia se prefăcu a nu fi observat nimic.

— Aglaia bănuia ceva, dar ca să se convingă era altei poveste.

— Şi era destul de deşteaptă pentru o femeie. Mai mare ruşinea ! S-o prostească un filfison, un-

neisprăvit ea „ăla”. În locul ci. cu ştiu ce aş fi făcut.

învăţătura de adineauri îi folosi. Tăcu, aştcptînd urmarea.

— L-aş fi luat la un mişto pQ cinste tocmai cinci nu i-ar fi venit la îndcmînă. Uite, donrle,. i-aş fi spus eu, Flora nu prea avea încredere în dumneata. Nu-i sănătos să ai *cunoştinţe* prea multe. Să mor, dacă nu aşa îi vorbeam..

Mai bău puţin din ceaşcă şi. satisfăcut de atenţia încordată a Luciei, binevoi să încheie.

— Un tip ca acela trebuia luat repede, ori, ori. Nu menajat cu „vai, dom’lc. Duduia Aglaia avea minte multă dar n-avea metodă. Vezi, Shcrlock Holmes nu aşa proceda. Şi doar am prevenit-o !...

O examina printre gene, cîntărindu-i desigur posibilităţile intelectuale şi se hotărî să-i dea drumul : l-am urmărit într-o zi pe tip şi pe Flora. Aşa, de la mine. ÎI aşteptau în pragul casei nişte arătări de oameni ca-n filme. Cînd i-a văzut, el a vrut să facă stînga-mprejur, da’ n-a avut cînd, c-au venit Ia el şi s-au răstit de l-au îngălbenit rău pe tipu. Unul numa’mîna în buzunar ţinea. Şî-n buzunar oricine putea sa vadă că avea un Colt.

— Un colt ?

— Un pistol, na !

Antrenat de senzaţionalul povestirii, nu se mai gîndca să' se oprească.

— Flora se dăduse la o parte Şi tremura ca o frunză. Ăla, pletosu, îl. luase pe Radu al ci de piept şi-i vorbea nas în nas. M-am aşteptat

să iasa un cafb în lege, da? n-am avut norocul ăsta. Numa că-1' văd că se scutură, dă din cap şi le deschide uşa la gangsteri. Laş, ce mai ! Cînd mă uit, Flora o şi luase la picior. Şi, crede-mă dacă vrei – -dar chiar pe celălalt -trotuar, în faţa mea, se oprise una mică, grozavă, şi se făcea că-.şi caută în pc§ctă.

— Şi nu-şi căuta ?

— Aiurea. Avea un aparat mic cit o tabachere, un)(minox'k cum se văd în filme, şi-i fotografia.

— Adevărat ?

— Să-mi sarfi ochii dacă mint.

Lucia gîndca repede. 'O femic ! În acvsl caz, *Oc-* tav era ca şi disculpat.

— Ai rccunoaştc-o, Ciuciule ?

El surise cu superioritate :

— Cu mine te pui ? Cînd mă uit, ştiu să şi văd.

— Nu mă îndoiesc... se hotărî, repede, şi se aplecă peste masă către el, compunîndu-şi o expresie misterioasă : Şi cu, neoficial, ii caut... pe asasini.

— O, mişto ! Te ajut în chestia asta, dacă vroi, înţelegi, Aglaîa mi-a fost... nu ştiu cum să -pun... Poate scapă ?

— înţeleg perfect...

Alianţa cu un copil ! Un adult ar fi socotit-o nebună. Şi nu era. Era sigură că nu era Ag'ara fel procedase. Licita de ea, singură acum, la reanimare...

— Orice-am să fac, sÎÎ nu te miri. Mă aşi pt la vizite. Eu caut *ceva,* aici în casă. Şi n.u-i

imposibil ca să mai caute şi altcineva... Ori să vină să corecteze daeă între timp n-am goisît cumva.

— Miliţia ?

— Ei au şi căutat.

— Da... sorbi o ultimă înghiţituni dc cafea şi se ridică. A fost foarte bună, mulţumesc. Să n-ai grijă.

Mă joc prin împrejurimi şi dacă se arată vreun suspect, n-o să-mi scape.

Dintr-un salt se şi făcuse nevăzut. Lucia încă nu-şi revenise. Nici un moment nu-şi pusese ipoteza amestecului unei femei. Iar acum... se scutură însă energic. îndărătul femeii – în cazul cînd i s-ar fi adeverit existenţa – tot un bărbat se afla...

•Niciodată încă nu resimţise aşa de acut lipsa telefonului. Numai din cauza asta coana Calliopi ar fi meritat să fie asasinată !

Se mustră în sinea ei pentru duritatea ce-i fusese străină pînă acum. Dar, încă nu fusese îndrăgostită. Viaţa ei căpătase, brusc, alte dimensiuni, alte adîncuri. Dragoste fulger !... Nu reuşi să se ironizeze.

Găsindu-i pe „gangsterii” lui Radu, ori pe femeia care-i fotografia, ar fi însemnat să se apropie cu paşi mari de adevăr. încă o dată şovăi dacă ar fi fost nimerit să-şi împărtăşească bănuielile procurorului. Nu se putu hotărî nici de data asta.

„Nu m-ar crede ; ar surîde ca de nişte fantasmagorii.”

Ce dovezi avea că Flora nu murise de moarte naturală ? O scrisoare neclară şi un „jurnal" intim care încă nu fusese găsit ?

„Un om abil, legat de concret. Să presupunem că nu mi-ar rîde în nas, dar în sinea lui desigur m-ar socoti o exaltată”... La noapte mă voi sfătui cu Octav, gîndi ea şi se linişti absurd, ca şi cum el ar fi putut face într-adovăr ceva, urmărit, hăituit, suspectat...

Soarele urcase. Dacă voia ca povestea cu

razele ultraviolete să prindă, nu mai avea timp de pierdut.

Îşi luă o pătură pc braţ şi intră în salon. Soarele năvălea prin fereastră,’ luminînd cu cruzime covorul şi mobila cea atît do cruţată. Se duse să tragă storurile, un gest de pietate faţă de moartă. încă nu se ivise nici un moştenitor, dar, anunţată fiind, cumnata din Giurgiu n-avea să mai întîrzie mult. La căpătîiul divanului-pat se afla nelipsitul roman senzaţional cu scoarţele lui galbene, lectura preferată a Aglaici. Cu acelaşi sentiment de pioşenie carc-o făcuse adineaori să menajeze în odaie o umbră emiţătoare, se aplecă, luă cartea, Q puse la subsuară, şi porni în grădină să-şi aleagă locul de plajă.

— Bună ziua !

— Bună ziua, tovarăşe locotenent.

„îngerul oi păzitor[u] îi aruncă o privire sincer admirativă. Avînd cel mai clar alibi – zăcea pe canapea, „asasinată”, în văzul tuturor cînd au avut loc asasinatele – el nu risca să cadă în mrejele unei abile criminale, deci îi era îngăduit să-i zîm- bească amical. Cum ar fi reacţionat însă dac-ar fi bănuit că-l ascundea cu bună ştiinţă pe principalul suspect ?

— Frumoasă zi !

— Frumoasă !

Avea chef de vorbă tovarăşul. în fond era şi el tînăr şi se plictisea.

— încurcată treabă, nu ?

Do astă dată ea tăcu, dar el nu se descuraja din- tr-atîta.

— Mă intrigă pana ce-o ţinea în pumn, biata „nepoată[11]. Dumneata ai găsit vreo explicaţie plauzibilă ?

— Nu. Nimic nu se explică „plauzibil” aici.

— Aveţi dreptate. În sfîrşit, păru să-şi dea scama că o deranja. Vă duceţi la plajă, nu vă mai reţin...

Cu o aplecare a capului destul de rece, Lucia se îndepărtă. Se gîndi că junele, cu priviri admirative, va încerca să o zărească în costum de baie.

Iritarea do care era cuprinsă o lămuri că sperase să se mai poată repezi o dată în pavilion. Acum, nici vorbă nu mai puica fi... Se înfurie împotriva nefericitului tînăr, cum niciodată nu se mîniasc pe cineva.

Clocotind, întinse pătura şi se lăsă să cadă pe ca. Dai- nici n-apucîi să-şi găsească poziţia potrivită, cînd o voce plăcută, deşi cam înaltă, i se adresă :

— Ce bună idee ! îmi dai voie şi mie ?

Doll, păpuşa lui Tony, se afla în faţa ei. Văzută de jos în sus, părea mai înaltă, mai dansată. Iar nările roze te izbeau prin lărgimea lor lacomă şi fremătătoare.

Nu-i era simpatică, deşi veselă, cu haz, şi aprecia efortul ei eroic spre o eleganţă pentru care n-avea bani destui. Ceva greu de precizat îi oprea însă orice clan. în făptura ei măruntă se făcea simţită o duritate de gresie. Poate că din această pricină nu avea prietene şi nici nu le căuta.

CAPITOLUL XIII

— îmi dai voie – repetă Boli şi, înainte ca Lucia să încuviinţeze, ca şi începu să-şi descheie rochiei dreaptă închisă în faţă cu trei nasturi imenşi.

Lucia nu se formaliza. în grupul lor. care a fost şi-ai Florei, nimeni nu se „formaliza[11] do nimic. Fiecare era acceptat aşa cum îl făcuse mama natura şi cum îl modelase viaţa zi de zi.

Sosirea lui Doll, desigur trimisă ca să mai facă o încercare dc convingere, n-o incinta de loc, mai ales acum cînd pavilionul în care se adăpostea Oc- tav trebuia străjuit cu străşnicie. însă ideca de-a o jigni, dispreţuindu-i compania, nu era nici ca ad- misibilă.

Se retrase către marginea păturii să-i facă loc.

— Ce bine e la soare ! exclamă Doll.

Sc întindea ca o pisică, iar pielea ci albă devenea roz văzînd cu ochii.

— N-ai prea făcut plajă pînă acum.

Cu ochii încinşi, Doll oftă, obidită.

— Mă scol tîrziu..^ Mă culc tîrziu, mă seci tm- ziu. nu-i bai !

Amuzată, Lucia zîmbi.

— Ai noroc. Ce te-ai face dacă ai avea nevoie să semnezi o condică ?

— M-ar da afară. Tot mai bună-i viaţa de artist, stăpîn pe sine şi pe maţele lui care ghiorăie de trei ori pe săptămînă.

Lucia ridică din nou capul.

— Ţi-e foame ? Pot să-ţi pregătesc ceva...

— Vczi-ţi de treabă. N-am mîncat decit ieri la prînz. O pauză do nimica toată la antrenamentul meu. Silueta subţire cu mare post se ţine.

Foarte sus, pe cer, trecu argintiu un avion cu zgomotul atenuat de înălţime.

— Ce fericiţi sínt ăia care zboară... Ce n-aş da !

— Credeam, Doll...

— Nici o importanţă. Te rog, să nu mă iei în serios. Să nu faci niciodată eroarea de-a mă lua în serios. Eu nu-s decit o păpuşă de cîrpă prinsă cu sfori de reflexele condiţionate de alţii.

— Dacă vrei tu-...

Se întoarse s-o vadă măi bine. N-avu ce vedea. Zîmbea în soare, ou ochii închişi.

încă nu-şi dezvăluise rostul venirii, dar nu va întirzia. Gîngăniile zumzuiau în iarbă simfonia verilor calde. „îngerul păzitor” se făcuse nevăzut Do-ar fi fost singură s-ar fi

avîntat pînă la pavilion...

Treptat.. Doll îi devenea tot mai antipatică. Nările oi -prea largi în figura ei mică, suptă ; ochii lichizi cu pupila imperceptibilă. Şi viaţa ei de boemă, de vagabondă, de... îşi regăsi cu efort controlul.

„Să nu mă dovedesc o mic-burgheză timorată.”

Doll era o fantezistă printre conformişti, ceea ce nu excludea o anumită eleganţă, nu stoicism P[e] bază de renunţări. N-avea nici un drept s-o desconsidere de pe poziţiile umilei sale cariere de profesoară în provincie.

— De fapt, ce lucrezi acum ?

Doll pufni, chicoti.

— Pictez.

— Ce ?

— Ia ghici ?

încercă. Nu găsi.

— Pictez firme. Produce, să ştii că produce. Am mîncat la brînză de m-am umflat, după ce le-am zugrăvit o vacă melancolică într-un cîmp de lucerna verde ca marca şi presărat cu maci roşii ca focul.

Risc şi Lucia. începea să fie intrigată.

— E foarte drăguţ din partea dumitale c-ai venit să vizitezi pe o biată sechestrată...

— ...din Altona. Tc-ai claustrat de bună voie, ceea ce îl cam miră pe Tony. Găsim că este inuman să te lăsăm părăsită, noaptea mai ales, într-o casă cu năluci.

Cealaltă izbucni iar în rîs, aparent fără cauză..

— îl iubeşti, nu-i aşa ?
Doll se răsuci către ea.
— Ce cuvînt demodat... tăcu puţin şi reluă, cu o voce schimbată – nu cred că-l iubesc ; sînt chiar momente cînd îl urăsc din toată inima. E un tiran. El n-aro nevoie de iubirea nimănui.
— Atunci de ce are el nevoie ?
Ea chicoti din nou, dezagreabil.
— De sînge şi de lacrimi.
Lucia mişcă din umeri, nemulţumită.
— Ce-ar fi să vorbim serios ?.
Doll oftă :
— Cum doreşti.
O misterioasă metamorfoză o preschimbase într-o fiinţă obosită. Ca şi cum s-ar fi stins în ca o vioiciune, un optimism precar. Observă că devenise neliniştită.
— Tony şi ceilalţi insistă să vii la noi. Maggi are o cameră mare, deasupra unui garaj. Acolo găseşti toate drăciile. Aparat de proiecţie, aparat de masat, aparat de făcut papanaşi, aparat de filmat, orice vrei. Numai piscină n-are în cameră, dar acvariu m are. Este şi piscină do altfel, dar pe acoperiş, cu duşul alături. Ai şi lift pînă acolo.
Insistenţa comică a fetei avea ceva febril. Ghici că un refuz .se va întoarce împotriva mesagerei. Teama ţîşnea viu din mărunta ei făptură.
îi părea rău pentru ea, dar acum, mai puţin :a oricînd, nu putea accepta să părăsească „casa mor- ţii” care avea o grădină şi un pavilion.

— Să le transmiţi mulţumirile mele şi toată gratitudinea. Dar am hotărît să rămîn şi nimic nu mă va convinge să renunţ la ceea ce socotesc că-i datoria mea.

Faţa fetei se trase, se scofîlci.

— Vor fi supuraţi... pe mine mai ales, murmură ea, copleşită.

— N-ai dreptul să-ţi fie milă de nimeni cînd îţi simţi dragostea.ameninţată.

O umbră mare se interpuse intre ele şi soare.

— Bună plaja ?

îngerul păzitor 1 Lucia se irită însă fără a îndrăzni s-o arate.

Apariţia „protectorului- în grădină începea *ă devină îngrijorătoare.

— Mulţumesc. învelindu-sc în rochie, se ridică. – Mă reped pînă-n casă. îmi daţi voie ?

Aşa ! să discute între ci. Ea nu mai avea răbdarea necesară.

Aşezat pe treptele de la intrare, răbdător, Tony parija c-o aşteaptă de o eternitate.

— Saluţi !

— Ce cauţi aici ?

El neglija întrebarea.

— Nu mă pofteşti înăuntru ?

Era dezarmant. 11 pofti.

Salonul întunecos, răcoros după lumina dv-aîară, îl făcu.să clipească.

— Ciudat cît de schimbătoare pot fi aspectele aceloraşi locuri cînd le schimbi reflexele. Numai oamenii, orice-ar face, sínt mereu aceiaşi...

Fără vreun motiv deosebit, ea se simţi

încurcată, neliniştită.

— Doll se mai afkă în grădină cu unul din „îngerii păzitori’*. S-o chem ?

El o apucă de braţ, reţinînd-o cu fermă blîndcţe.

— Nu-i necesar, frumoaso. Te-a convins, în sfîr- şit, să vii printre noi ?

Do cum îl zărise, aşteptase şi se temuse de-o asemenea întrebare. Se mustră în sinea ci. La urma uimei era liberă ! Oricît de îneîntător s-ar fi dovedit ca prieten nu admitea să fie silită de nimeni să facă ceva împotriva voinţei sale.

— A încercat... a pledat convingător. Nu fii su- părat pe ea. Am hotărît să nu mă mut pînă la sfîr- şitul anchetei. Să nu mai discutăm. în pofida aparenţelor, socoteştc-mă îndestul de feminină şi nu-mi nega dreptul de-a avea un capriciu.

Tony, neaşteptat de insolent, începu să fluiere adueîndu-i sîngele în obraz .de indignare.

— Nu, păpuşă scumpă, capriciile nu intră în resorturile tale. Nu de-un capriciu e vorba, domnişoară detectiv amator – şi cum ea rămasă mută, nici măcar nu protesta, rîse cu răutate : e foarte urît să-ncerci să-l înşeli pe ,,old Tony*[4], pe „old- uncle Tony”. El cunoaşte păpuşile bine de tot. El drege păpuşi, fabrică păpuşi, este un măiestru şi un specialist. Ştie ce se petrece în capul păpuşilor perfecţionate.

Pe negîndito, nelăsîndu-i timp să se

împotrivească, îi luă capul între mîini. Era cu puţin mai înalt dccît ea şi n-o putea domina decît prin intensitatea privirii.

„E cam nebun – gîndi fata, şi imediat se mustră singură – Dar e Tony ! Tony cel drag şi copilăros, creatorul Titanici şi al păpuşilor fragile, opere de artă ce pun o notă de fantezie-în atîtea interioare banale şi existenţe banale. Prietenul Florei...

O flăcăruie nedefinită juca între zîmbetul lui subţire şi privirea lui seînteietoare.

— Care va să zică vrem să fim o Modesty Blaise ? un Scherlock Holmes cu mini-jupă ? Descoperirile le ţinem însă bine ascunse, pentru că urmărim să producem un efect formidabil şi personal. Pentru eă nu înţelegem să împărţim cu altcineva laurii succc- tului ; noi nu „colaborăm[1]' !

Lucia îşi eliberă capul dintr-o singură mişcare iritată.

— Nu înţeleg nimic din cîte îndrugi. Nu fac pe detectivul, nu umblu după lauri şi – un zîmbet slab îi îndulci expresia – nu port mini-jupă.

între timp, Tony îşi revenise. Izbucni în rîs ca dc-o glumă bună. Se înclină ceremonios :

— Omagiile mele inteligenţei, infinit mai preţioasă şi mai rară decît frumuseţea. Şi-acum, după ce ne-am dezvăluit bateriile şi ne-am jefuit de beneficiul surprizei, cc-ar fi să discutăm în bună înţelegere, ca doi pcrfecţi camarazi ce sîntem ?

Lucia nu răspunse îndată. Rămase

nemişcată, cu ochii, pironiţi asupra uşii. Uşa care, în lipsa oricărui curent, se întredcschidca. Foarte puţin. Totuşi...

Urmărind direcţia privirii ei, se întoarse, văzu şi făcînd un pas mare, apăsă pe clanţă cu un răsunător ,,by, by, bambina" şi-o închidere şmecheră dintr-un ochii.

Fu cit pe-aci să cadă peste „îngerul păzitor" aflat întimplător (?) îndărătul uşii.

— O, iartă... iertaţi-mă, tovarăşe locotenent.

— Nu face nimic.

Omul avea o figură lătărcaţă ca o floare a soarelui, încă mai orizontală din pricina zîmbetului bonom şi naiv. Părea să găsească perfect natural faptul de-a primi în braţe un musafir grăbit. Dacă ascultase cumva, nu dovedea prin nimic c-ar fi tras nişte concluzii. Lucia, cuprinsă dc-un rîs nervos, nu Ştia cum să se oprească înainte de a-l jigni.

Tînărul făcu o mutră nenorocită :

— Poate un pahar cu apă ?

Tony găsi c-ar fi vremea să intervină.

— S-au petrecut destule evenimente oribile pentru ca nervii unei biete fete să cedeze. Trei crime inexplicabile, o dispariţie la fel de inexplicabilă... Cu coada ochiului observă că Lucia se oprise din rîs. Nici o veste încă de la tenebrosul Octav ?

„îngerul păzitor" ridica din umeri fatalist.

„Astuia nici că-ţi vine să-i spui ceva" – gîndi

Tony c-un amestec de iritare şi de mila.

Insă Lucia îi sesizase o imperceptibilă subţiere a privirii; accesul de rîs i se stinse cu desăvîrşirc.

Nu i se părea verosimil să i se fi întins vreo cursă. De ce Tony s-ar fi ostenit să întindă cursa cînd nici nu-l cunoscuse pe Octav pînă în scara de pomină de la care se împlineau două zile, lungi cit două veacuri ?

— ...eu, tovarăşe, tocmai rostea „îngerul”, nu cunosc decît ce mi se spune. Am fost repartizat cu paza şi cu observarea aici, la dumneavoastră, şi mă conformez ordinului. în raport scriu numai cc-am văzut cu ochii mei şi cc-am auzit cu urechile melc. Eu mi-s muncitor al Miliţiei, cu nu mi-s artist.

— E-n regulă, tovarăşe. Am venit cu motocicleta s-o iau pe tovarăşa, s-o aerisesc. Ai ceva împotrivă ?

Iar i se subţie privirea. „Probabil, un tic, cînd trebuie să dea un răspuns”, gîndi Lucia. Un motiv mai mult ca să r_-accepte plimbări şi îndepărtări !

— Te rog să mă ierţi, propunerea ta este foarte ispititoare, dar nu mă simt prea bine şi...

Tony rîse, răsunător.

— O auzi, tovarăşe ? Ca şi cum şi-ar veghea o comoară, aşa nu se dezlipeşte de „casa crimei”. Cc-ar fi s-o căutăm şi să punem noi mîna pe ea ?

Un fior rece îi coborî de-a lungul şirei spinării. Tony ar fi fost în stare, sub pretextul

unui joc, să declanşeze o catastrofă.

Rosti, repede, pentru a nu lăsa timp ideii să ia fiinţă :

— Dacă-mi promiţi că va fi o plimbare scurtă, accept.

Tony se declară satisfăcut.

— Scurtă, scumpă Titania. Rămîi aşa cum eşti, în rochie de plajă. Fă-mi bucuria dc-a mă lăsa să cred că te-am răpit.

înainte ca să-şi dea bine seama cum se petrecuseră lucrurile se şi afla pe motocicletă. Cartea Aglaici, uitată sub braţ o jena ; o băgă deci în buzunarul larg al rochiei-capot.

— Stai ! strigă ca cînd tocmai porneau, am uitat să-i dăm de veste lui Doll că plecăm !

El nici nu se osteni să întoarcă capul.

— Nici o problemă. îi spune miliţianul. Un „Angel Păzitor” şi-un „Ângel Radios” ! Sînt făcuţi ca să se înţeleagă !

O dată prima nedumerire trecută, îşi aminti de costumul purtat de Doll la serată şi, în pofida tuturor motivelor ci dc îngrijorare, izbucni în rîs.

— Aşa te vreau, îi strigă el, îneîntat. începi să iei viaţa cum trebuie. Bucură-tc dc fiecare clipă trecătoare, şi lasă-i pe al ţi îngeri să bată din buze sau din aripii la lună. Rîsul Luciei se stinse, ca luat de vînt.

Gluma lui Tony trezise în ea o reminiscenţă confuză. îi trecu prin minte că ceva extrem de important fusese spus. Dar vîntul care-i zbura

pletele îi învălmăşea pesemne ideile, pentru că nu se putu concentra dccît pe dorinţa dc-a isprăvi cît mai repede plimbarea dementă şi-a se întoarce acasă, adică nu „acasă”, ci acolo unde o aştepta un om urmărit, hăituit, bănuit de crimă şi, totuşi, nevinovat, nevinovat, nevinovat, îşi repeta ea cu încăpăţînare pasionată.

Tot timpul Tony o observase ca o pisica un şoarece. O pîndă de fiecare clipă. Ca să-i citească gîndu- rile nici nu avea nevoie să-ntoarcă spre ea capul.

— Vreau să te învăţ să evadezi, îi strigă. Numai atunci vei înţelege preţul eliberării.

Oamenii liberi şi neamenințaţi vorbesc prea uşu- ratec despre evadare. Fără motiv, Tony îi deveni brusc odios.

CAPITOLLL XIV

Octav dormise hoţeşte, cu întreruperi. în pavilionul întunecat, nu se găseau nici pînzele de păianjen inerente, nici stratul de praf vechi ce pardoseşte de obicei asemenea încăperi de sezon. Cu ocazia seratei fusese curăţat şi amenajat. Nu-l folosiseră însă atunci, sau perechile nu apucaseră să-i descopere. Abia Octav îi aflase o întrebuinţare.

Buimac, îşi aminti destul de repede unde se afla. Ridică puţin un oblon şi fu uluit constatînd că ziua se apropia de sfîrşit. Geană roşie străpungînd desimea norilor, soarele apunea.

Nebănuita ascunzătoare se dovedise deosebit de eficace.

Grădina părea pustie, dar el nu se lăsă înşelat. Logic, casa nu putea fi decît supravegheată. De dimineaţă, Lucia nu se mai arătase. Desigur, şi ca era supravegheată ca şi locuinţa. Ii era foame.

,,Ca jivinelor cînd le scoate primăvara din

bîrlog”.

Absenţa prelungită a fetei nu era de loc naturală. Rămase cu privirea aţintită în gol interzieîndu-şi să tragă concluzii, dar neputîndu-se totuşi împiedica să emită ipoteze.

Ho tari t să nu mai cugete, se întinse din nou pe salteaua prea scurtă pentru o], îşi încrucişa braţele sub cap şi, ca intr-un film, revăzu cele petrecute, episod cu episod, secvenţă cu secvenţă ; moartea Cal- liopei şi, imediat apoi, moartea lui Vighian, urmată de atacul împotriva Aglaici – imprudenta descoperise probabil ceva... Toţi trei descoperiseră ceva... ceva în legătură cu Vighian ? – greu de crezut, deoarece şi el căzuse victimă. în legătură desigur cu altceva care-i unea pe toţi trei ; în legătură cu Flora, poftim ! N-ar fi fost imposibil...

O dată ajuns aici, gîndul lui deveni rece, tăios ca un. cuţit. Ea, dispărînd cea dinţii, lăsase în urma ci o dovadă... care dovadă ?

Peste cîteva minute, deschise din nou ochii. Filmul se încheiase. Acum *ştia.* Se ridică dinlr-un sa!t. Piin ce primejdie trecea Lucia fără să aibă habar ! Iar ol sta claustrat aici, ca un iepure, în gaura neagră !

,.Şi totuşi, logic, ea încă nu riscă nimic. Atîta \Tcme cit încă nu a *găsit* ce caută, omul o va urmări pas cu pas, ca să intervină la timp. lai* celălalt, pentru că erau *doi* ucigaşi,

neapărat doi, altfel nu se explica, va rămîne în umbră. Darul de ubicuitate nu aparţine *încă* omului.

Se hotărî repede – deşi orele ce-aveau să mai urmeze se vesteau aproape imposibil de suportat – ca o datei cu căderea nopţii să iasă din vizuină. Nu mai avea dccît foarte puţină vreme. Nodcscoporirea ascunzătorii se încadra în fenomenele miraculosului, far miracolele, ştia din experienţă, ca orice lucru ieşit din logica faptelor nu pot dura la infinit.

în capătul modestei alei, îl zări pe „îngerul păzitor”. Stătea nemişcat şi fuma o ţigară făcând u-î aproape intolerabilă lipsa tutunului. în penumbra cireşului abia se distingea.

A râs împreună cu Lucia, auzind-o cum îl descria „O faţă numai dinţi rînjiţi, ca o floarea soarelui[11]...

Poate că nu era sclipitor de deştept, se dovedea însă tenace, ca un buldog.

Noaptea îşi întindea valurile succesive, mereu mai întunecată. Silueta, nemişcată în umbră, începea serios să-l nedumirească. Aştepta ceva ! ce ? Pe el, cel puţin, nu-l aştepta ; pavilionul fusese cercetat atunci cînd toată casa fusese. Cui i-ar fi trecut prin cap că s-ar ascunde cineva acolo, acum ?

începea să sufle un vînt uşor. Spre surprinderea lui, constată că aducea pînă la el nişte vorbo pc două voci rostite. Scrutînd cu atenţie întunericul din ce în ce mai opac, distinse, în sfîrşit, o altă siluetă măruntă şi

foarte subţire alături de întunecata făptură a pîn- darului. Auzi :

— ... mulţumesc. Uit întotdeauna cîte ceva pe unde mă duc.

— ... nimic... plăcere...

— ... nu s-au întors ?

— ... plăcută... plimbare... cam tîrziu... Accident...

— ... sigur... neverosimil – bun . . Tcny..;

— ... artist...

— ... sîngo rece...

„Păzitorul[11] protesta pesemne, pentru că glasul urcă, iritat :

— ... nu-l cunoaşteţi !... traordinar... Vrea ceva 1

— ... găsit un caiet ?... note... prostii... care ... ţin...» Urmă o pauză mai lungă...

— ... foarte simpatic... viril... te rog !...

Deşi spaima îl strîngea în chingi de cînd aflase că Lucia încă nu s-a întors din ,,plimbare” cu Tony, nu-şi putu reţine un zîmbet la auzul imploratoarei insistenţe. Fata umbla – ca şi Vighian – după acel caiet misterios, desigur de mult distrus de către Flora » * w •
însăşi.

Distrus ? Certitudini nu existau nici pro, nici contra...

— ... răcoare... N-ai vrea... pavilion ?

Octav nu mai aşteptă ca Pîndarul să primească ori'să refuze propunerea irrteresată a fetei pornită pe prompte cuceriri. Scoase cheia din buzunar, uşa – în prealabil unsă cu îngrijire, în previziunea

seratei ‘— nu scîrţîia. Trecu în grădină şi amintindu-şi de experienţa lui de săritor de obstacole, îşi făcu vint şi depăşi gardul cu 2 cm. Un lătrat furios răsună asurzitor.

—• Ai ’auzit ?

„Ingerul păzitor” duse fluierul la gură, şi-un cîine enorm şi felin se şi repezi către el.

— Cuminte. Unde ?

Cîinelc gîfîia, cu limba atîrnîndu-i roşie. Dintr-un salt, fu lîngă pavilion. Şi de-acolo, la gard, unde se opri gemînd uşor, adulmecînd.

— Ne-a dus individul.

Se repezi la uşă cu umărul. Uşa veche cedă imediat.

Văzură salteaua, tava cu resturi, termosul.

— Formidabil !

Pîndarul nu mai avea nimic hilar, nimic de floarea soarelui..

— Nu poate fi departe I

Cu o vigoare neaşteptată, sări şi el gardul către imensul teren mărginaş. Mai fluieră o dată lung, iar cîincle îl urmă, lup negru şi mare, ca pe un MowgH, . în sfîrşit, civilizat.

i

Lucia nu-şi mai stăpînea enervarea şi-l mitralia din ochi pe Tony, confuz, ce încerca zadarnic, adu- nîndu-şi ultimele puteri, să depaneze motocicleta.

— Eşti un om de nimic, un infatuat, un ratat, un...'

— Sínt un nemernic. De acord, chiar lăsînd

la o parte calificativele ce singur mi le lipesc pe spate ca pe nişte etichete ruşinoase.

— Ţi-am demonstrat, da sau nu, că- trebuia Sa ne întoarcem ? De ce n-ai ţinut seama de dorinţa mea şi nc-ai înfundat prin potecile astea infame ?

— Domniţo, farmecul şi caracteristica unei motociclete este tocmai să pătrundă pe căi interzise maşinilor greoaie. Am vrut să te scot din vizuina ta pindită şi să te aduc la lumina liberă şi nealterată a naturii.

— ¿Ei bine, m-ai adus şi m-ai cufundat în aceste bucurii. Iar acum, mai departe, ce facem ?...

Tony, cu un gest de lehamite, îşi trecu mîna ostenită peste fruntea imbrobonată de sudoare...

— Pana nu a fost prevăzută în program.

— Şi ?

— Facem o mică pauză în ostilităţi ? Poate trece cineva şi ne salvează...

Ea îl examina cu răceală.

«— Dacă ai fi vrut să mă îndepărtezi de casă, n-ai fi procedat astfel.

Tony protesta cu o completă bună credinţă.

— Dar asta am şi vrdt! Nu-ţi dai încă seama, dar te afli în imediata apropiere a unui şoc nervos iminent !

Epresia ei rămase îngheţată.

— Şi ?

O ridicare fatalistă din umori îi răspunse.

— Chiar dacă n-am reuşit, intenţiile mele au fost pure.

— Impure.

Doar o clipire, fugitivă ca o părere, îi arătă că-F atinsese intr-un punct sensibil.

— Iaca ! Domnişoara detectiv devenită domnişoara psiholog ! Eu...

îl întrerupse nerăbdătoare.

— Dacă n-ai de gînd să mă asasinezi aici, du-mă imediat acasă.

El rîse jenat, dar cu o privire piezişă ce nu prevestea nimic bun.

— Cum să fac ? Am avut ghinion.

— Nici un ghinion. Sper că nu ţi-ai închipuit că mi-ai jucat un teatru într-atît de artistic, incit să cred în realitatea panei ? şi, cum el tăcea, botos şi copilăreşte îndărătnic, încheie, cu o bruscă oboseală : Fio 1 Fă cum vrei. Niciodată însă n-am să te mai văd şi n-am să-ţi mai răspund la vreo întrebare.

Se aflau departe de lume, pe un drum de ţară. Ajutor nu putea spera de nicăieri. Insă o asemenea tărie emana din făptura ei delicată, incit „răpitorul” se dădu învins.

Redresa motocicleta cu un gest furios. încăleca.

— Urcă, vorbi el, laconic. Ai cîştigat de astă dată.

Vlntul îi cuprindea din două părţi ca nişte enorme vîsle fluide.

— Ştii c-am iubit-o pe Flora ? strigă el, ca să se facă auzit în şuierul goanei.

— Ştiu, îi răspunse Lucia, la fel.

— Atunci de ce nu mă ajuţi? Jurnalul acela?

— Habar n-am unde este. L-o fi ascuns Aglaia, şi e moartă acum.

— Şi ea, da.

Maşina se aplecă primejdios într-o parte, luă o curbă şi se redresa cu efort.

— Un punct bun pentru tine. N-ai ţipat. Puţine fete...

Se zăreau acum luminile oraşului reflectate roşu pe cerul sumbru.

— Căutăm împreună, vrei ?

— Inutil. Doar de-am dărîma pereţii, am găsi, poate, ceva...

O ajută *sa* coboare, sprijinit cu un picior de trotuar.

— Mă ierţi ?

Şi cum ea nu-i răspundea, oftă amar.

— înşelat în aşteptări, şi pe deasupra detestat pînă la moarte !

Lucia îl privi drept, fără să-i întindă mina.

— Nu te pot urî, Tony. Pe copii, – chiar bătrîni –, nu-i urăşti. Iţi inspiră însă milă şi... neîncredere.

Spre mirarea ci lăcută, uşa se dovedi a fi descuiată. Nici urmă de păzitor. Casa, cu geamurile ei negre, era stinsă, ostilă. Ceasul i se oprise, dar, după întunericul şi liniştea dimprejur, trebuia să fie destul de tirziu.

„Noroc că nu mă tem de fantome.”

Tocmai atunci foşni ceva în salon. Strîngînd maxilarele, ca să nu strige, Lucia dădu cu un pas înapoi.

Nebună fusese că intrase singură ! Se repezi afară, sperînd că Tony încă n-apucase să plece. Se înşela.

Strada era la fel de întunecată şi pustie ca şi casa. Dar de vreme ce tot ieşise, ocoli şi intră în grădină. Greierii ţîrîiau liniştitor şi monoton ca-n orice altă noapte. Nimic nu părea .să se fi schimbat, în pofida morţii care lovise de trei ori. Parcă mai ieri şedea cu Aglaia pe treapta largii dinspre bucătărie şi o asculta povestind ultimul roman poliţist pe care-l citise – sau recitise – cu o seară înainte. Biata A- glaia ! Nu fusese îndestul de atentă şi de amicală cu ca... încă nu-şi revenise. Speranţele doctorilor ezitau ca şi diagnosticul : Omul prezintă resurse ne- bătuite cît mai există, cît se mai află în viaţă.

Cu precauţii mari, deşi absenţa inexplicabilă a „îngerului păzitor” ar fi putut-o scuti de ele, se îndreptă oblic spre pavilion.

Tăria, energia, de care dăduse dovadă îşi aveau sursa în pavilionul pe jumătate ruinat, unde se adăpostea întreaga ci raţiune do a fi. .

Zgîrie la uşă, precum convenise. Nici o mişcare. Mai încercă o dată. Acelaşi rezultat. Atunci, împinse : ca şi în faţă, intrarea era liberă. întuneric Şi pustiu aidoma celui din casă...

— Nu se poate ’

De emoţie, vorbise tare. Se putea, totuşi. înăuntru nu se mai afla nimeni.

„O fi plecat de bună voie ? L-or fi ridicat ?” întrebări la care n-avea cine să-i răspundă.

Se lăsă greu pe salteaua derizorie, dar se ridică îndată.

N-avea cc mai căuta acolo. Nu trebuie cu nici un preţ să fie obligată să mărturisească ceva ce-ar fi trecut-o în rîndurile unor complici şi i-ar fi răpit libertatea de mişcare, de acţiune. Ea avea o datorie sacră de împlinit, o datorie căreia i se adăuga acum un imperativ al dragostei.

„Doamne, păstrează-mi memoria”, exclamase în adîncul beznei Edmond Dantes, cel ce-avca să devină contele de Monte-Cristo. Ea nu de memorie avea nevoie – totul îi era halucinant de viu şi de prezent în minte – ci de perseverenta continuitate cei i se frîngea veşnic în miini.

„Doar nu Octav a ucis-o !

Nu, bineînţeles. Unde însă a putut să dispară ?ª Şi iată că „îngerul păzitor” zburase şi el, dînd din aripi, pierzîndu-şi penele în zborul lui greoi de corb...

Greoi ?

îşi rezemă fruntea înfierbîntată de oblonul ce înlocuia geamul absent... În capul ei se producea o explozie cu mii de seîntei. în sfîrşit ! Avea ceva. G:’i- sise ceva. Ostenită, ostenită, la nesfîrşit, ca de-o catastrofă cosmică.

Şi iar : undo putea fi el ? De ce o lăsase singură, cînd nu mai putea răbda, iar teama se insinua în- tr-însa, rece şopîrlă ?

Se auzea un lătrat puternic în depărtare, căruia îi răspundeau cîinii cei mulţi ai mahalalelor.

Acum toată noaptea lătra, pînă hăt,

departe.

„O vînătoare ?”

Inima i se opri. O clipă ? Un veac ?

„Nu[u]

De ce „nu” ? „Pentru că *nu* se poate.

Ieşi, folosind, maşinal, aceleaşi precauţii ca şi la venire.

Se strecura în casă. Zgomotul, zarva se apropiau...

„Nu l-au prins !”

Un triumf scurt şi derizoriu. întoarse butonul; lumina inundă încăperea. Cert, era prea palidă. Se pregăti să facă faţă oricăror explicaţii.

— Bună seara ! Adică v-aţi întors din excursie ? îngerul ! Unde fusese pînă atunci ?

— Precum se vede. Sînt frîntă. Bună seara, – pusese piciorul pe prima treaptă şi se apucase zdravăn de rampa scării. Dacă urmărea să-i observe }îsîn- gele rece”, apoi avea să-i facă o demonstraţie concludentă !

— Un moment !

Acum se rezema şi el de rampă – şi arăta obosit. Nu mai zîmbea cu toată faţa, iar figura lui rotundă – ar fi jurat că era rotundă – devenise dintr-o dată pătrată, colţuroasă.

— Spuncţi-mî, n-aţi observat că v-ar fi lipsit ceva din casă ? Din cameră, ca să fiu mai precis ?

Aha !

— Ba da, voisem chiar să semnalez. Nu cîî i-aş jigni pe coi care au cotrobăit şi-au răsturnat totul pe aici, dar o saltea de plajă mi-a dispărut de pe balcon.

El se arătă uşurat şi nu prea.

— De cînd ?

— Cred... da, cred că de ieri seară.

— Aşa... El nota concentrat intr-un carnet –

Şi altceva ?

„Nu l-au prins, cînta în ca bucuria. Nu l-au prins !” dar de spus, spuse numai, rece, măsurat :

•— Am căutat termosul meu – se afla în bucătărie. Nu l-am mai găsit!

— Şi altceva ?

Fu cît p-aci să pomenească de tavă, dar se opri la vreme. Salteaua, termosul îi aparţineau. Tava, nu. N-avca cum să .ştie de rostul fiecărui obiect din bufet.

— Nu mai văd ce : dacii între timp îmi amintesc, am să comunic. Urcă două trepte, trei.

— încă o întrebare... Noaptea trecură n-aţi avut nici o neplăcere ?

Cursă ? – Întîmplare ?

— Ea da. Am avut un coşmar groaznic, tovarăşe. Vise rele, mai adăugă ca, voit impertinent, şi mai urcă fără grabă cîtcva trepte, gata să se oprească iar. Dar ol n-o mai întrebă nimic. Ii simţea privirea lipită de glezne, chemind-o, trăgînd-o îndărăt. Se ţinu însă cu putere de rampă şi izbuti să ajungă cu bine pînă sus.

Trase zăvorul cu mîini nesigure şi se aruncă pe pat zguduită de hohotele de plîns seci şi dureroase, premergătoare crizei de nervi. îşî muşcă, cu disperare batista pentru ca nu cumva sîî fie auzită, ».ajutată", iar într-un moment de slăbiciune să spună ceea ce nici în ruptul capului n-ar fi vrut să rostească în momentele ci de luciditate...

Din străfundul scmiinconşlicnţci pcrccpu o prezenţă bună, amicală. O mină îi trecea peste păr. uimitor de uşoară pentru mărimea şi greutatea ci. Se linişti ca prin minune. Rccunoscînd u-l pe Octav la căpătîi, nu găsi într-asta nimic nefiresc.

— Trece, fetiţo, trece. Şi-are să fie din nou bine, minunat de bine. Ai să vezi 1

„El al meu. N-o să las să-mi fie luat de nimeni.” Cînta în ca bucuria. Totul era precar, preţios, ameninţat, şi avea intensitatea încleştărilor şi a primejdiei.

Memoria îi reveni. Dintr-un salt se ridică şi se prelinse de sub mîna lui – ca. o apă.

— Cum de eşti aici ?

El zîmbi cu o curioasă detaşare.

— Altundeva, unde-aş putea să fiu ?

Avea dreptate. Fusese o proastă. Undo altundeva se putea afla mai în siguranţă ?

— Am „evadat” la vreme, sărind un gard. M-am aruncat aproape în braţele unui sectorist. Cu părul vîlvoi şi hainele boţite, i-aş fi putut pare foarte sus- pect, dacă nu mi-ar fi dat prin cap să-i îndrug că sînt urmărit de un soţ furios de-a mă fi prins la nevastă... Vestita solidaritate masculină a *funcţionat* fără greş. Mi-a dat drumul. Ba, mi-a şi urat noroc.

Cu toată seriozitatea situaţiei, Lucia pufni în rîs.

— Şi mai departe ?

— Am auzit cîinii lătrînd. Apropo, fă ce-i şti, dar să n-admiţi cîini în interiorul casei.

— Am priceput, să trăiţi !
— M-am întors. Trebuia să te văd. Semnalmentele mele în clipa de faţă sînt difuzate în toate gările,- autogările şi staţiile de benzină ale ţării.

Lucia reflectă rapid.

— Nu-ţi rămînc decît să iei o avionctă... dacă ai noroc.

El zîmbi amar.

— Inoperant. Ieri, una a fost luată în urmărire de cum s-a înălţat.

îşi luă capul în mîini şi aşa rămase pînă cîud, la rîndul ei, mina subţire, îngustă, a fetei îi trecu, iertătoare şi bună, peste păr. Atunci, zguduitor, umerii prea largi ai bărbatului fură cutremuraţi de-un plîns greu şi adine ce n-avea nimic comun cu vreo declan- • şare ncstăpînită, nervoasă. Un plîns liberator şi dureros, caro uşurează şi reface un om. Răbdătoare, ea aşteptă să se potolească ; apoi mîna ei blinda* reveni cu mîngiicrca ci aeriană.

— Flora ştia ?

— Pentru ca am făcut-o – glasul lui era aspru, răguşit. Voiam* să plec... cu ea. S-o smulg din mediul în care intrase şi care mai curînd ori mai tîrziu ar fi puţrczit-o, ar Ii detracat-o ca pe toţi ceilalţi.'Am – greşit. Lucrurile curate nu se fac prin mijloace murdare. Pînă-n cele din urmă se mînjesc. Nici un scop nu scuză anumite mijloace... Nimic nu le scuză. Dar o iubeam şi voiam s-o fac fericită.

în contrapunct, în clipa aceea, Lucia n-o mai iubea pe Flora. Ba era chiar geloasă, sălbatic de geloasă. Mîna ci se retrase ca să-şi ascundă tremurul;

— Ea tc-a iubit ?

— Nu ştiu. Am înspăimîntat-o. Cînd a descoperit traficurile mele, a fugit îngrozită la Radu Vighian, omul cinstit, integru ! rîse spart. N-a avut noroc de oameni cinstiţi, sărăcuţa, ea, atît de corectă !

în sfîrsit, o privi, temător.

— Te.îngrozesc, nu?

— Nu. Şi cum capul lui se plecase iar, mina ei redeveni iertătoare, mîngîictoare.

„Ce-mi pasă mie de trecut ? Este al meu acum. Am să-l păstrez. Am să-l salvez.”

- : • ; ’ . « 13 – Cinci pătratul are trei laturi

— Tu eşti bună. Tare şi bună. Păcat că te-am în- tîlnit aşa de tîrziu, Lucia.

— Taci ! Nu-i . tîrziu. Lasă-mă să mă gîndesc... Cred că-l cunosc pe asasinul Aglaiei şi-al lui Vi- ghian.

El tresări.

— Ai vreo dovadă ?

— Una, da. însă atît de fragilă şi de aparent neînsemnată, încît mă tem că omul cu cîinele, de jos, n-o va găsi concludentă. Ah, de-ai fi liber şi de m-ai putea ajuta !

El se ridică, regenerat, galvanizat, din nou bărbat mîndru.

— „Dacă”, cuvîntul ăsta ai* trebui şters din vocabular ! Hai, povesteşte-mi ce-ai descoperit, şi voi găsi eu calea cea mai potrivită ca să te ajut eficient.

Lucia zîmbi în umbră cu ochii plini de lacrimi. Singurul mod real de a-l ajuta era să i se ceară concursul. Cum de nu descoperise încă nici o femeie că-l puteai îmblînzi, statornici, nefiind nimic altceva decît o fiinţă fără de protecţie ? „Bietul meu cavaler prihănit”, gîndi ea, şi îşi lăsă din nou capul pe pieptul lui cît un scut.

CAPITOLUL **XV**

Cu capul plecat şi braţele atîrnîndu-i de-a lungul trupului, dezarmară, Doll stătea în faţa lui Tony, ca la judecată.

— Ce-ai căutat „acolo” fără voia şi ştirea mea ?

îl privi temătoare.

— Am vrut... am intenţionat să-ţi fac o surpriză...

Sarcastic, o măsură din cap pînă-n tălpi cu atît dispreţ încît o. făcu să roşească adînc.

— Tu ? Ce surpriză mi-ai mai putea rezerva, sărmană creatură ?.Dacă te mai prind, aici nu mai ai ce căuta. Pleacă !

Roşeaţa făcu loc unei palori livide.

— Mă goneşti ? Tu pe mine ? Nemernicule...

Cu o mişcare plictisită, lenevpasă, el o pălmui. O dată, de două ori. Ea răbdă loviturile stoic, fără să se clintească. Ochii ei cu pupile aproape invizibile i se adînciră în orbite.

— Mi-ai promis...

— Nu meriţi. Mîine – bineînţeles dacă vei face o mică demonstraţie...

— Nu !

< Tremura din tot trupul. O spumă albă îi depăşea gura ca lin tiv de gheaţă.

— Nu mai vreau. Sînt sclava ta şi nu-mi -dai ni-77iic, afară’ doar dacă dispreţul înseamnă ceva. Am ascultat orice ordin, ca un cîine credincios, iar tu nici măcar nu mă iubeşti.- întîi ai iubit-o pe Titania, păpuşa fadă, timorată – bine c-a crăpat – şi acum îi dai tîrcoale acesteia noi – cu mutra ei de belferiţă împuţită. O semiintelectuală insolentă, care-şi.dă aere • şi te’ joacă exact ca’ pe-’un muţunache. Crezi tu că ea nu *caută ?* Că nu scormoneşte ? Că nu bănuieşte ? Că...

N-avu cînd să mai continue, căci Tony, cuprins de – una din. acele mînii oarbe care-ţi pălesc pînă şi buzele, îi apucă.mîna şi- i-o răsuci cu o cruzime rece, ’mai înspăimântătoare decît orice ieşire, oricît de.furioasă ar fi fost. * .

— încă puţin, şi gata ! încheietura ruptă ,şi braţul, inutil. O schiloadă, asta vei fi 1 Ca să te înveţi minte! .

Fata scînci :

— Iartă-mă ! ’

— Cam tîrziu...

Mai accentua puţin torsiunea, smulgîndu-i un ţipăt, apoi cu regret parcă îi abandonă braţul.

Descuie un sertar şi-i întinse un plic subţire»

— Ţine – şi să nu mai faci.

Ea întinse’o mină avidă. Toty retrase plicul examinînd-o cu ochi micşoraţi :

— Nu aşa. În genunchi.

Supusă, căzu în genunchi cu atîta violenţă, îneît rotulele■ ei- răsunară lovindu-se de

duşumea. El se îndepărtă pînă în celălalt capăt a 1 camerei.
. —: Şi-acum, în patru labe. Vino la mine în patru labe. Aşa. Linge mîna, căţea. Aşa. Si- dacă vrei să

rămîi cu două braţe .întregi, supraveghează-ţi ieşirile de acum înainte.

* îi întinse, plicul cu detaşare şi mărinimie.

Lipsită de doza ci; Doll putea devenj periculoasă.

. De altfel îi demonstrase ceea ce era în stare. Supra- veghindu-i retragerea rapidă, gîndi că obţinuse de ■ la ca absolut tot ce putea da o femeie : trupul şi su-

• fletul, fără nici o rezervă. Făcuse din ea o scoică golită, uzată. Ştia cc avea să urmeze. Întîi îl va încurca, apoi va atîrna de viaţa lui, povară’ moartă... ’

Zborul său de fluture, viu colorat, nu tolera poveri.

Le elimina. •Instinctiv. „Paguba să fie a ei.- I-a plăcut

, de \Teme ce-a rămas lîngă mine, oricît, oricum. Mi-a

• dat, i-am dat. Sîntem chit.” • .

■Se opri în faţa oglinzii; i se accentuase insidios un rictus dezagreabil.,.- De urmărit. Pentru un ochi neavertizat, încă părea foarte tînăr. Şi nu mai era foarte tînăr. Bătrîn nu ştia să fie. Ca să se menţină,- îi trebuia neîntîrziat baia Juvenţei, reînnoirea, sînge cald,.proaspăta.

. * .

„Ca un vampir”, se ironiza el, singur.

Mobilitatea . feţei avea acum tendinţă de înţepenire. De urmărit. Şi asta.

Culese de pe divan o păpuşă începută. O botezase Agatha Chrîstie. Avea o pieptănătură strictă, o-expresie perspicace, uşor melancolică, şi-i semăna Ludei ca un portret.

Îi dădu un bobîrnac.

„Ţe pui cu mine, duduie ?[tt]

O revazu dreaptă, distantă, lucidă, pe cînd el înscena, prost, presupusa pană.

.„Rigidă, dar vine că, n-o las nevrăjită. Nu scapă ea de- mine cînd vrea.”

Cu o plăcere perversă, şi-o imagină umilindu-i-se, supunîndu-i-se aşa ca Doll, ca Flora...

Aruncă păpuşa cit colo. Cu neliniştitoru-i rictus tot mai imobil pe faţa rigidă, o revăzu.

Flora, „creaţia lui”, aşa cum devenise în ultimele ei luni de viaţă : o desăvîrşită, o perfecţionată păpuşă.

Lucia aprinse lampa mică de noptieră.

Octav dormea, profund, împăcat, cu pieptul vălu- rit de-o respiraţie calmă, completă.

îl privi cu mîndrie de posesor. Ea îi dăruise liniş-tea, îi înnoise încrederea în forţele lui. Nu ştiuse pînă acum ce înseamnă să fii fericită... Ar fi trebuit şi ea să doarmă. Nu era în stare. Printr-un proces firesc devenise depozitara neliniştii lui. Ca el să doarmă, ea veghea.

„Mi-ar trebui un roman de-al Aglaiei. Pasionant, ingenios şi superficial.” Pentru asta, n-avea decît un etaj de coborît. Va intra în salon, tiptil. N-o vor simţi. îşi aruncă pe umeri o rochie uşoară şi, după ce potrivi cu dragoste lampa, ca să nu bată lumina asupra lui, îşi luă lanterna cu bateriile încă noi şi coborî către salon.

De cum intră, îşi regretă ideea.

întins pe canapea, fără tunică, cu lampa de

birou aprinsă, „îngerul păzitor” fuma, adîncit în gînduri.

Nu păru mirat c-o vede. S-ar fi zis că o aştepta.

— Bună seara.

— Am insomnie, începu ea precipitat. Am venit după o carte. Aglaîa avea cărţi pasionante în... în partea de jos a vitrinei. Se poate ?

— Te rog, serveşte-te.

„Dracu m-a pus ![u]

Se aplecă şi trase un volum, la întîmplare.

— Nici eu nu prea pot dormi !

Poftim ! Asta îi trebuia ! Conversaţie La miezul nopţii, cu Omul Ordinii !

„Noaptea e făcută pentru a gîndi, nu-i aşa, tovarăşă ?

Ea avu puterea să zîmbească politicos.

— E făcută şi pentru a dormi.

— Cînd poţi. N-ai vreo idee de ce anume îl ura Aglaia pe Vighian ?

— îl *adora,* dacă ţii să afli, nu-l ura. Am avut zeci de ocazii ca să mă conving de asta.

— Da ? Cum îţi explici atunci că l-a omorît ? şi cum ea îl privea intens, fără să-i răspundă – în urma ultimelor cercetări aşa ar reieşi. Amprentele Aglaiei au fost identificate pe minerul stiletului care l-a ucis pe Vighian.

— De unde să fi avut Aglaia un stilet ? Nu-i logic...

— Ba da. După spusa unor martori, stiletul se afla dintotdeauna pe biroul lui. îi servea ca să taie filele.

— Atunci, era nebun. O armă periculoasă,

ţinută la îndemîna oricui !

— Nu uita că era deasemeni şi la îndemîna lui. Radu Vighian, acesta, se ocupa de afaceri ilicite, dubioase, ce-l puneau în contact cu indivizi pericu- laşi. N-ai observat nimic suspect la el, vreodată ?

— Nu, l-am întîlnit doar de cîteva ori în viaţă...

— Atunci, cu Aglaia, era el prieten ?

— Nu. Mai curînd cu Flora...

Se opri, dar prea tîrziu. Brusc-realiză că sub pa- – ravanul unei discuţii amicale, omul îi luase un veritabil interogatoriu. Mînia de-a se fi lăsat atrasă în cursă *o făcu să uite de orice prudenţă.

— Sînt întrebări care nu mi le poate pune decît ’procurorul.* • .

— Bineînţeles ; de-ar fi fost aici, n-aş fi cutezat să intervin.

Expresia lui era din nou tîmpă, hlizită, dar ea nu se mai lăsa înşelată.'- - * - /

— Şi care va să zică Flora a murit subit de inimă!?

• — Aşa mi s-a spus.

—- Ciudat, nu ? La 20 de ani !

— Nu-i în căderea mea să apreciez cît de ciudată poate fi o moarte.- Dumneavoastră ştiţi mai bine. S-a eliberat permis de^ înhumare.

— Da. N-avea familie apropiată, după cîte am ‘ aflat. Morţii insă pot fi deshumaţi, pentru autopsie.' Cert, îi pîndea reacţia. Nu trebuia, cu nici un preţ... • – Eu,’tovarăşe; nu ştiu nimic. Am venit aici după moartea ei...

•— Tocmai .de aceea stăm acum ,,de vorba”:

Ca o bună prietenă din copilărie cunoşti desigur unele amănunte ? Suferea de inimă ?• • . .

— Nu s-a plîns niciodată.’ Făcea sport,'ascensiuni.

— Aşa ! O omisiune gravă, tovarăşă, tăcerea du- mitale.

• Fetei, omul începea să-i devină odios.

— Dacă n-ar fi urmat seria de crime, aţi fi socotit sezisarea mea drept fantasmagorie şi idee fixă.

— Nu se ştie. *Eu,* în orice caz, nu aşa aş fi judecat. Adevărul însă e altul. Spune drept, ai urmărit ; ‘ să ni te substitui ?

— Riscul meu.

— Rămînc de văzut.

O examina cu o primejdioasă acuitate, făcînd-o să se simtă goală şi fără apărare. Apoi, pe neaşteptate, deveni amical.

— De ce nu iei loc ?

— lartă-mă, tovarăşe, dar mi-e somn... sînt frîntă de oboseală.

El dădu din cap înţelegător.

— Desigur, desigur. Pentru asta ai venit să iei *o* carte.

Ironia lui greoaie n-o mai înfurie de astă dată. Era prea supărată pe ea însăşi. Avea impresia incomodă că scăpase o frînă şi că nu mai avea latitudinea de a se retrage la adăpostul unei tăceri integrale. Blegul, cu faţa lui de floarea soarelui o făcuse să dea în gropi. Dar să fi fost el oare chiar blegul ce-i păruse a fi ?

•••»••KM*««*

Octav se deşteptase brusc, după obicei. Nu c-ar fi simţit o prezenţă ostilă, ci, dimpotrivă, absenţa unei prezenţe îi tulburase somnul. Lucia... unde putea să fie ?

Se apropie de fereastră şi zări, viziune de îndepărtată pădure, o umbră furişată de lup.

Ajşa, care va să zică !

Deci îi erau minutele numărate ca să descopere, nu, ca să demaşte pe asasin. Se simţea misterios de calm şi de împăcat cu sine. Ce fată minunată Şi dragă era Lucia. Nu fugise, nu se îngrozise. Ea singură, dintre toţi din lumea întreagă, îl credea nevinovat. Dacă lipsea, înseamnă că pentru el plecase. Instinctul lui de jucător redeşteptat îi da doar o uşoară ezitare ca în aşteptarea unui număr cişti- gător.

„Va banco !*

Se lungi din nou în pat şi zîmbi, descoperind acolo rochia de plajă a Luciei... rochia smulsă pe întuneric, cu nasturi lipsă. Avea în buzunar ceva tare. O carte ! Şi încă poliţistă, cu scoarţe galbene şi uzate. Se în- stală comod sub lampă, cu lumina atenuată, şi-o deschise la întîmplare. Citi :

„...şi atunci, am descoperit în buzunarul lui un plic cu praf alb, ce mi s-a părut a fi un calmant. L-am întrebat ca o naivă, iar el mi l-a smuls din mină cu atîta furie nestăpînită, încît am înţeles că nu-l cunoşteam, că nu-l cunoscusem niciodată pe Radu...”

Clipi uluit, ca de soare, ca de adevăr şi, în sfîrşit, pricepu.

între scoarţele galbene, după un număr de file „normale”, se afla introdus un blocnotes cu însemnări personale. Ţinea în mîini insezisabilul, mult căutatul jurnal al Florei !

Oricît de blazat, de tăbăcit şi de impermeabil se credea el la orice emoţie, inima începu să-i bată puternic cum numai în faţa dragostei mai bătea. Admiră ingeniozitatea ascunzătorii. Niciodată Aglaiei, scormonitoare şi atotcercetătoare, nu i-ar fi trecut prin cap că jurnalul Florei se găsea acolo, sub nasul ei, între scoarţele uzate ale unei cărţi citite şi răscitite.

Urmări mai departe scrisul mărunt, rotund, citeţ, ce l-ar fi recunoscut între o mie :

„încrederea nu primeşte lovituri după care ar mai putea reînflori. Radu îmi apăruse ca un stîlp de sprijin în îngrozitoarea mea derută. Omul corect, omul integru, în adevăratul sens al cuvîntului. Am înţeles atunci că femeia aceea străină, Maud, nu venea la el pentru consultaţii şi injecţii. Venea pentru altceva, infinit de grav şi de josnic. El mi-a mărturisit cîndva că era pentru dînsa mai ales o cutie poştală. Naivă, am bănuit vreun soţ gelos, tiran, şi vreun iubit luminos care de undeva, în lume, îi scria la adresa generos oferită de Radu. Ştiam acum că în «cutia poştală absolut sigură», care era adresa lui, se depuneau pachete – nu mari – dar pline. Că ele plecau mai departe, să otrăvească oamenii, iar Radu, doctorul de mîine, se preta, pentru bani, la un asemenea trafic ucigător. Mai mult încă, pe

cont propriu, sustrăgea din pachete pentru cîţiva «aleşi» acele grame şi mi- ligrame de moarte şi de îndobitocire fără de leac.”

Răsfoi, citi mai departe.

„în jurul meu totul se prăbuşeşte. Un roman vechi – al bunicii, pe care n-am cunoscut-o, – găsit în pod, se intitula : *Bucureşti, oraşul prăbuşirilor.* M-a amuzat grozav. Lucruri vechi, lucruri trecute, mi-am spus eu atunci. Ca şi binele, răul este o parte integrantă din om. Vin schimbări care atenuează, care distrug nişte racile, dar, aşa cum echilibrul dintre viaţă şi moarte este o lege a naturii, lupta dintre bine şi rău rămîne o lege a vieţii. Răul există ca să ne încordeze puterile, ca să-l combatem, **iar nu pentru a se dovedi mai tare decît noi şi a ne transforma în unelte docile.”**

Biata Flora! Rigorista, morală pînă‘la pedanterie. Rău nimerise !

Se crăpa de ziuă. Lumina lămpii de căpătîi devenea o pată şi mai galbenă.

O zgîrietură sfioasă, apoi uşa deschisă larg.

— Unde întîrzii, duduie ?

Treaz, o privea zîmbind de peste o carte deschisa. O carte cu scoarţe uzate, una din poliţistele Aglaiei.

O recunoscu.

— Frumos ! în loc să doarmă, să-şi recupereze forţele, dumnealui se dedă la lectura unor opere profund discutabile !

Glumea, bravă, dar nu sta în puterea ei

să-şi ascundă febrilitatea, şi recentele cearcăne violete ce i se adînciseră sub ochi.

— Ai analizat „cazurile[11] cu tovarăşul stăpîn al cîinelui ?

— El, nu eu. Vrea un vinovat real, concret, o fiinţă în carne şi oase, nu o fantomă, o creaţie a unui artist imaginativ.

— Pe mine mă vizează ?

Ea ezită, apoi recunoscu sincer.

— De tine nu s-a vorbit. S-ar spune că te ţine în rezervă. Iar eu sînt prea „încărcată" ca să fi îndrăznit să aduc vorba fără a intra în panică. M-aş trăda... aş exploda.

Se dădu la o parte ca să-i facă loc lîngă el.

— Astea-s bune şi frumoase. Dar îmi permit să-ţi atrag atenţia că pierdem un timp scurt şi preţios.

I se ghemui la piept ca un pui speriat de sălbăticiune.

— Nu vreau să te pierd.

— Stt!

Se auzeau din curte lătrături scurte, mînioase; şi mîrîit ca de fiară abia stăpînită.

— Vrea un vinovat ca să-l sfîşie. l-l vom da...

La pieptul lui, Lucia rîse neaşteptat, înăbuşit, copilăreşte.

— Eşti absolut sigur că nu eşti tu acela ?

— Nu cred, dragă. De ce-aş fi eu ? ■

Urmă o pauză care se prelungi indefinit, un suspin tremurat se desprinse mai tîrziu din tăcere, parcă temîndu-se de-a nu rupe firul, coarda viUratorie, abia simţit şi totuşi tare, întins, pînă la limita de spaimă şi de răbdare omenească, ce-i mai lega de o realitate logică.

— De-ai fi tu, ar fi simplu. M-ai ucide acum cînd sînt fericită, şi ţi-aş fi recunoscătoare o viaţă întreagă.

— Nu pe tine te-aş ucide, Lucia.

Braţele lui se desfăcură. Cu părul răspîndit pe pernă şi ochii închişi, semăna c-un înecat arundat de valuri pe-un ţărm primitor....

Vru să-l mai întrebe, să-l mai ispitească. Nu îndrăzni. Emana din el o forţă calmă, dar primejdioasă. Pentru dreptatea *lui,* ar fi izbit fără milă. Ca să se apere, la fel ar fi izbit. Şi ca s-o apere pe ea... Un proverb indian (?) sfătuieşte să nu iriţi tigrul care doarme.

El vorbi într-un tîrziu, detaşat, ca de Un lucru străin de ei înşişi :

— îţi cer să mă asculţi orbeşte în viitoarele 24 ore. Să abdici voinţa ta în mîinile mele. Să nu întrebi, să nu discuţi, oricît de absurdă‘ţi-ar pare vreo

f

directivă. Dacă te învoieşti să-ţi iei nişte riscuri, ai încredere, totul se va sfîrşi cu bine. Năluca îndurerată a Florei nu ne va mai da niciodată tîrcoale, plin- gînd şi frîngîndu-şi mîinile pentru c-am uitat-o, pentru că n-am răzbunat-o.

— De unde ştii ? Eu n-am...

Tăcu, muşeîndu-şi buzele.

Şi tocmai atunci un fîlfăit uşor îi făcu să treasara.

— O pasăre de noapte rătăcită, rosti el, răguşit,

— Vreun înger ?

— ... radios ? Care-şi zburleşte penele ?

Se priviră fix, încă palizi. El tuşi ca să-şi limpezească vocea.

— Ce spui de propunerea mea ?

— De acord. Aş face orice, *orice,* **ca să risipesc ceafa de coşmar care ne înconjoară şi să redevenim oameni. Iar acum, porunceşte, stăpîne, sclavei tale, Lucia...**

Un umăr strîns într-o mînă puternică. Mîna, de astă dată îşi drămuia forţa. Umărul ei devenise pentru el o realitate vie, de menajat, de cruţat.

— Primesc, Lucia, tot ce-mi dai din tine. Pînă acum nu te-ai plecat în fata nimănui, aşa e ?

Ea răspunse, simplu :

— încă n-am iubit pe nimeni...

CAPITOLUL XVI

Aşa cum unei femei i se întîmplă să aibă zile proaste sau ore proaste, o încăpere poate avea şi ea ore proaste cînd lumina îi este defavorabilă, cînd se vede pe uzura mobilei pudra cenuşie a prafului, cînd pereţii apar murdari şi afumaţi, iar umbrele ce joacă asupra lor aparţin parcă unui trecut de umbră. Un atelier, mai ales, cu dezordinea lui pitorească trebuie evitat în orele de scară cînd, din pricina unei munci de migală, abajurul este scos de pe lămpi, iar lumina e crudă, rece, săracă şi cade indiscret pe cîte vreun lemn vechi, disgraţios sub nelustruirea care încă n-a devenit patină, ori pe vreo draperie fanată dezvăluindu-i indiscret rozăturile.

Doll lucra cocoţată pe un scaun înalt, lîngă masa lungă pe care uneltele se înşirau într-o dezordine anumită. Un regiment de figurine ce aşteptau să fie pictate stăteau înaintea ei ca într-o aşteptare. Doll detesta singurătatea. Doll detesta întunericul. Deci aprinse toate becurile şi dădu drumul maximum la radio.

Totuşi, singurătatea parcă se accentuase şi

mai mult în jurul ei, iar lumina dură nu-i potolea spaima de umbră. în plus, mai erau sudorile reci şi începutul unor crampe perfide ce-i vesteau pe aproape o criză, în curînd, crampele aveau să devină intolerabile, iar dacă Tony nu va veni sau nu se va îndura de ea, nu-i rămînea decît să caute un bloc cu zece etaje, să urce, să închidă ochii şi... închise într-adevăr ochii legănîn- dunse pe scaunul ei înalt cînd un sunet slab de sonerie o readuse la realitate. Se mai clătină o dată asupra unui vid imaginar, cu spaima undeva pitită în inconştient, şi sări jos de pe taburet cu o senzaţie de vomă şi de gol în adîncitura stomacului.

— Cine-i acolo ?

— Bună seara, Doll. Pot să intru ?

Mirarea îi rotunji ochii. La ora asta ? Pe cine altcineva putea căuta Lucia la atelier decît pe Tony ?

O apariţie nostimă şi insolită trecu pragul. O fată cu fundă mare în păr, strîngind în braţe o păpuşă cu o fundă la fel de mare. Atît doar că păpuşa avea capul jalnic aplecat pe spate, rupt şi descusut, cu fragmente de plastic sfîşiate, atîrnîndu-i disgraţios.

— Unde-i Tony ?

Nu-i răspunse îndată.

Posomorită, o examina. Funda, rochia largă, vaporoasă. Vizita în miez de noapte.. Urmărea adică şi „asta” să-l seducă ?

— Nu-i aici precum ai onoarea să observi.

Lucia rîse puţin, cu o neaşteptată voie bună.

— Nu te superi dacă mai rămîn ? Poate vine, totuşi ? Cel puţin aşa mi-a spus.

— E atît de urgent ?

— Foarte. Uite ce-a păţit Titania. Mi-e o milă cumplită de ea – îi întinse păpuşa cu un gest elocvent.

— Să văd. Suci şi răsuci păpuşa, dar văzu mai ales că mîinilc începeau să-i tremure. Semn rău.

— Ce-a păţit capodopera ?

— A fost descoperită de un cîine... Un cîine care n-o cunoştea. Am sosit tocmai la timp, cu şi „îngerul” noştru păzitor. A fost ca la teatru. Am leşinat, iar „Îngerul” a salvat păpuşa de-o totală sfîşiere.

— Ce i-a venit cîinelui ?

— „îngerul” m-a lămurit că la dresaj se folosesc anumite manechine. Asmuţindu-i, ii învaţă cum să-i atace pe răufăcători. A luat-o pe Titania drept o criminală.

Tremurai mîinilor i se accentua ca şi crampele. Oare avea să mai întîrzie mult Tony ? Şi belferiţa n-avea de gînd s-o ia din loc ?

— Dă-o încoace, am să încerc să ţi-o repar.

— Dar...

— Ştiu ce fac. El are să fie foc supărat. Grozav ţine la operele lui de carton şi de cîrpă. Un efemer care umblă după durabil. Caraghios ! Iar cum Lucia nu părea să fi înţeles, explică, cu o răbdare meritorie : nu există om care să n-aibă şi îndoieli, oricîtă încredere ar avea în el însuşi, Tony, ca oricare altul. Cînd i se strică o păpuşă, nu se lasă pînă cînd n-o „învie” prin absolut

orice mijloc.

Tăcu, posomorită. Apoi reluă :

— Ţi-a povestit vreodată Tony, viaţa lui ?.

— Nu...

— Bănuiam. Nu prea îi place să se autodescrie. Am reconstituit-o cu o răbdare de fier, episod cu episod. Ştiai că ar fi vrut să sculpteze ?

— Adevărat ?

— Da. Şi nu era total lipsit de talent. Aşa cum nici eu nu sînt lipsită de anumite dispoziţii pentru pictură.

Dar nici unul din noi n-a avut acel ceva, har divin sau demonic din care se plămădesc artiştii adevăraţi. M-am resemnat să fiu o artizană, el nu. Neputînd fi Pigmalion şi să-şi însufleţească vreo statuie, a devenit un păpuşar sinistru cu pretenţii de creator, de însufleţitor.

— Şi e ceva rău în asta ?

— De ce să fie rău ? E numai oribil. Sinistru şi i dezaxant, ca orice parodie. Să te fereşti de neresem- ⁝ naţi, Lucia ; ei se răzbună continuu. Ieşi din tirul lor, fugi dacă mai poţi fugi.

Impresionată, dar şi amuzată, Lucia alese calea de mijloc.

— Nu i-am făcut nimic şi presupun că n-aş avea de ce mă teme – eu, personal.

Doll oftă ; expresia ei îmbătrîni.

Apoi rîse straniu, un rîs fragil care se frînse.

— Crede-mă, lasă-mi păpuşa, s-o dreg eu. Costă mult mai puţin.

— Dacă e o chestiune de bani, eu...

— Bravo ! Eşti deşteaptă ca oaia cînd doarme ! Numai la bani te gîndeşti cînd se discută despre

un „preţ” ? De lacrimi n-ai auzit ? De preţul sîngelui ? rîse iar, răguşit de astă dată.

— Tony pretinde că păpuşile lui au suflet. De-ar auzi cumva că pe Titania aţi smuls-o din botul cîinc- lui, ar fi în stare să aibă un atac de cord...

— Chiar aşa ?

— Chiar.

Lucia marcă o ezitare... apoi se hotărî.

— Mă întreb dacă Flora îl cunoştea cu adevărat... Iar crampele, intolerabile. Şi imbecila asta, cu psi- hologelile şi pisălogelile ei. Zise, crispată :

Numai cînd *nu vrei,* nu cunoşti pe cineva. De obicei ne facem ideea care ne convine şi ne agăţăm de ea din răsputeri. Oamenii sînt aşa cum vor ei să fie, iar nu cum i-am vrea noi...

Se simţi examinată cu prea multă perspicacitate şi se contractă, ostilă.

— E o mare prostie să-i vorbeşti pe morţi numai de bine şi să-i faci beneficiarii unei indulgenţe la care au mai mult drept cei vii...

— Morţii nu se mai pot apăra...

— Viii, în schimb, se mai pot schimba.

Trăgea de zor un ac mare şi fixa din nou, solid, capul păpuşii.

— Rău cîine, cîinele îngerului tău păzitor...

Lucia revăzu scena. Octav, pe post de dulău, lup- tind cu dinţii lui dc lup împotriva păpuşii-portret.

Ceva indefinisabil o liniştise precum o tainică dezlegare de vrajă. El n-o mai iubea pe Flora, de neme ce punea atîta inimă ca să-

i sfîşie efigia, fie ea chiar de cîrpă. Misterioasa alchimie a sentimentelor lucra subteran. Flora îi deveni din nou infinit de dragă. Se apropie, interesată, de îndemînatica reparatoare.

— îmi permiţi să mă uit ?

— Bagă de scamă, nu permit să-mi furi meseria. Niciodată n-am permis să mi se fure ce-mi aparţine, fie un lucru, fie un bărbat.

Ceva, în glasul fetei, împiedica gluma să pară o simplă glumă. Văzută de aproape, arăta îngrozitor : lividă, cu pielea umedă şi ochi pîcloşi.

— Eşti bolnavă, Doll I

O constatare, nu o întrebare.

Doll tăie aţa cu dinţii ei ascuţiţi.

„Un animal ! Un mic animal de pradă, un carnivor, gîndi instinctiv cealaltă fată, cu o mişcare de repulsie.

— De ce mă priveşti aşa ? Arăt rău ? Chiar foarte rău ? şi cum cealaltă tăcea, continuă cu o stranie înverşunare : arăt ca un trup beteag de suflet. Tony m-a copiat în cîrpă, uite păpuşa e acolo, şi prin asta m-a transformat într-o cîrpă. într-o otreapă, ca să fim cinici sau realişti.

— Exagerezi !

— Mai de loc...

— Dar... Flora ? Şi ei, Tony i-a furat sufletul ? Doll făcu o strîmbătură golănească. Proasta avea chef de vorbă, pe cînd ea... îşi şterse broboanele de sudoare şi se uită la vizitatoare

cu ură, dar şi cu un fel de turbare, de dementă speranţă.

. – Spune... ai cotrobăit... – nici nu se putea să n-o fi făcut – prin sertarele ei. N-ai găsit cumva – şi înghiţi greu, opintit – nişte prafuri... ? Calmante, din cele ce-i da Vignian... Dacă le-ai pus bine, mi-ar folosi... teribil mi-ar folosi acum. Eu... nu prea mă . simt îrr apele mele.

. Se şi vedea. Lucia însă făcu o figură naivă...

— N-am găsit, nici n-am căutat calmante. Ceea ce mă interesa era un „jurnal[11] al Florei, un jurnal ţinut la zi.

~ L-ai găsit ?

întrebarea suna detaşat. Nici nu-şi ridicase ochii de pe lucru. într-altă împrejurare s-ar fi putut lăsa înşelată.

— Nu ştiu...

— Cum aşa, nu ştii ?

Masca indiferenţei îi lunecase de pe faţă. Lucia se scuză.

— Ai* fi posibil să fi fost găsit de alţii. Trăiesc cu miliţia în casă, nu uita.

Broboanele musteau dureros pe fruntea crispată a lui Doll.

— Prietenul lui Radu... Bărbatul acela voinic, cu nume imposibil de reţinut...

— Ce-i cu el ?

— Prieten al lui Radu Vighian... M-ar ajuta... m-ar salva. Unde să dau de el ?

Lucia o cîntări îndelung înainte de a-i răspunde, întrebarea ar fi putut însemna o cursă dacă... ei da, o cursă. De evitat.

— De unde vrei să-i dau eu de urmă ?

Fata mai rîse o dată, spart:

— Credeam. Am presupus că prea te „admira”, ca să se fi dat de-a binelea la fund, fără bună ziua.

Doll era o nenorocită, o „cîrpă în amor”, o devastată, dar era femeie şi, ca atare, avea o forţă de intuiţie, o fineţe ce nu erau de neglijat.

— Ai o ţigară ?

— Cu plăcere.

Mai mult sugea decît fuma. înghiţea fumul cu lăcomie.

„Ultima ţigară a condamnatului”, gîndi Lucia maşinal.

Tony întîrzia. Era chiar posibil să nici să nu se mai întoarcă pînă dimineaţa. Păpuşa, de altfel reparată cu abilitate, zăcea aruncată pe masă, iar Doll, cu capul în palme, crispată de suferinţă, nici putere să vorbească nu mai avea.

— Ia stai ; trase un sertar, două, apoi îngenunch'e şi deschise comoda mare, burtoasă, încăpătoare, cu picioarele răsucite, unde îşi ţinea Tony materialele, în fund, perechea de aripi ale „îngerului radios” ocupa întreg locul. Cartonul alb devenise mai galben şi îşi pierduse aproape toate penele dintre care unele se deslipiseră ori se rupseseră. Accesoriile de carnaval sînt menite să dureze doar o seară ca şi iluzia ce-o întruchipează.

Doll, îndobitocită de durere, o privea, fără să aibă forţa să-i interzică să mai cotrobăiască prin lucrurile lui Tony.

Lucia se ridică, scuturîndu-şi genunchii de praf. O îmbujorare uşoară o făcea încă şi mai frumoasă.

— Cred c-am găsit ceva pentru tine.

— Morfină ?

■— îndată. Unde-i seringa ?

îndoită în două dc-o crampă mai violentă ca altele, Doll arătă spre camera de baie. Pe-un reşou neaşteptat de curat sta gata pregătită cutia de metal cu seringa în ea. Se grăbi să fărîme tableta de aspirină între degetele ei nervoase şi s-o readucă la starea dc pulbere albă. Pregăti injecţia. Doll, împleticindu-se, se tîrîse pînă-n prag. Privirea ei tulbure, înnebunită, acum sclipea de speranţă.

— Un praf magic ! Cum de l-ai găsit ? Eu am căutat peste tot.

— Poate de aceea nu l-ai găsit. Era în cutia cu vopsele, minţi ea. Acolo ai căutat ?

— Nu mi-a dat în gînd, murmură fata. Aici, te rog – îi arătă ca un loc pe-un şold găurit de înţepături mărunte. De cînd cu mini-jupele, coapsele se văd. Voi fi prima care voi adopta „maxi”. Cu motivele mele...

Destinsă, fericită, după înţepătură, regăsea puterea să glumească.

Lucia o observa din coada ochiului. Nu se afla departe de-o somnolenţă binefăcătoare.

— Flora venea des pe-aici ?

— La început. Apoi a rărit vizitele. O timorată, spelbă şi bleagă. Nu-i semeni.

— De ce ?

— Eşti o forţă. Ea nu era. Urmăreşti ceva. Tony, nu mă crede. Cu atît mai rău pentru el dacă nu mă crede.

— îl adori, nu-i aşa ?

— Eu ? De-aş putea să-l ucid fără risc, l-aş asasina chiar mîine. Dar din nefericire nu se poate. M-ar băga la gherlă şi acolo, adio prafuri magice. Aş căpia ori aş muri.

— Ca Radu...

Doll deschise eu greu pleoapele.

— Ăla a plătit. Grasa nu-i făcuse nimic lui, personal. De ce, atunci ?

— De ce ?

— Pentru că-i făcea curte şi ea îl respingea, poftim !

Aţipea în picioare. Cu băgare de seamă, o ajută să se întindă. Ii surprinse printre pleoapele lăsate o ultimă dîră de privire trează.

— Eu nu mai am nici o consistenţă. O unealtă, ăsta-i cuvîntul. O unealtă. Şi e tare bine să fii o unealtă, să scapi de răspunderea faptelor tale, să scapi, să scapi... să...

Adormise cu un minut prea devreme. Dar ce putea ea să ştie despre Aglaia ? Pornind de pe nişte poziţii de detectiv, pe parcurs s-a îndrăgostit de-un tînăr

deşi-l socotea suspect. Ajunsă aici, sărmana s-a luptat să-i dovedească nevinovăţia, urmărind să-l oblige, să aibă în sfîrşit, şi ea un om care să-i datoreze viaţa şi libertatea. în pofida mulţimii romanelor citite şi a vastei sale documentări, a ignorat, ca orice profan, o dată esenţială : cine-a lovit mai loveşte. Şi loveşte *sigur,* acel care se simte descoperit, ameninţat.

Biata Aglaia ! victima unor sentimente nelogice. Găsise probabil „Jurnalul" Florei, îl ascunsese perfect ; identificase un criminal şi devenise la rîndul ei victimă a dorinţei de-a trăi aevea un roman poliţist !

Doll căzuse acum într-un somn adînc, reparator. Cu repulsie şi cu milă o acoperi cu un şal imens şi vechi ce i se rupea în mîini, friabil ca o hîrtie arsă.

De undeva, dintr-un -ungher plin de umbre, un ceas, ori mai degrabă o pendulă, bătu o singură lovitură.

Ora unu ! A mai trecut o zi.

înainte de plecare, aruncase o privire în „salon", întins cît era de lung pe divanul de brocart – mîn- dria casei –, „îngerul păzitor" dormea ca un prunc, dacă pruncii dorm cumva cu gura deschisă.

„Li se întîmplă cînd au vegetaţii."

Afară, nici urmă de cîine. 11 rugase şi obţinuse să fie pus în lanţ. Ciudat, n-o lătrase.

Lipsea de două ore. Cam lungă absenţă. Oare greşiseră amîndoi, ea şi Octav, în calculele lor minuţioase după care neapărat,

matematic, Tony trebuia să fie prezent la întîlnire ? în mîna lui se afla cheia misterului. Dacă-şi va aminti, dacă reflexele vor funcţiona corect, atunci miine, Octav va putea fi scos din cauză. Ea se afla gata la orice, riso sau grea plată. Cu atît mai mult cu cît Flora însăşi ar fi fost de acord. Răzbunată, în sfîrşit, se va putea odihni în pace.

CAPITOLUL XVII

„îngerul păzitor”, pe adevăratul său nume Pavel Grancea, îşi ridică mina prin întuneric. Cadranul fosforescent al ceasului arăta ora 1.

„E timpul. Sus !” Zăbovi încă o clipă pe canapeaua deprimant de comodă, cu salteaua prea moale. Tocmai bună pentru o fiinţă osoasă ca defuncta Aglaia, dar cu totul nepotrivită pentru un om ca dînsul, cu muşchii antrenaţi şi tendoanele bine întreţinute. Acasă avea un pat drept şi tare, ce nu te predispunea la confort moral, la amînări de acţiune şi la întîrzieri. Aprinse lampa. Sub imensul abajur roz – caraghioasă culoare ! – becul anemic răspîndea o lumină timidă. Salonul – pentru prima dată dormea într-un salon – era la fel de comic ca şi abajurul, cu fotoliile lui aurite, vitrina sculptată, comoda „stil” şi soclurile în formă de coloană.

„Un muzeu, deşi cam strimt, cam

îmbîcsit pentru un muzeu.”

O experienţă nouă, acest „caz” complicat.

De ce unii oameni aveau rezerve faţă de el şi de tovarăşii lui, cei care prin specificul meseriei şi firea . lucrului se aflau gata în* orice moment pentru acţiuni periculoase despre care nu se vorbea decît reticient ? La ora aceasta, de pildă, paşnicii oameni ai muncii dormeau şi habar n-aveau că somnul lor era vegheat şi protejat de acei al căror rost era tocmai de-a rămîne treji, în gardă, atenţi la orice semn de dezordine.

. „Fără noi, s-ar sufoca, înecaţi în miazme nesănătoase, în bănuieli şi dezlănţuiri primitive.” Fusese un copil de orfelinat; nu i-a fost foame decît de afecţiune. Nu i-a fost frig, dar a tînjit după căldură omenească. Mai mare şi mai voinic decît alţi puşti ar fi putut deveni un tiran faţă de cei mai slabi, dar preferase să le fie apărător.

Devenind major, lucrase în mai multe locuri, încercase mai multe meserii pînă cînd doi băieţi pe care-i proteja l-au implicat într-o afacere murdară de tăinuire de furturi.

Atunci a întîlnit minunea : un om care l-a crezut pe cuvînt şi i-a consimţit o libertate pe cuvînt; o libertate provizorie, care lui însă i-a fost suficientă ca să descopere toată filiera şi pe făptaşi.

— Ai dispoziţii serioase, tovarăşe, pentru descoperiri de răufăcători şi dezlegări do

încurcate poveşti – şi căpitanul îl examinase prietenos. Cine te-ar vedea n-ar crede de cîte mi-eşti în stare.

A rămas în miliţie. Cu atît mai mult cu cît a învăţat, pe măsură ce-a trecut timpul, ce calitate preţioasă reprezenta pentru meseria ce şi-o alesese înfăţişarea lui bleagă, nevinovată.

Recunoştea, modest, că n-ar fi putut face lumină în multe „cazuri" dacă vinovăţii nu s-ar fi simţit într-o falsă siguranţă, tocmai datorită aparentei sale lipse de isteţime.

„Să mă creadă ei prost cît le cere inima, numai să se dea pe faţă."

În problema de acum, înşelătoarea lui personalitate dăduse din nou roade.

Se întinse cît era de lung, căscă şi dintr-o mişcare elasrică sări în picioare, redresat, gata de atac.

Nu trebuia să se grăbească, totul era cronometrat, pînă la secundă. Ca întotdeauna cînd se apropia dc finalul unei anchete, resimţea o uşurare amestecată cu un vag regret. Puţini oameni îi deveneau mai apropiaţi, mai intim cunoscuţi decît suspecţii lui şi complicii lor. Cazul de faţă avea prin ce să-l fi pasionat. Rareori îi fusese dat să aibă de-a face cu o asemenea faună de tipuri diverse. Dacă i-ar fi cunoscut în alte împrejurări, nu-i de loc sigur că le-ar fi acordat vreun interes deosebit. Poate Luciei, pentru că era frumoasă... poate micuţei vipere pe nume Doll,

pentru că avea pe dracu-n ea... Sau lui Octav, prototip de aventurier, însă nicidecum unui prea cinstit doctor „în spe” care de pe acum făcea curte cucoanelor bătrîne, menajîndu-şi pentru viitor o clientelă fructuoasă, sau unei maniere, ca Aglaia.

Şi-ar fi greşit, îşi făcu el cinstit, autocritica. Oamenii şterşi sau chiar ridicoli, greu de detectat şi de eliminat, sînt minunate „cutii poştale” pentru răufăcătorii înveteraţi.

Niciodată ca astăzi nu realizase cîtă grijă de fiecare clipă necesita sănătatea fizică şi morală a cetăţenilor.

Traficul cu stupefiante, adevărat flagel al ţărilor cu regim capitalist... Ispita fugii de viaţă, a fugii de realitatea uneori aspră, dar cu atît mai pasionată; ispita unei experienţe noi şi-a unei bucurii interzise, toate la un loc concurau în chemări perfide şi atracţie morbidă. Mai du-te şi explică-le la fiecare în parte că-ţi. pui singur cătuşele de mîini, că te dai prins unei patimi care te va ucide fără iertare degradîndu-te pînă la nefiinţă.

„De n-am sta noi stavilă, pe mulţi i-ar fi luat apele.”

Fusese un copil al nimănui. Copii încă n-avea. Cu atît mai vîrtos se simţea ataşat de tinerii ameninţaţi ai altora.

„Ce ştiu ei ? Ştim noi, c-am văzut.”

Specificul meseriei lui era să asaneze societatea, s-o facă mai bună, mai primitoare. După întîlnirea cu anumite fiinţe degradate,

iubea şi mai mult oamenii curaţi, mîndri, buni.

„Ce ştiu ei !”

Se mai uită o dată la ceas, apoi îşi apropie un aparat de ureche.

Auzi:

„Individul părăseşte barul. Se îndreaptă spre casă. Pe jos. Se pare că l-au scuturat cu nădejde. S-a căutat prin buzunare, dar n-a avut bani de taxi.”

„E-n ordine.”

îşi strînse centironul şi îşi controlă poziţia pistolului. Faţa lui nu mai avea nimic dintr-o floarea- soarelui. împietrită şi colţuroasă, îi întregea înfăţişarea de om determinat să-şi facă absolut toată datoria, dincolo de orice sentimentalism de prisos. Se va vedea dacă a avut sau nu dreptate. S-a încrezut în justeţea unui şir de deducţii riguros logice şi a aş-teptat într-o linişte aparentă, ca infailibil, să se adune nelipsite probe şi dovezile care deocamdată lipseau.

Să cunoşti oamenii înseamnă să le priveşti reacţiile şf, mai ales, să le previi.

Se făcuse tîrziu. Lucia începea să se teamă că Tony ar fi putut să nu mai vină. Nu de canapele ospi- . taliere ducea el lipsă ţn oraş.

Doll adormise – graţie aspirinei – iar somnul ei aveaoeva patetic, infinit dezarmant şi în acelaşi timp neaşteptat de respingător. Nările roze, dar largi şi aspiratoare, gura mare cu colţurile mult aplecate, buzele netede, vicioase ; paloarea lividă şi slăbiciunea ei scheletică – oasele începeau disgraţios'să împungă pielea. încă puţin, şi graţia ei nervoasă avea să dispară, să se cojească de pe fiinţa ei ca o poleială uzată.

O privea şi teama urca în ea perfidă, ca şi cum ar fi contemplat somnul încolăcit al unui şarpe mic şi veninos, a cărui culoare se confunda cu aceea a prafului de pe drum şi care, neobservat, se apropie destul ca să ţîşnească, fulgerător, şi să muşte. Prin- tr-o bizară asociaţie de idei se gîndi la Ciuciu, băieţaşul protejat de Aglaia. Era la fel de înalt ca şi Doll; putea intra şi ieşi la fel de uşor printr-o fereastră şi aveau cam aceeaşi mentalitate primitivă despre ce este permis şi ce nu. Teamă de tata ; teamă de Tony. Atît.

„Dar cu ?" I se făcu dor de Octav. Ar fi vrut ca totul să se fi terminat. Bănui că este foarte obosită, mul mai obosită decît îşi închipuise

vreodată c-ar putea fi un om. De aceea tocmai nu trebuia să bruscheze nimic. Să joace cinstit, cu toată abilitatea şi cu tot riscul de care se simţea capabilă. Noaptea începea să se răcorească. Se înfiora căutînd cu ochii vreun şal. îl găsi şi se înfăşură în el strîns, printr-o instinctivă mişcare de apărare. Ar fi vrut să se ascundă de .orice şi de oricine... Pe undeva, toamna începea să se facă simţită. Zărise primele frunze îngălbenite. Crezuse mai întîi că-i un copac bolnav, dar apropiindu-se, descoperise toamna cu prevestirile ei de plecări şi de vînturi ploioase. Aproape uitase unde se află cînd răsucirea unei chei în broască o readuse la realitate şi-i trezi din nou instinctul combativ. Trebuia să se bată şi să cîştige. Cum, încă n-avca idee. Ştia însă cu certitudine că Octav o iubea ; că şi ea îl iubea, că exista un Dumnezeu ce-i apără absurd pe îndrăgostiţi împotriva duşmanilor dragostei. Aştepta, pregătită la orice.

— Tu ? Ce surpriză, Lucia ! De cînd eşti aici ?

— De la 11...

— Extraordinar ! Şi eu să nu fi ştiut ! Să nu fi simţit! Să fi pierdut în chip idiot, trei ore din prezenţa ta la mine !

— Stt! mai încet. Doarme Doll.

— Ei şi ?

— Cum ?

Tony rîse ironic, deşi voia să fie un rîs vesel.

— Păpuşa mea dragă, omul care trăieşte veşnic în spaima de a-i supăra pe ceilalţi este un om pierdut. El se va trece, din neîndrăzneală în neîndrăzneală, ca o culoare pusă cu economie pe-o pînză timid pregătită. Doll are casa ei, oamenii ei, şi desigur vreun bărbat care-i vrea binele, nu unul ca mine. Şi totuşi *preferă,* alege să vină aici. Să suporte, deci, consecinţele...

— ...prafurilor magice, Tony ?

El rîse şi de astă dată. O privea şi rîdea. Lucia începea să nu se mai simtă la îndemînă.

— Multe descoperiri faci, domnişoară' detectiv l Nimic nu-ţi scapă, decît esenţialul: Doll este complet detracată. îl şantaja pe Radu Vighian – posedă un mic aparat de fotografiat dăruit de un turist şi a luat cu el instantanee compromiţătoare pentru reputaţia unui viitor doctor.

Omul, ca să-i închidă gura, i-a furnizat nişte drog. Iar acum pentru că nu-l mai poate învia, i-a căşunat pe mine, ea ştie de ce. Crede că-i pot înlocui dozele pierdute – este ideea *ei* fixă. Ca negustor de iluzii, puterea mea ia sfîrşit o dată cu păpuşa confecţionată şi animată...

— ...Cu sufletul pe care i-l insufli ?

— Exact.

Se priveau de aproape, sfidîndu-se, încă amical. Lucia se văzu, micşorată ca într-o minusculă oglindă, în pupilele lui dilatate. Tony nu se înţepa. El nu fugea de realitate. Dimpotrivă, o provoca, îi pretindea daruri

deosebite şi interzise altor muritori. Atunci ? o scurtă ameţeală o încercă şi trecu. Dacă... dacă s-au înşelat ? Tony o examina, ironic şi atît de perspicace, încît ea avu un gest copilăresc, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

— Ţi-e frică, nu-i aşa ?

Lucia tăcu. Un instinct – poate cel de conservare – îi ordona să nu-şi mai cheltuiască energia în jocuri sterile negînd evidenţa sau luptînd pentru a face credibile nişte neadevăruri.

— Ai găsit „Jurnalul" Florei, nu-i aşa?.

Nu se mai obosi să mintă.

— Te-a tulburat ?

Ea tăcu în continuare. Zîmbetul lui se imobiliza, deveni un -rictus. .

— Ce vrei să ştii de la* mine ? Doar pentru-lucrul acesta ai venit, nu ?

îndrăzni din nou să-l privească.

— Ai iubit-o, nu-i aşa ?

— Ce cuvînt demodat ! Dacă ţii neapărat, dacă-ţi plac etichetele, da, poate că am iubit-o, pînă cînd...'

— Radu ?

— Nu, Radu pentru ea era un frate, un sprijin... Pe altcineva a iubit ea... Nu spune-nimic „Jurnalul" în privinţa lui ?

— S-a găsit numai un caiet din mai multe.

— Atunci... Da, desigur, se poate să fi rupt.singurii anumite foi. în ultima vreme, trecusem pe post de confident. Ingrată meserie !

Nu-Î credea.

— Am afiat, astfel, anumite lucruri. Te miră ? Da, se mira... de lipsa de discernământ a Florei.

— De pildă, atracţia ce-o exercita asupra ei aventura. Eroii romantici, piraţii. Se pare că întîlnise nu de mult un astfel de pirat; un „zburător cu negre plete” şi cu succes mare’ la fete...

Aciditatea din glasul lui îl trăda. „Cît de imprudentă ai fost Flora !•;

— Şi... l-ai cunoscut pe acel... aventurier ?

— Prin ea, nu. L-am detectat, în sfirşit, prin me- .

teda eliminării. Nu pomeneşte nimic despre el în „Jurnal”? . '

— Nu... ’ .

— Incredibil !

O cîntărca, drămuindu-î sinceritatea. Ca hipnotizată, recită, din memorie : .

— „Mi-e teamă, (Lucia, şi totuşi sînt atît de fericită ! Un bărbat adevărat pe care-l simţi destul de puternic ca să te strivească dacă ar vrea, şi destul de blînd ca să nu-ţi facă niciodată vreun rău.”

— Aici se înşela, comentă el, grav. Un astfel de bărbat „duce” numai femeile. între noi însă, ne *simţim,* ne mirosim. Demascat, aventurierul e în stare de orice, auzi tu, de *orice.*

Lucia auzea ca prin ceaţă. Dintr-o dată, totul prindea un contur ireal. Vorbeau de Octav, asta făceau, îl comenta şi ea tăcea – tragi-comicul situaţiei reieşea într-un relief hidos, ca bubele unei broaşte riioase.

— Flora avea ceva cald, fratern, chiar matern, ce ne îndemna la confidenţe. Primejdios lucru cînd, printr-o perversitate a firii, te interesezi îndeobşte de bărbaţi periculoşi.

Da, aici avea dreptate. „Flora, de ce nu mi-ai scris ?” I se opri răsuflarea. Dacă nu-i scrisese nimic, atunci poate că şi din „Jurnal” omisiunea să fi fost voluntară ? Pudoarea faţă de-o pasiune copleşitoare ? Relaţiile dintre ea şi Octav au fost altele decît i-au fost povestite. Cu totul altele ! Şi...

— ...era tristă şi speriată în ultimul timp. îmi închipuiam că se teme pentru el, dar nu, se temea pentru ea.

— De unde ştii ?

O spaimă feroce, poruncitoare, o făcuse să iasă din rezerva prescrisă atît de prudenţă cît şi de interes.

— Mi-a dat să înţeleg.

Dacă ar fi afirmat că ea i-a *spus,* nu l-ar fi

crezut. Pe cînd aşa, nu era imposibil să fie ceva adevărat în ce îndruga el.

15 – Cînd pătratul are trei laturi

— M-am gîndit mereu de la nenorocire încoace. Sînt atîtea mijloace să reduci la tăcere pe cineva cînd găseşti nedemn de tine să ai scrupule, iar, în schimb, nici pe ceilalţi nu-i crezi mai breji. O doză mărită şi gata!

— Insinuezi că Flora s-ar fi... drogat ?

— Nu, nu era genul ei. Dar s-a nimerit să fie periculos de aproape de nişte arme mortale, în aparenţa lor inofensivă...

— „Jurnalul” nici nu pomeneşte măcar.

Ridicase glasul, rănită în încrederea, în mîndria ei...

Se uită pe divan. Era gol. Doll dispăruse.

— Unde, cînd s-a făcut nevăzută ?

Tony chicoti.

— Ai pomenit că s-ar fi găsit „Jurnalul”. Aflîndu-se direct în cauză, n-a mai socotit de cuviinţă să aştepte evenimentele.

— Şi nu faci nimic pentru ea ?

— Fiecare pentru sine. Am prevenit-o. N-a vrut să mă asculte...

Dintr-o dată glasul, privirea, i se îmblînzi.

— Mă tem pentru tine, Lucia. Ca un fluture zbori spre flacăra unui entuziasm, a unui devotament inutil... şi primejdios.

— Tu... ştii ceva !

— Să zicem. însă de vreme ce n-am o dovadă înseamnă că nu-s altceva decît presupuneri.

îl privi cu ură pentru umbra de bănuială ce i-o strecurase cu un maximum de perfidie în suflet. Pe neaşteptate, i se limpezi ideea că n-ar fi fost poate o eroare dc-a se preface convinsă în sensul pe care-l dorea el... - -

— Ce mă sfătuicşti, îl întrebă, abia şoptit...

El aplecă repede pleoapele ca să-şi ascundă o sti- clire de triumf. Dar de răspuns, răspunse grav :

— în materie de sentiment, orice sfat e de prisos. Recunoaşte şi tu... Vrei cu *adevărat* să afli, sau preferi să ignorezi cine-i vinovatul ?

— Nu răspund la *astfel* de întrebări.

El n-o luă în scamă.

— Dacă vrei cumva, cu adevărat, există un mijloc infailibil ca să te convingi.

Fata tăcea. El continuă, ca şi cum ea s-ar fi şi învoit să facă experienţa : Să-l întrebi – cît mai pe nepregătite – : ,,Unde-ai pus pachetul încredinţat de Flora ?" Ai să ţii minte ?

Gîndurilc ci se fugăreau, se încălecau, reveneau. Să fi avut totuşi, Octav, secrete faţă do ea *acum?.* Bravă, se prefăcu de acord cu sugestia.

— Cînd îl vezi ?

Cursa întinsă avea sfori prea groase.

— Nu pot să ştiu. E fugar. Poate că niciodată, cel puţin în viaţa asta.

El nu insistă.

— Ai un suflet pur ca un gheţar, Lucia, şi-o imaginaţie de lavă fierbinte. *Ĕu* nu cred că Octav ar fi ucis-o.

Se ştia pîndită, deci reacţionă corect:

— Fuga, viaţa lui, ceea ce mi-ai dezvăluit adineaori, totul îl acuză.

— Tocmai de aceea, eu nu-l cred vinovat. Prea s-au adunat asupra lui prezumţiile defavorabile. A iubit-o. De cînd nu mai este, o

caută cu disperare în tine, în mine, în noi...

11 privea, fără să-l întrerupă, aşteptînd, stoică, o nouă şi piezişă lovitură. Nu întîrzie.

— Te-ai întrebat vreodată, serios, clacă Flora nu s-a sinucis ?

, – Nu văd de ce. Nici pentru cine.

— Ce poţi tu şti ? Avea în ea febrilitatea celor sortiţi să trăiască puţin, a celor care vor prea mult şi nu selectează destul. Titania noastră dragă nu s-a priceput niciodată să-şi aleagă bărbaţii.

Ridicîndu-şi fruntea, îi susţinu privirea.

— Oricine-ar fi, va trebui să răspundă.

— Va răspunde, dragă, toţi răspundem, pînă şi tăcerea ne răspunde rîzîndu-ne în nas..

Ea se îndepărtă puţin.

— Te joci, Tony, şi nu-mi place. De cînd e lumea lume, femeia este îndreptăţită să joace un bărbat. Pe cînd contrariul...

— Ia te uită !

Lucia găsi forţa să surîdă.

— Biata Aglaia pretindea că Flora a fost ucisă de la distanţă cu un ac, prin intermediul unei păpuşi de ceară. Ne şi certasem pe tema asta. Ea susţinea că este „strict istoric”. O regină a Franţei aşa scăpa de cei care încetaseră să-i mai placă.

— Aşa spunea Aglaia ? Cine-ar fi bănuit ce-i trecea prin cap !

— A fost un timp cînd eram cît p-aci s-o iau în serios.

— Adică ?

Ea se reculese aşteptînd să i se potolească bătăile inimii, ca şi cum s-ar fi temut c-ar fi

putut fi auzite.

— în toate legendele vechi se află sîmburele unui adevăr iniţial.

— Devii interesantă, Lucia, de cînd te-ai îndrăgostit. O, tinereţe, lună, stele ! Copaci înmugurind, fete roşind, băieţi bîlbîind ! Ce mişcător, ce frumos, ce suav ! Şi-n serile de ploaie, singuri în odaie... Ce emoţionant ! Ce mişcător ! Iar undeva, în noaptea solitară, cu sau fără ghitară, oftează cel-pe-care-ni- meni-nu-l-iubcşte, cu genele zburlite de vînt, ude de ploaie ; şi-n odaia lui, focul se stinge de singurătate, se stinge încet ! se „stinge”. Ce tragic ! – cu mişcări insidioase, se. apropiase din nou de ea. Ce drăguţă eşti, Agatha, şi ce tînără, păpuşa mea dragă !

Lucia îşi umezi buzele uscate.

— Tony, nu crezi că-i cam tîrziu ca să faci pe bufonul ?

— Eu ? Dar te înşeli, scumpo. Bufon e tonul meu atunci cînd spun adevăruri fără pedanterie. Eşti încă femeie, păpuşa mea dragă, şi femeie fiind, minţi. Toate minţiţi, cu sau fără voia voastră.

— Ar fi mai bine să plec, Tony.

— De ce ai venit ?

Privirea, expresia lui nu-i mai plăceau. Par n-avea de ales...

— Titania a avut un accident...

— Ac-ci-dent ?

— Da... superficial. S-a jucat cu ea un cîine.

-

— Un cîine ? Şi tu ce păzeai ? Unde-i ?

Lucia o luă de pe masa unde o abandonase Doll.

— Prietena ta mi-a şi reparat-o.

Tony i-o smulse din mîini. . '

— Ce barbarie ! Ce grosolănie ! Nu vezi cit e de tristă ? Oare nu ştii că păpuşile triste aduc nenoroc ?

— Da...

— Nu-ţi dai seama, cu vestita-ţi intuiţie feminină, c-ai aruncat-o pe Flora în gura cîinelui ? Pentru că tu n-o mai iubeşti, pentru cîî eşti geloasă pe ea, cu sufletul tău meschin de păpuşă vie şi imperfectă.

— Cum îndrăzneşti ?

îşi muşcă buzele, mustrîndu-se cu severitate. Trebuia oare să se lase batjocorită ? Sau, dimpotrivă, să-l provoace, să-l şi excite la nevoie ?

— Nu sînt geloasă pe Flora. De cînd i-am citit „Jurnalul", ştiu cc-a fost în sufletul ci. Am iertat-o de orice vină ar fi avut.

— „Jurnalul"... că bine zici ! Undc-i acum ? L-ai luat cu tine, sper. Pentru memoria bietei Flora, nu merită să cadă în mîinile unuia ca alde Pavel Gran- cea...

— N-avea grijă, l-am luat cu mine, şi cum el îşi rotea privirea lacomă prin cameră, ca îşi atinse frun- – tea, zîmbind : – Se află aici, la bună păstrare. Ţi-am prevenit sfatul. Ca să-l împiedic de-a încape pe mîini nedorite, l-am ars.

Ştiu să primească lovitura fără să se plece. Dar ochii lui negri prinseră reflexe roşietice, de

foc încins.

— Bravo ! Care va să zică aici, în căpşorul acesta se află mult căutatele pagini-dovezi ! Deci, cel ce-ar vrea „Jurnalul” are inerent nevoie de căpşorul tău. Poate să-l taie ? ori să-l ameţească ? ori să-l scalpezc şi să-l golească astfel de prea multă ştiinţă.

— Dă-mi drumul, Tony.

— De ce ? Vrei să te duci la el, nu-i aşa ? De aceea eşti aşa de rece, trup de tărîţă şi paie ce eşti !

Lucia închise ochii şi se avîntă într-un necunoscut plin de umbre şi de groază.

— îl iubesc, da. Ai ghicit.

— Poţi iubi un asasin, fecioară pură ?

Chipul lui Tony devenise curios de imobil. O mască. Pornirea ei fu s-o rupă la fugă, fără a mai întoarce capul. Dar nu se punea problema unei dezertări tocmai acum cînd Octav... Pronunţarea numelui, chiar în gînd, o galvanizã. Ridică fruntea ca un recrut ce-ar porni la atac sub ochiul unui superior a cărui preţuire trebuia neapărat cucerită.

— Nu este un asasin. Nu poate fi.

— Ha, ha. O păpuşă de doi bani jumate, asta eşti ! Bine, iubeşte un criminal dacă asta îţi dă senzaţii, dar nu-l albi cu făina ta interioară, ce-i zice nevinovăţie. Aia se află în tine, nu în el.

Se priviră cîtva timp în tăcere. El păru să cedeze cel dinţii. Rîse spart.

— Ai cîştigat şi acum. Dar înainte de a nu

mă mai putea vedea în ochi, îmi datorezi o ultimă şedinţă de „poză”. Agatha, păpuşa mea, mai arc nevoie de-un retuş esenţial. Nu mă poţi refuza.

într-adevăr nu putea. Se aşează, luînd maşinal poza convenită, cu capul plecat. Tony apucă păpuşă, o pensulă şi un ac lung, neîncetînd să vorbească.

— Dacă te-aş fi pictat, te-aş fi redus la o singură dimensiune. Dacă te-aş fi sculptat, te-aş fi dăruit cu rigiditate. N-ai mai fi fost tu, supla mea păpuşă, îndrăgostită de-un asasin şi cu atîtea taine în căpşor !

— Mă întreb, Tony, cît eşti de nebun ?

— întrebarea ta denotă morbiditate. Uită, ceea ce nebunii „normali”' au numit logică, sau „bun simţ”, această meschină opreliste umană. Fă-ţi din obiecte prieteni, dă mîinilor tale bucuria creaţiei, imaginează cu mîinile, dă-le o pasiune, un elan.

Lungi, fluturătoare, mîinile lui desenau în aer, modelau, apucau. Ea intră în joc.

— Mîinile mele nu imaginează decît un cap, să-l mîngîie.

Un rîs ascuţit îi răspunse.

— Un cap ! Păpuşa mea refulată, ascunzi o mentalitate de călău.

Evitînd să se uite la el, întrebă :

— Dar mîinile tale ce visează ?

— Poate un gît de iubită, un gît fragil şi alb, ca să-l strîngă... să-l sugrume...

— Cînd se întoarce Doll ?

— îi resimţi lipsa ? Eu, nu – acul lui zbura cu

împungeri largi, nervoase. Vorbeşte-mi despre mis- terioasul ,,Jurnal”, Agatha. Despre taina din căpşorul tău de catîr, cu logica lui uniformă şi inoperantă... , Lucia se reculese.

— Mă întreb, din nou, dacă nu cumva moartea Florei se datoreşte, totuşi, unui ac ? Unei vrăji adică, de la distanţă, aşa cum credea Aglaia ?

El lăsase o clipă din mînă păpuşa.

— Mintea unei fete bătrîne este o pînză de păianjen în care uneori se prinde şi un adevăr, pe care-l suge pînă-l goleşte de orice conţinut. Te rog să nu te mişti. Vreau să-ţi prind expresia... expresia ta îngrozită şi să fac din ea o realitate care să-mi aparţină *mie,* numai *mie,* cel care altfel nu vă pot avea.

Cu o mişcare fulgerătoare, asemeni saltului unui scorpion, îi dădu părul înlături, dezgolindu-i urechea, şi ridică acul. Lucia se lăsă imediat să cadă, răstur- nînd scaunul, în timp ce lumina orbitoare a unui „flash” inunda încăperea şi prin geamul făcut ţăndări ţîşnea înăuntru o umbră masivă. Uşa zbură şi ea în

lături. Cu aparatul atîrnîndu-i de gît, fotograful nu era singur. Locotenentul Pavel Grancea, alias „îngerul păzitor”, arbora o cu totul altă expresie ca pînă atunci.

— Nimeni nu părăseşte camera.

După ce se asigură de Tony şi de celălalt bărbat, care era Octav, se opri în faţa Luciei, uluită.

— Felicitările mele, *păpuşico.* Creîndu-i împrejurări identice, ai declanşat o reacţie identică. Iar împrejurările ce nu le cunoşteai, le-ai intuit magistral.

— *Amindoi* le-am intuit, tovarăşe. Caută în comodă. De pe aripile de carton ale „angelului radios”, Doll adică, lipseşte pana găsită în pumnul strîns al Aglaiei.

— Bine, bine. Procurorul a şi fost anunţat. El va sosi peste cîteva minute şi vă va lua declaraţiile. Pînă atunci, îngăduiţi-mi să vă spun că mi-aţi întrecut aşteptările.

Şi cum Lucia îl privea, încă neîndrăznind să înţeleagă, clătină afirmativ din cap.

— M-am bizuit pe voi, fără să v-o spun. Aveam acelaşi ţel, nu ? Mi-am dat perfect de bine seama că nu puteam „colabora” deschis. V-am dat un concurs discret, întîrziind o arestare. La aceleaşi concluzii am ajuns şi noi, dar n-aveam nici o dovadă concretă. Atunci, v-am urmărit la distanţă potrivită, nici să vă tulbur şi, totuşi, să pot interveni la nevoie... Nu spune lumea de noi că sîntem

nişte ipocriţi şi nişte periculoşi cu care să n-ai de a face ?

— Mai bine că am avut de a face...

t ’ – Mă rog ! Chestiune de interpretare.

EPILOG

Soarele se îmblînzisc. Toamna se afla pe aproape. Acum strada învia chiar şi-n orele de vîrf ale amiezii. Ciuciu purta un maiou de corp peste chiloţii scurţi, de baie ; împrejurul lui copiii se strînseseră, roată. Şi, succes pînă acum neobişnuit, în spatele lor se aflau şi adulţi, numaLurechi.

. – Aia mică, vorbea Ciuciu plin de importantă, Doll, dar pasămite n-o cheamă aşa de adevăratele, o chema Dorina, ca pe oricine, a încercat să-i facă seama duduiei Aglaia şi ăluia care făcea pe doctorul, dar nu era doctor nici de doi bani. Dumneaei se ocupa cu fotografierea vizitatorilor ca să-l oftice pe ăla, Vighian. M-au chemat s-o recunosc, şi-am recunos- cut-o, aşa cum mă vezi .şi cum te văd. Ea ora ! Cu un „minox” ; am văzut-o cînd fotografia casa şi pe ăi care intrau, pe ăi care ieşeau. Şantajistă, ce mai. Şi tot ea, afurisita, s-a strecurat de la petrecere şi s-a dus întins la Vighian de i-a dat cu pumnalul în piept. Apoi, a venit Aglaia – mai bine nu venea, săraca ! Doll s-a băgat sub divan,

că e una din alea slabe, prăpădite, şi n-a ieşit de acolo decît ca să-i închidă gura, pe veci.

Că numai de una ca ea nu era să-i fie frică Aglaiei ! Grozavă a fost ! Nici în clipa morţii nu s-a lăsat. A ţinut strîns în pumn o pană, şi după o pană s-a descoperit toată tărăşenia. A lăsat un indiciu pe cinste, ca un marc detectiv. Dacă scapă, o primim cu uralc.

— Nu pricep, spuse madam Iepure venită în persoană după noutăţi. Ce avea de-a face pana şi Dorina ?

— La serată a fost şi carnaval, sau aţi uitat ? Doll se deghizase în „angel radios”, ce-o mai fi şi ăla. Pesemne penele n-au fost bine fixate ; i s-au prins de păr... de haine...

Aha !

Duduia Aglaia cîştiga un prestigiu ce nu-l avusese niciCînd.

— Dar coana Calliopi, întrebă aceeaşi madam Iepure care ţinea să se lămurească cît mai deplin. – Cine a dat în ea, cu statueta ?

— Ei, asta-i ! N-a dat, numai a speriat-o, făcu puştiul plin de importanţă. Se crede c-ar fi Vighian. L-o fi prins bătrîna cotrobăind prin sertare. ' – Ce căuta ?

— Povestea vieţii Florei.

— Şi de ce mă rog ?

. – Scria despre el ce nu-i conveneau să se afle, na î

— Nu vorbi !

— Şi cum încă ! De aia a şi omorît-o.

— Cum ? Şi pe Flora ? Cine ?

— Ala, cu părul mare, roşcat, Tony i se zice, da-l cheamă Anton.

— Şi de ce a ucis-o ?
— Ca s-o facă păpuşă.

Interlocutoarea rămase mută. Tocmai atunci, o maşină îşi făcea intrarea pe stradă şi se oprea în faţa casei crimei. Coborî Lucia, slăbită, într-o rochie neagră. în civil, coborî după ea şi Pavel Grancea. Identificat pe dată, prezenţa lui avu darul să împrăştie mulţimea curioşilor.

— Ce ciudată poate să-ţi pară o casă după o *astfel* de absenţă.

— Chiar şi mie mi se pare stranie.

Adevărat, Pavel Grancea locuise şi el aici, timp de cîteva nopţi.

— Eşti din nou perfect liberă, tovarăşă Lucia. Poţi să pleci cînd vrei.

— Da...

Maşinal merse şi îndreptă un tablou puţin strîmb. El, rămas în picioare, nu cuteza să se aşeze neinvitat.

— Ţin să vă spun că vă admir din toată inima curajul şi iniţiativa. Aţi lucrat ca... ca un profesionist.

Două lacrimi atîrnau de genele ei lungi.

— Să lăsăm asta. Mi-am ţinut făgăduiala faţă de memoria prietenei mele...

El n-o mai privea.

— Vreau să vă spun... că anii trec repede...

Eu, dacă aş şti că o persoană ca dumneata mă aşteaptă, m-aş purta într-aşa fel, încît mi-aş reduce pedeapsa la jumătate. S-au arătat foarte indulgenţi, credeţi-mă. Ţinînd seama de colaborarea lui efectivă în prinderea ticăloşilor.

— Radu Vighian a şi plătit. Doll... de fapt,

care-i versiunea oficială ?

— Sinucidere prin aruncare în vid de Ia etajul zece.

— Da... şi era atît de tînără !

— Te înşeli, tovarăşă Lucia. Tînăr este cine poate reîncepe. Ea nu mai putea reveni. Demisionase din viaţă.

Lucia îşi desfăcu fularul cu un gest obosit. Episodul o zguduise din temelii dar, în schimb, îi îngăduise să-şi găsească fericirea. O fericire la care trebuia să mai lucreze mult, să aştepte, iar abia apoi, să refacă un om...

Fără să vrea, îşi întîlni reflexul în oglindă şi fu atît de surprinsă, încît făcu un pas către ea însăşi. Mai gravă şi mai frumoasă, o privea o fată în negru, care-şi apărase sufletul şi nu-l dăruise niciunei păpuşi. în spatele ei, vedea privirea admirativă a lui Pavel Grancea.

Se întoarse.

— O întrebare... personală, dacă-mi permiţi.

— Vă rog, cîte vrei. Ancheta s-a terminat.

— Dumneata îl crezi pe Tony, într-adevăr, nebun ?

Omul deveni grav.

— Depinde de unghiul în care te plasezi. Doar un nebun ar fi putut ucide o fată ca Flora şi încerca să te asasineze cu aceeaşi metodă, a acului înfipt prin ureche. Totuşi, nebunia lui nu-i lipsită de-o logică strictă, riguroasă. Flora nu l-a iubit. Nici dumneata. Nu v-a iertat... Ideea de-a vă fura sufletele, ca să nu le dăruiţi cumva altora, are un sens... Ai uitat ce

vocifera atunci ?

— N-am uitat.

— Probabil îl vor încadra la cazuri demenţiale. Pentru el, tot una-i. Va plăti.

— Da...

Soarele spusese. Valiza Luciei, gata închisă, aştepta cuminte lingă uşă, ca şi fulgarinul ei pe cuier.

— îmi dai voie ?

I-o ridică şi i-o duse la maşină. Erau ultimele ci clipe de singurătate aici. Lucia închise ochii.

Şi parcă strigată, chemată, umbra Florei trecu, dîră luminoasă.

„Fii tare. Nu te lăsa pradă îndoielilor...”

Apoi masivă, dar cu pasul ei uimitor de rapid şi de uşor, trecu coana Calliopi, clătinînd din cap cu dezaprobare. Umbră triumfătoare mai ştearsă, probabil pentru că-i mergea mai bine, urmă Aglaia, cir pomeţii ei vineţi şi degetul dus în dreptul gurii, şi Radu, impecabil, misterios ; apoi Doll, cu un ecou de rîs spart.

Ultimul, cu mult mai clar decît toţi ceilalţi, apăru Tony.

Părea grăbit, şi soarele ce apunea aprindea o flacără în chica lui roşcată şi zblrlită.

— Mergem, Lucia ? Ce s-a întîmplat, făcu îngrijorat Pavcl Grancea, observi ndu-i privirea rătăcită.

Realitatea glasului bărbătesc o trezi.

— Nimic, nimic, făcu ea urmîndu-l spre maşină, ani însă o'impresie, o presimţire chiar, că Tony şi-a scurtat de pe acum prea lunga pedeapsă care-l aştepta – şi drept răspuns la întrebarea lui mută, îşi acoperi părul cu fularul ei întunecat :

— S-ar putea să mă şi înşel, dar cred că acum el nu mai există.

Lector : IOANA MIEREANU
Tehnoredactor : AUREL BUCUR

Apărut 1971. Format 700X1000132.
Coli ed. *0,39.*
***Coli tipar 7,5. A. nr. 692/1971. C.Z. pentru bibliotecile mari şi mici* 33—330.**

Tiparul executat sub comanda nr.
10 175 la Combinatul Poligrafic „Casa

Scînteil”, Piața scînteil nr. 1
București
Republica Socialistă România

Editura Eminescu

în Colecţia „Clepsidra”

au apărut!

Liviu Rebreanu CIULEANDRA • Petre Sălcu- deanu UN BIET BUNIC SI O BIATĂ CRIMĂ • Victor Eftimiu KIMONOUL ÎNSTELAT • Liviu Rebreanu AMÎNDOI • Gheorghe Buzo- ianu AGENDA CENUŞIE • Rodica Oiog- Bra- soveanu ENIGMĂ LA MANSARDĂ • Nicolae- Paul Mihail POTIRUL SF. PANCRATIU • Maria Rovan CÎND PĂTRATUL ARE TREI LATURI